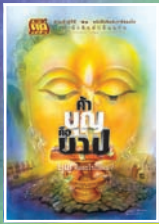

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๙๒ พุทธศักราช ๒๕๕๗

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

แถมฟรี

“คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่?”

วัฒนธรรม“บุญนิยม”
ต้องไม่ใช่

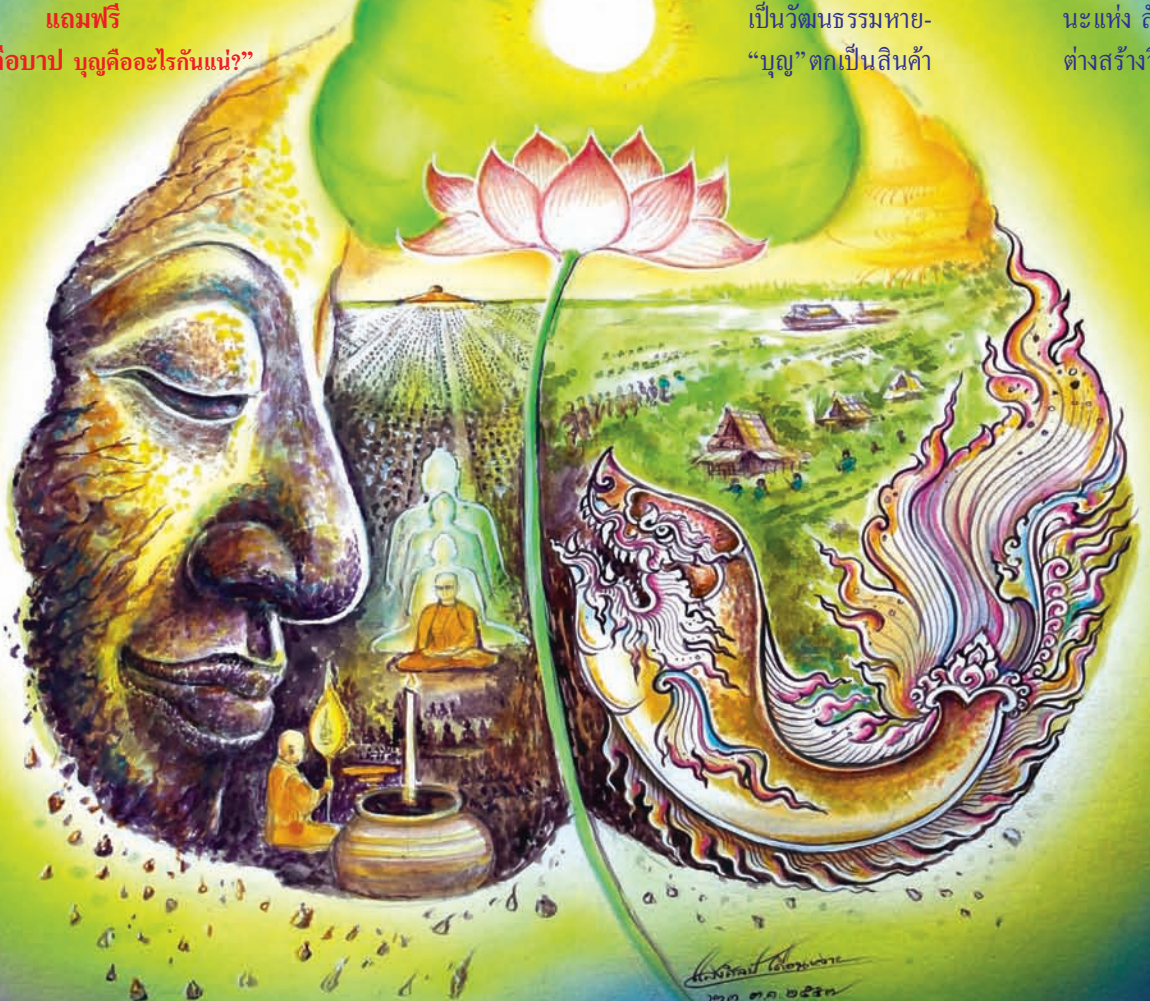
บุญ

เป็น
“วิมาน”
หลอกคน

“บุญ”เดินทางด้วยมรรค
“ส่วนแห่งบุญ”หยั่งลง
“ให้ผลแก่ขันธ”ทรง
แต่บัดนี้“บุญ”ได้

“บุญ”ทั้งปวงบิดเบี้ยว
เพี้ยนผิดจัดจนกลายเป็น
เป็นวัฒนธรรมหาย-
“บุญ” ตกเป็นสินค้า

เจ็ดองค์
จิตไร้
ไว้ซึ่ง วิบากรา
ขบถล้วนคนลวง
ความหมาย
แก่กล้า
นะแห่ง สังคมเฮย
ต่างสร้างวิมานขาย

วิมล ใจเย็น
๒๑ ๓๑ ๒๕๕๗

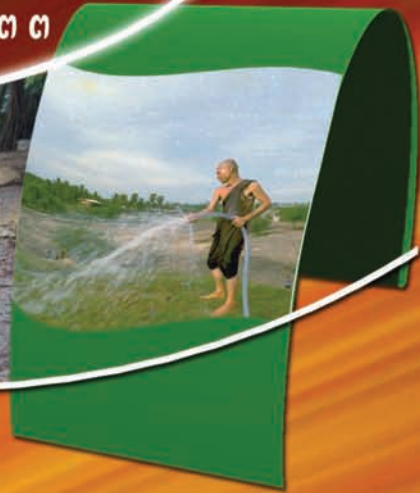
9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

ขอเชิญร่วมงานมหาปวารณา ครั้งที่ ๓๓

ฉลอง ๘๐ ปี พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

๖ - ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗

ฉลอง ๓๐ ปี
ชุมชนปฐมอโศก

ปฐมอโศกเป็นชุมชนชาวพุทธแห่งแรกของชาวอโศก (ก่อตั้ง ๒๕๒๗) เป็นการพัฒนากลุ่มให้เป็นรูปธรรม โดยใช้หลักคำสอนของพุทธศาสนา เพราะศาสนาและสังคมไม่แยกออกจากกัน พุทธไม่ใช่เดิรลีย์ฤาษี (เดิรลีย์ฤาษี=ปฏิบัติออกนอกทางพุทธ) พุทธนั้นต้องฝึกฝนขัดเกลาตลอดกิเลสตน และชวนชายแก่ือกุลโลก เป็นที่พึ่งของโลกไปพร้อมกัน

นัยปก

วัฒนธรรม“บุญนิยม” ต้องไม่ใช่ “บุญ” เป็น “วิมาน” หลอกคน

(๑) “บุญ”นี้คุณลึกล้ำ
ไทยยึดใช้สมมุติ
“บุญ”โดยสังขันธ์
แต่เพราะคนโค้นเค้า

(๒) ทำให้“บุญ”ผิดร้าย
ก่อ“ภพ”ฝากฝันหวาน
“บุญ”จึงประหนึ่งปาน
“บุญ”ใช่ลาภยศไฉรั

(๓) “บุญ”เดินทางด้วยมรรค
“ส่วนแห่งบุญ”หยั่งลง
“ให้ผลแก่ขันธ”ทรง
แต่บัดนี้“บุญ”ได้

(๔) “บุญ”ทั้งปวงบิดเบี้ยว
เพี้ยนผิดจัดจนกลายเป็น
เป็นวัฒนธรรมหาย-
“บุญ”ตกเป็นสินค้า

(๕) “บุญ”ขยายนัยผิดนี้
คุณค่าแห่ง“บุญ”สูญ
“บุญ”ใช่เพิ่มอะไรพูน
“บุญ”ชำระกิเลสแผ้ว

(๖) อย่าละเลยพุทธเพี้ยน
โปรดช่วยประคองคุณ
“บุญ”เครื่องฆ่ากิเลสหมุน
ใช้อย่างนัยลัทธิแก้

(๗) ใครจักช่วยพลิกฟื้น
แก้ผิด“บุญ”ที่เลิน-
สุ์ล้มมัดตะเจริญ
วัฒนธรรมไทยชี้

คำพุทธ
พลาดเป้า
วุฑฺฒวิเศษ ยิ่งเฮย
ชุดเนื่อนัยคำ
เป็น“วิมาน”
ยึดไว้
ลึงตอบ สมองแฮ
สุขแม่สรรเสริญ
เจ็ดองค์
จิตไฉรั
ไว้ซึ่ง วิบาครา
ขบถล้วนคนลวง
ความหมาย
แก้กล้า
นะแห่ง สังคมเฮย
ต่างสร้างวิมานขาย
บริบูรณ์
หมดแล้ว
ให้แก่ ตนเลย
ตะหากแท้คนเอย
ประเด็น“บุญ”
ค่าแท้
ธรรมจักร
อยู่ถ้วนในไทย
ชวนเชิญ เกิดนา
เล่อนี้
พุทธทั่ว ไทยเทอญ
ชาติเชื่อบุญนิยม.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒ ต.ค. ๒๕๕๗

วัฒนธรรม“บุญนิยม”

ต้องไม่ใช่“บุญ”เป็น“วิมาน”หลอกคน

“...อาตมาเห็นใจพล.อ.ประยุทธ์ ทั้งหนัก ทั้งเหนียว แล้วชมเชยนะ เวลาพูดแต่ละประโยค เปิด เผยชัดเบี่ยงเลย!ตอนนี้ทางด้านการเมืองพล.อ.ประยุทธ์ นี้มาได้จังหวะถูกกาลเทศะ ถ้าตัดสินใจตามค่าเฉลี่ย ถูก ขนาดสัดส่วนแล้ว แต่ก็น่าจะดีกว่าถ้าสื่อสารมวลชน บางเจ้า หรือผู้มีอิทธิพลทางสังคม หากคนเหล่านี้ หันมาส่งเสริม แม้รู้ว่ามีการพ่วงบ้าง แต่ก็เอาไว้ก่อน มาส่งเสริมก่อนเถิด เพราะผู้ค้ำก็ยังไม่ร่วมมือเลย ประเทศไทยน่าจะถึงจุดแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้แล้ว

อาตมาส่งเสริมพล.อ.ประยุทธ์ แต่ขอต้านทาน อบายมุข ด้านการค้ำบุญ การเอาบุญมาหลอกล่อ ลูกค้ำ เพื่อให้คนหลงอยากได้ความเป็นบุญ คนจึง พากันดิ้นรนไปหาเงินมาทำบุญอย่างลุ่มหลงมกมาย คำว่า “บุญ”จึงเน่าเหม็นและทะเลอะทะอะไป ระบายร้อย มีผลลามไปทั่วสังคมไทยทั้งหมดตาม หลัก อีทัปปัจจยตา สังคมไทยจึงพิการ การเมือง ไทยจึงพิกล เศรษฐกิจไทยจึงพินาศอย่างที่เป็นจริง ตาม “เหตุ” ใหญ่ของชาติไทย คือ “บุญ” ในศาสนา พุทธถูก “พินาศ” ไปด้วยน้ำมือของผู้“อวิชชา” นี้เอง...” (สมณะโพธิรักษ์ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๗)

ถ้าทำบุญถูก (ปฏิบัติบูชา) ก็จะไม่จำเป็นต้องใช้เงิน เลย เพียงแค่เริ่มต้นช่วยกันดับ “ห้าร้ายลงเมือง” (ที่ ร้ายแรงพอ ๆ กับเชื้ออีโบล่า) ไม่ว่าจะหายบ้า ทำห่วย ทำเหล่า ทำการพนันและอบายมุขทั้งหลาย เพียง แค่เลิก “ทำมา-ทำกินหมด!” ได้เท่านั้น ก็เป็นบุญใหญ่ ทำให้หมดหนี้สิน คืนความสุขให้ทุก ๆ คนได้แล้ว ยิ่ง พัฒนาขึ้นไปให้เป็นหมู่บ้านศีล ๕ ได้ นั่นก็คือการเดินทาง ทั่วประเทศไทย ไปสู่สังคมพระศรีอารียกันทีเดียว

เมื่อหาศีลทั้ง ๕ ถ่ายทอดเป็นภาษาสุดท้ายอดกำลัง ภายใต้วา “คบคุ่นเป็นสหาย-มากหลายแบ่งปัน - สกัถ กันพิศวาส- มีสัญญาชาติแห่งคนตรง - ดำรงสติให้ คงมั่น” ซึ่งก็คือให้ความเป็นมิตร,ให้มีจิตเอื้อเฟื้อ,ให้ความ สัตย์ซื่อ,ให้ถือคำสัตย์ และให้มีสติไม่มัวเมา ซึ่งเนื้อหาของ ศีลทั้ง ๕ ก็คือการ “ให้” นั่นเอง ยิ่งให้ออกไปมาก ๆ

จนขาดทุน ก็ยังเป็นกำไร หรือมีคุณค่าชีวิตมากกว่านั้น (วัฒนธรรมบุญนิยม ยิ่งให้ ยิ่งได้เสียสละ ยิ่งได้ “คุณค่า” แต่วัฒนธรรมทุนนิยม ยิ่งเอา ยิ่งได้ เปรียบ ยิ่งได้ “มูลค่า”)

พระราชดำรัสในหลวง ไม่ว่าจะเรื่องเศรษฐกิจ พอเพียง, ขาดทุน คือกำไร, หรือเรื่องอื่นใดทั้งปวง ก็เป็นไปเพื่อการให้; การสร้างคุณค่าทั้งสิ้น แม้จะรักษา “สัจจะ” เพียงข้อเดียว ก็สามารถสร้างคุณค่าให้ แก่ชีวิตและบ้านเมืองได้มากมาย ดังใจความว่า “การ รักษาอิสรภาพและความเป็นไทยให้ดำรงมั่นคง ยืนยาวไป ถือว่าเป็นกรรมกิจอันสำคัญสูงสุด นอกจากต้องอาศัยการบริหารประเทศที่ฉลาด สามารถและสุจริตธรรมแล้ว ยังต้องอาศัย ความร่วมมือสนับสนุนจากประชาชนทั้งประเทศด้วย คือ ประชาชนแต่ละคนจะต้องขวนขวาย สร้างสรรค์ประโยชน์ และดำรงอยู่ในคุณธรรม อันสมควรแก่ฐานะของตนๆ

คุณธรรมที่ทุกคนควรจะศึกษาและน้อมนำ มาปฏิบัติมีอยู่ ๔ ประการ คือ

๑. การรักษาความสัจ ความจริงใจต่อตัวเองที่จะ ประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม ๒. คือการรู้จักข่มใจตนเอง ฝึกใจตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในความสัจ ความดีนั้น ๓. การอดทน อดกลั้น และอดออม ที่จะไม่ ประพฤติล่วงความสัจสุจริต ไม่ว่าจะด้วยเหตุ ประการใด ๔. การรู้จักละวางความชั่ว ความทุจริต และรู้จักสละประโยชน์ส่วนน้อยของตน เพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง

คุณธรรม ๔ ประการนี้ถ้าแต่ละคนพยายามปลูก ฝัง และบำรุงให้เจริญงอกงามขึ้นโดยทั่วกันแล้ว จะช่วยให้ประเทศชาติบังเกิดความสุข ความร่มเย็น และมีโอกาสที่จะปรับปรุงพัฒนาให้มั่นคงก้าวหน้า ต่อไปได้ดังประสงค์” (ในพระราชพิธีบวงสรวงสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราชเจ้า ณ มณฑลพิธีท้อง สนามหลวง เนื่องในการพระราชพิธีสมโภชกรุง รัตนโกสินทร์ ๒๐๐ ปี วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๒๕)

☞ ● จริงจัง ตามพ่อ

• จำลอง •

ล้างโกงยึดพอเพียง

ทุกคนอยากจะให้รัฐบาลทำงานสำเร็จ บ้านเมืองจะได้เจริญ ประชาชนอยู่ดีมีสุข “เราคิดอะไร” ลงบทความเกี่ยวกับนายกฯ ประยุทธ์ บ่อย ๆ อะไรดีก็ชมอะไรไม่ถูกต้องก็ช่วยกันติตติง

ตลอดเวลาที่ผ่านมา นายกฯ ออกโทรทัศน์ ทุกช่องทุกวัน อ่านยาว ๆ ในรายการ “คืนความสุขให้ประชาชน” ผู้ชมหลายคนเบื่อกว่าขึ้น นายกฯ ไม่ได้พูดด้วยความรู้สึกนึกคิดของตนเอง แต่อ่านตัวหนังสือที่ลูกน้องยกให้สูงระดับสายตา และกล้องโทรทัศน์ไม่ได้ถ่ายให้เห็นตัวหนังสือ นายกฯ ประยุทธ์เองเตือนสมาชิกปฏิรูปแห่งชาติ (สปช.) ให้พูดน้อยลง นายกฯ ต่างหากที่ควรพูด (หรืออ่าน) ให้น้อยลงเป็นคนแรก

คนสนิทไม่กล้าท้วงติงเพราะถือระเบียบทางทหารที่ว่า **“ปิดปากให้มิด และทำตามคำสั่งเท่านั้น”** พวกผมตอนเป็นนักเรียนนายร้อยถูกบังคับให้ท่องภาษาอังกฤษ “คีย์พิวเม้าท์ซัท แอนด์ดูว็อยทยูอาทโกลด์” ตอนนี้นายกฯ ประยุทธ์ และคณะไม่ได้ทำหน้าที่ทหารนี้ จะต้องไปถือระเบียบนั้นทำไม

ควรมีการท้วงติงเพราะลูกน้องคนสนิทอายุน้อยกว่านายกฯ ประยุทธ์ไม่เท่าไร และยศก็ไม่ห่างกันมากนัก ผิดกับสมัยนายกฯ เปรมซึ่งลูกน้องอายุคร่าวลูกและเมียศเพียงพันโท, พันเอก แต่ป่าเป็นถึงพลเอก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับตัวนายกฯ

ประยุทธ์เป็นสำคัญ จะให้ลูกน้องท้วงติงได้บ้างไหม ตอนผมเป็นเลขาท่านนายกฯ เปรม ผมเคยเรียนเสนอให้ท่านพลตรีธรมนตรีกระทรวงสำคัญคนหนึ่ง เพราะเป็นกรรมการนโยบายข้าว (ท่านนายกฯ เป็นประธาน) ขาดประชุมบ่อย ไม่สนใจนโยบายข้าว ท่านนายกฯ เปรมปลดตามข้อเรียนเสนอแนะของผม

นายกฯ ประยุทธ์ควรให้โฆษกรัฐบาลแถลงแทนหรือให้รัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ๆ ซึ่งแจ่มนายกฯ ควรพูดเรื่องใหญ่ ๆ บางเรื่อง ออกทาง “โทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจ” เท่านั้น

“เราคิดอะไร” ฉบับนี้เน้นเรื่องบุญซึ่งชาวพุทธส่วนใหญ่เข้าใจผิดพลาดมานานแล้ว “บุญ” นี้คุณลึกล้ำ คำพุทธ ไทยยึดใช้สมมุติ พลาดเป้า

ถือมันผิด ๆ ว่าบุญเป็นสวรรค์วิมาน ทำบุญแล้วจะไปสวรรค์ ทำบุญเพื่อแลกสวรรค์ และทำไม่ใช่เพื่อให้ตัวเองได้อะไรเพิ่มพูน แต่เพื่อละกิเลสต่างหาก

“บุญ” ไซ้เพิ่มอะไรพูน ให้แก่ ตนเลย “บุญ” ชำระกิเลสแล้ว ตระหากแท้คนเอย พวกเรา “ชาวพุทธแท้” ไม่ใช่ “ชาวพุทธเพี้ยน” ต้องช่วยกันชี้แจงให้เข้าใจถูกต้อง “ใครจะช่วยพลิกฟื้น ชวนเชิญ เกิดนา”

๒

▶ บ้านป่านาดอย

จำลอง

▶ คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

สมณะโพธิรักษ์

ไปสันตติโคศ เพราะเลื่อมใสท่านโพธิรักษ์ บวชได้อย่างไร สละอะไร ๆ ออกไปหมด บวชเพื่อตัดกิเลส หายากมาก เป็นพิธีกรชื่อดังของสถานีโทรทัศน์ ตอนนั้นทั้งประเทศ มีอยู่ช่องเดียว คือ ช่อง ๔ บางขุนพรหม “กาย” หมายถึง หมู่กลุ่มของใจภายในเป็นสำคัญ “ใจ” ที่เกี่ยวกับภายนอกก็เรียกว่า “กาย” โดยเฉพาะที่เป็น “หมวดหมู่ของเจตสิกแท้ ๆ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๙๒ เดือน พฤศจิกายน ๒๕๕๗

เอโกปี หุตุวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุตุวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : วัฒนธรรม“บุญนิยม” ต้องไม่ใช่“บุญ” เป็น“วิมาน”หลอกคน	สไมย์ จำปาแพง จริงจัง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5	คุณคิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านปานาดอย	จำลอง
14	สี่ส้นชีวิต(ไพศาล พิษมงคล)	ทีม สมอ.
21	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
26	การ์ตูน	วิสูตร
28	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
34	หยั่งฟ้าทะเลดิน	ดังนั้น วิมุตตินิยม
38	ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	ฟ้าสง
40	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องอโศกสลด	สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	เชื่อย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
54	บทความพิเศษ(ยี่ตอลล์สตรีท)	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
62	ขาดกัณฑ์ยุค	ฉวมพุทธ
66	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
69	เวทีความคิด	นายหนูนดี
70	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
74	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
76	แค้นคิดก็หนาว...วี	นายริง วินเทอร์
77	กตภาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณกพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ บัญญาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี
สุธีร์ สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัณฑ์ ๖๔๔ ขยอนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาร์ควัน จำกัด โทร.๐-๒๗๓๗๕-๙๕๑๑

อัตรค่าสมาชิก

- ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
- ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
- ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
- สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
- ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
- สำนักพิมพ์กัณฑ์
- ๖๔๔ ขยอนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
- แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
- หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
- ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
- บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
- เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
- ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
- หรือ farinkwan@gmail.com

“เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๒๙๒ อย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๑
แถมฟรี “คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่?” รับได้จากผู้ชาย

สี่ส้นชีวิต
14

ทุกฝ่ายได้รับความปลอดภัย
ไม่ถูกใครเอาระเบิดมาขว้าง
ไม่มีชายชุดดำออกมายิงกัน
ผู้ประกอบการเริ่มทำมาค้าขายได้
ความขัดแย้งทางการเมืองนานกว่าสิบปี...
ประชาชนเห็นว่าได้เริ่มต้นแก้ไขแล้ว

ฉบับนี้ ขอพึ่งไบบุงู เอ็กซ์-ไซท์ ไทยโพสต์ ฉบับที่ ๖๕๕๙ / ๒๑-๒๒ ต.ค.๕๗
ช้อยนันต์ สมทวณิช ด้านการเมือง

: หยุดตรงไหนก็ได้ แต่อย่าให้มีการปฏิวัติอีก

ปฏิรูปต้องสมัครใจ ไม่บีบบังคับ

“ช้อยนันต์ สมทวณิช” ราชบัณฑิตและอดีตอาจารย์ภาควิชาการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นักวิชาการที่เขียนตำราและหนังสือด้านรัฐศาสตร์หลายเล่ม ทำงานด้านวิจัยและพัฒนาการเมืองในคณะกรรมการหลายชุด ล่าสุดเมื่อปี ๒๕๕๓ เข้าเป็น ๑ ใน ๑๙ กรรมการปฏิรูปประเทศ หรือ คปร.ที่มีนายอานันท์ ปันยารชุน เป็นประธานศึกษาแนวทางการปฏิรูปประเทศ หลังการประชุมของคณะเลี้ยวแดงหลังปี พ.ศ.๒๕๕๓

“หากการปฏิรูปจะมีอะไรแตกต่างออกไปก็เห็นจะเป็นความคิดเกี่ยวกับระบบการเลือกตั้งและระบอบการเมือง ที่ประกอบด้วยนักการเมืองเป็นใหญ่ ในอดีตใช้อำนาจเกินขอบเขต และการทุจริตคอร์รัปชันอย่างกว้างขวาง ทำให้คนเริ่มคิดต่อต้านนักการเมืองที่มาจาก การเลือกตั้ง เป็นไปได้ที่จะให้ความคิดให้การถ่วงดุลอำนาจนักการเมืองที่มาจาก การเลือกตั้ง อาจเป็นไปได้ที่จะยอมให้คนที่อยู่ในรัฐบาลส่วนหนึ่งมาจากการแต่งตั้ง แต่จะเป็นอย่างไรนั้น คงต้องมีการคิดรายละเอียดต่อไป การถ่วงดุลอำนาจนักการเมืองที่มาจาก การเลือกตั้ง เป็นไปได้ที่จะยอมให้คนที่อยู่ในรัฐบาลส่วนหนึ่งมาจากการแต่งตั้ง แต่จะเป็นอย่างไรนั้นคงต้องมีการคิดรายละเอียดต่อไป เช่น ให้พรรคการเมืองจัดให้มีบัญชีรายชื่อสัก ๑๕ คนที่จะเป็นรัฐมนตรี ส่วนที่เหลือก็ยอมให้แต่งตั้งเข้ามาได้ นอกจากนั้นประสบการณ์ด้านลบที่ผ่านมา เช่น การมีนโยบายประชานิยมสุดโต่ง ก็คงจะมีการจำกัดขอบเขตเอาไว้”

“นายกรัฐมนตรีไม่จำเป็นต้องเป็น ส.ส. แต่ควรมาจากการโหวตในสภา รวมถึงการลดอำนาจของ ส.ส. และลดจำนวนของ ส.ส. ให้เหลือเพียง ๗๗ คน มาจากการเลือกภายในจังหวัด จังหวัดละ ๑ คน ใช้เขตจังหวัดเป็นเขตเลือกตั้ง เนื่องจากเห็นว่าการทำงานหนักของ ส.ส. ส่วนใหญ่เป็นเรื่องทางเทคนิค เรื่องทางวิชาการ จึงไม่จำเป็นต้องมีจำนวนมาก และให้เน้นการกระจายอำนาจไปยังท้องถิ่น เพื่อให้ปัญหาในท้องถิ่นมีคนในพื้นที่ดูแลได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ โดยรูปแบบนี้ ส.ส. ก็ไม่จำเป็นต้องสังกัดพรรค และจะช่วยลดปัญหาการคอร์รัปชันลงอีกด้วย เพราะหากมีจำนวน ส.ส. เยอะและมีการคอร์รัปชันเกิดขึ้น ก็จะสามารถควบคุมได้ยาก...” ขอตัดตอนมาเพียงแค่นี้ครับ

“โลกนี้คือละคร บทบาทบางตอน ชีวิตยกย่อนยับเยิน ชีวิตบางคนรุ่งเรื่องจำเรียม แสนเพลินเหมือนเดินอยู่บนหนทางวิมาน...” เพลงนี้ร้องได้ตั้งแต่ชั้น ม.๑ ประทับใจทั้งเนื้อหาและทำนอง ตอนนี้วัยคอนศตวรรษ เพิ่งไปสังสรรค์รุ่นสิงห์ดำ ๑๔ ที่ห้องอาหาร “ชวนชม” เรือนจำกลางคลองเปรม พบเพื่อนรุ่นเดียวกันทั้งชายหญิง และได้เห็นอานิงสงส์ของอาหารมังสวิรัตมือเดียว หรืออย่างน้อยก็เห็นคุณของการ จำกัดปริมาณอาหาร เพื่อไม่ให้เกิด “พุง” ก่อปัญหาสุขภาพตามมาอีกหลายเรื่องซึ่งเพื่อนหลายคนกำลังประสบอยู่

ก่อนปิดโลกนี้คือละครวันนี้ ขอขอบคุณเพื่อน ‘สิงห์ดำรุ่น ๑๔’ ใน “คุณนิตคิดหน้อย” ที่ผมได้ถือโอกาส อ่างอิงถึงในคราวนี้.

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

เพื่อนใหม่

ขอสมัครสมาชิก “เราคิดอะไร” ๒ ปีให้คุณอุดมเขตร คชพงษ์ ๑๖ ถนนฝรั่งเศส ต.ท่าหิน อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐ เริ่มฉบับแรกเดือนตุลาคม ๒๕๕๗ แต่ถ้าไม่สะดวกหรือหนังสือไม่มีขอเป็นเดือน พ.ย.ก็ได้ค่ะ พร้อม จ.ม.ฉบับนี้ ดิฉันฝากธนาคัติจำนวนเงิน ๕๐๐ บาท ค่าสมาชิกรับด้วยค่ะ

- แวตตา มีแสง ลพบุรี

👉 ลงทะเบียนสมาชิกไว้แล้ว และส่ง “เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๒๙๑ เดือน ตุลาคม ไปให้แล้วขอบคุณครับ

วิสัยทัศน์

ฟังนายกรัฐมนตรีพูดกับประชาชนหลายครั้งพยายามมองในแง่ดี ไม่ใช่หาแง่จับผิด แต่ก็เห็นว่าพูดจาเหมือนกับไม่ค่อยให้เกิดสติให้ค่าประชาชนพูดห้วน ๆ ไม่นิ่มนวลอ่อนน้อม บางทีก็ออกจะชิงชังเสียด้วยซ้ำไป เหมือน ๆ กับวางอำนาจอย่างนั้นแหละ ต่างกับนายกฯชวณ นายกฯยิ่งลักษณ์ ที่นึ่มนวลอ่อนหวาน ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดก็ร่มเย็น

- สมาชิก นิรนาม

👉 เพราะพื้นฐานชีวิตและการศึกษาต่างกัน นายกรัฐมนตรีท่านเติบโตมาจากชีวิตทหารปกครองทหารมาทั้งกองทัพ ผจญศึกเสียดินแดนได้หนักหนาสาหัสมาแล้ว ระดับความสุภาพนึ่มนวลของทหาร และตำรวจ กับของพลเรือนย่อมจะต่างกันบ้าง แต่ด้วยสำนึกและจิตวิญญาณ เชื่อว่าทหารและตำรวจก็ยังรับรู้ความสุภาพอ่อนน้อมไม่ต่างกับสามัญชนทั่วไปหรอก และทหารกับตำรวจที่แท้จริงนี้แหละคือยอดแห่งสุภาพบุรุษ ผู้หาญกล้าพิชิตผู้รุกรานปราบเหล่าร้าย พวกหลាកเล่ห์หลายลีลาหลงตาสังคม แต่ “ความจริงคงทนต่อการพิสูจน์” นายกฯพูดห้วน ๆ หากไม่โกงแผ่นดินย่อมน่าชื่นชมกว่านายกฯ พูดหวาน ๆ

แต่ผลลาญแผ่นดิน !

ติตบหูรี

ติตบหูรีตั้งแต่ตอนบวช เพราะโยมถวายบวชเป็นประจำและเพื่อนพระก็สู้กันทั้งวัด ออกพรรษาแล้วก็ยังสูบต่อเรื่อยมาจนอายุเข้า ๖๐ ปีนี้ มีอาการไอ คิดจะเลิกสูบ แต่เลิกไม่ได้สักที ใจไม่แข็งพอ ทำไมหนอ แคบหูรีมันเล็กนิดเดียวเอาชนะมันไม่ได้ ทำอย่างไร จึงจะเลิกได้เด็ดขาด ท่านเป็นผู้ชาย เป็นตำรวจ เชื่อว่าต้องเคยผ่านมาโชกโชกทั้งหลายทั้งบวชแล้วทำไมจึงเลิกได้ มียาดีหรือ

- กำธร กระจ่าง กิ่งแพงเพชร

👉 ใช้แล้วครับ มียาดี แต่ก่อนนี้ก็คลุกคลีสารพัดพิษตามประสาตำรวจที่ต้องสัมผัสกับชาวบ้าน แต่ไม่ถึงกับ “เสพติด” ครั้นในช่วงที่เป็นสารวัตรใหญ่อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง มีโอกาสได้พบธรรมะแนวอโศก ก็เริ่มทบทวนความเป็นชาวพุทธของตัวเอง แล้วก็เห็นว่าแม้แต่ศีล ๕ ก็ยังไม่มีเลย จึงเริ่มต้นใหม่แต่บัดนั้น ขนขวดเหล้ากล่องบวชี่ประดามีทั้งหลายที่คนเอามาให้ไว้ตั้งแต่ตอนปีใหม่ ตรุษจีนที่เก็บสะสมไว้ในบ้าน เอาออกกองริมถนนหน้าบ้านพัก หน้าสถานีตำรวจ ซึ่งเป็นคิวรถสองแถว บอกหัวหน้าคิวว่าช่วยจัดการแจกจ่ายให้คนที่ต้องการทีเถอะ และตนเองก็เลิกเหล้า บวชี่แต่บัดนั้น ไม่ได้ย้อนกลับไปแต่ต้องอีกเลย ยาดีก็คือศีลครับ อยู่ที่ใจของเรานี้แหละ แน่วแน่มั่นคงเอาจริงหรือเปล่า จะมีอะไรจะเหนียวใจให้มันรู้ไป ลองดูซีครับ ไม่ต้องซื้อหาเสียเงินทอง

มองโลกสีทอง

กระผมมีความรู้สึกว่าคุณชช.ไม่เห็นทำอย่างไรพูดเลยสักอย่าง ดีแต่ร้องเพลงชื่นชมความสุขให้ประชาชนทั้งประเทศเลย มีแต่ข่าวไม่ดีที่เสียง

ประชาชนที่สะท้อนออกมาในทางที่ไม่ดีทั้งนั้น เรื่องที่ควรทำไม่ทำ ไปทำที่ไม่เกี่ยวกับความเป็น อยู่ของประชาชน กระผมมีความเห็นว่าสมบัติ ผลัดกันชมครับ ได้ส่งเงินมาต่อรับหนังสือเรคิด อะไร ๒๕๐ บาท

• ผู้เฒ่า ๘๓

ปล.ที่ไม่มีระเบียบวากวนไปมาขออภัยด้วยครับ

☞ เพราะโลกนี้กว้างใหญ่ไพศาลนัก และมีผู้คนหลากหลายทิวี่ ความคิด อาชีพ ฐานะ ความรู้ ภูมิปัญญาและลีลาวิชาชีพเฉพาะตน คสช.ปกครอง ประเทศชาติด้วยตัวบทกฎหมาย มิใช่เหมือน บังคับบัญชากองทัพ ดังนั้นถึงแม้ คสช.หวังดี อยากให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ก็เชื่อว่าจะทำให้เป็น ได้ตั้งใจ และเมื่อไม่อาจเป็นได้ดังนั้น ก็เชื่อว่าเป็น ความบกพร่องเป็นความผิดของ คสช.คงต้อง ย้อนกลับไปดูว่าเหตุขัดข้องแท้จริงอยู่ที่จุดไหน ? และแก้ปัญหานั้นตรงนั้น ปัญหานี้เป็นปัญหาระดับ ชาติ ผมย้อนระลึกถึงยุคที่ตนเองเป็นแค่สารวัตร ใหญ่ รับผิดชอบระดับสถานีตำรวจ กำลังพล เพียงร้อยกว่าคน นายตำรวจไม่ถึง ๑๐ นาย ตนเองยังไม่อาจดูแลความประพฤติได้ทั่วถ้วน ทุกฝีก้าว หากจะมีผู้ใดนอกกริตนอรอยก่อปัญหา ทุจริตผิดกฎหมายบ้าง นับประสาอะไรกับ คสช. รับผิดชอบงานการบ้านการเมืองทั้งประเทศ จะ ให้เหมือนจัดระเบียบในกองทัพได้อย่างไรครับ มันก็เป็นเรื่องผิดวิสัยมนุษย์ !

ดังนั้นโปรดวางใจ หวังเพียงธรรมดา ๆ เกิดครับ

ทำไมต้องช้อ

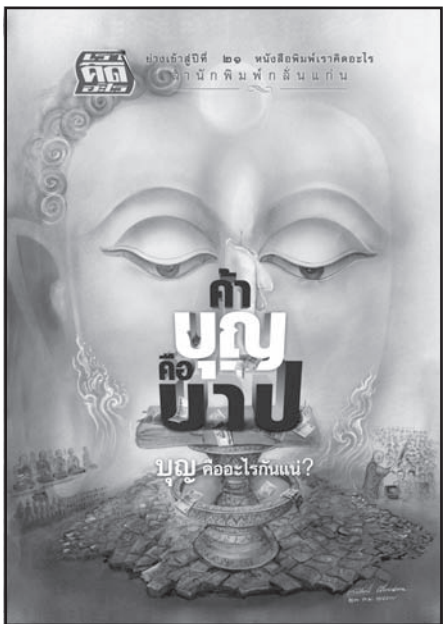
ติดตามข่าวตำรวจจับคดีดัง ๆ เรื่องที่จะตาม มาก็คือเรื่องตำรวจซ้อมผู้ต้องหาด้วยวิธีการต่าง ๆ บ้าง เก็บผู้ต้องหาบ้าง ถ้าทำวิสามัญฆาตกรรมได้ โดยชอบธรรมก็ทำวิสามัญฯ ก็เป็นเรื่องธรรมดาที่ ตำรวจยอมทำได้โดยชอบธรรม เพราะตำรวจเอง

ปีหนึ่ง ๆ ก็บาดเจ็บล้มตายด้วยอาวุธผู้ร้ายจำนวน ไม่น้อยเหมือนกัน แต่ถ้าวิสามัญไม่ชอบธรรมก็ เป็นเรื่องที่น่าห่วงใย หากผู้ที่ถูกวิสามัญไม่ใช่ ผู้ร้ายตัวจริงหรือไม่มีประวัติ หรือภูมิหลังเป็นโจร ผู้ร้ายแต่มีปัญหาหรือผลประโยชน์ขัดแย้งกันก็ เลยอาศัยมือเจ้าหน้าที่กำจัดให้พ้นทาง

• ส.แสงทอง ระยอง

☞ คดีดัง ๆ ก็มักจะเป็นผู้ร้ายดัง ๆ เคยก่อคดี มาโซกโซน ตำรวจที่ไปจัดการก็ต้องไม่ประมาท และมีประสบการณ์ในการทำงานพอควรทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะด้านสืบสวนสอบสวน ป้องกันปราบปราม ที่บาร์มีคักดีศรีข่มหรือเทียบประดาคนร้ายใน ท้องถิ่นได้ และประมาณสถานการณ์ ตัดสินใจใน การรุก-รับให้ดี ที่ผมกล่าวเช่นนี้เพราะจำต้องนำ ตำรวจไปอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้นับสิบครั้งครับ

☞ USSนาธิการ

“เรคิดอะไร” ฉบับที่ ๒๙๒ อย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๑
แถมฟรี “ค่านบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่?”

มังสวิรัตเป็นงานสำคัญยิ่ง
ของชาวอโศก
จัดเป็น “บุญญารัฐ” หมายเลข ๑

ผมและคุณศิริลักษณ์ได้รับเชิญจากญาติธรรมชาวอโศก ไปร่วมงานฉลอง ๓๒ ปีของการเผยแพร่มังสวิรัตที่สันตอโคกเมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคมที่ผ่านมา ผู้บุกเบิกเผยแพร่มังสวิรัตตั้งแต่วัยแรก ๆ เสียชีวิตไปหลายคน เช่น ป้าลำอาง ป้าสะอาด ป้าเฉลย ป้าไสว และป้าวิเชียร เป็นต้น

๓๒ ปีของการเผยแพร่มังสวิรัต

● บรรรพชนมังสวิรัต

พุทธสถานสันตอโคกจัดรายการพิเศษโดยมี **พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** เทศน์ก่อน เทศน์ที่ชุมชนราชธานีอโศก อุบลราชธานี ถ่ายโทรทัศน์ “บุญนิยม” ที่นั่น ออกอากาศไปทั่ว พ่อท่านยืนยันว่า มังสวิรัตเป็นงานสำคัญยิ่งของพวกเราชาวอโศก จัดเป็น “บุญญารัฐ” หมายเลข ๑ ที่เดียว ตอนนี้ทุกพุทธสถานทำงานหลายอย่าง งานทั้งหมดนั้น ถ้าจำเป็นก็สามารถเลิกทำได้ แต่งานที่เลิกไม่ได้เด็ดขาดคือมังสวิรัต

พ่อท่านเทศน์เรื่องอาชีพ ๕ อย่างที่ชาวพุทธห้ามทำ **“มิจฉาวณิซชา ๕”** ห้ามซื้อขายสัตว์ เป็น ห้ามซื้อขายสัตว์ตาย ห้ามซื้อขายยาพิษ ห้ามซื้อขายอาวุธ และห้ามซื้อขายของมีนเมา เมื่อห้ามซื้อขาย ๒ อย่างแรกแล้ว คนกินเนื้อสัตว์ไม่ฆ่าสัตว์ (เพราะผิดศีล) จะเอาเนื้อสัตว์ที่ไหนกิน (คงเหลือสัตว์ ๒ ประเภทที่กินได้เพราะไม่เป็นเหตุให้เกิดการฆ่า คือ สัตว์ที่เหลือเดนจากสัตว์อื่นกิน

และสัตว์ที่ตายเอง ซึ่งไม่มีให้กิน ถ้ามีก็ไม่มีใครกิน สรุปรชาวพุทธที่เคร่งครัดไม่กินเนื้อสัตว์แน่)

พ่อท่านให้ความกรุณาผมและคุณศิริลักษณ์มาก ชมว่าเป็น “บรรพชนมังสวิรัต” เมื่อพ่อท่านเทศน์จบ โทรทัศน์บุญนิยมก็หันมาถ่ายที่งานสันตืออศอก โดยท่านจันทร์ (สมณะจันทเสฏฐ์) สัมภาษณ์ผมและคุณศิริลักษณ์ ชักถามความเป็นมาของการเผยแพร่มังสวิรัต

การบุกเบิกเผยแพร่มังสวิรัตเริ่มปี ๒๕๒๕ ครบ ๓๒ ปีในปีนี้ ตอนนั้นผมและคุณศิริลักษณ์อยู่บ้านที่ซอยโอหาร ๒ ฝั่งตรงข้ามสันตืออศอก ญาติธรรมหญิงกลุ่มหนึ่งนำโดยคุณพรรณี คุณไธสง คุณสุพรรณมาและคุณสุนันท์ ชวนคุณศิริลักษณ์ไปเช่าเต็นท์ที่ตลาดนัดจตุจักร ขายมังสวิรัตราคาถูกลง (จานละ ๕ บาท) ถ้ามีกำไรบ้างก็บริจาคให้พุทธสถานสันตืออศอก

คุณศิริลักษณ์ชวนผมไปช่วยงานด้วย โดยคุณศิริลักษณ์ดูแลเรื่องอาหาร ส่วนผมทำหน้าที่ปิดกวาดร้าน เก็บถ้วยจานซามที่ลูกค้ากินเสร็จแล้วไปให้ญาติธรรมล้างที่หลังร้าน ชำรุดขนของให้ร้านและทำหน้าที่รับแขกด้วยเพราะมีคนรู้จักผม

ขายอยู่ที่ “ล็อก ๔ ซอย ๒” คุณศิริลักษณ์ใจดีตักเงินส่วนตัวซื้อผลไม้ เช่น กัวย ส้ม ไร่บนโต๊ะอาหาร ลูกค้ากินได้โดยไม่ต้องจ่ายตังค์ ต่อมาทางร้านเห็นว่าดีจึงใช้เงินของร้านซื้อ เพื่อนร่วมรุ่นนักเรียนนายร้อยของผมคนหนึ่งเที่ยวคุย

อวดว่าร้านมังสวิรัตเราดีมาก เสียบาทเดียวอิม (ชื่อน้ำเต้าหู้ ๑ ถ้วย ๑ บาท แล้วเติมด้วยผลไม้)

เราเปิดขายเหมือนกับร้านทั้งหมดในตลาดนัดจตุจักร คือ ขายเฉพาะวันเสาร์และวันอาทิตย์ ญาติธรรมชาวอศอกช่วยกันขายเป็นการใหญ่ ทั้งวันเสาร์และอาทิตย์รวมยอดขายได้แค่ ๑,๒๐๐ บาทเท่านั้น คุณศิริลักษณ์ไหวทัน ให้ใช้ความรู้จักที่ใคร ๆ รู้จักผมให้เป็นประโยชน์ต่อการขายมังสวิรัตบ้าง

บังเอิญมีข่าวการเมืองข่าวหนึ่งซึ่งสื่อมวลชนมั่นใจว่าผมรู้ดีและกล้าพูด ติดต่อขอสัมภาษณ์ ผมนัดทุกสื่อสัมภาษณ์วัน เวลาเดียวกัน คนเรานี้ยังห้ามเหมือนยิงยู ผมบอกผู้สื่อข่าวทุกคนว่าไม่ต้องไปลงข่าวว่าสัมภาษณ์ผมที่เต็นท์ขายมังสวิรัตในตลาดนัดจตุจักร เขาเอาไปลงข่าวกันเกร่อ เสาร์-อาทิตย์ถัดไปยอดขายเพิ่มทันทีจาก ๑,๒๐๐ เป็น ๑๒,๐๐๐ บาท ตามหากันให้รู้ว่า “ล็อกสี่ ซอยสอง” อยู่ตรงไหน

หลังจากนั้นไม่นาน ม.ร.ว.ถนัดศรี สวัสดิวัตน์

นักร้องสมัครเล่น และนักชิมอาหารชื่อดังได้ตั้งศูนย์อาหารที่ตึกมาบุญครองชั้น ๖ มีร้านขายอาหาร ๓๗ ร้าน เป็นร้านอาหารทั่วไป ๓๖ ร้าน อีกร้านหนึ่งเขียนตัวโต ๆ ว่า “ร้านอาหารมังสวิรัต พันเอกจำลอง ศรีเมือง”

ผมวานญาติธรรมคนหนึ่ง(ซึ่งต่อมาบวชเป็นสมณะ) ให้ไปประชุมแทนผมเพื่อปฏิเสธ เพราะขายที่ตลาดนัดจตุจักรเฉพาะเสาร์อาทิตย์ก็เหนื่อยอยู่แล้ว ยังจะไปขายที่มาบุญครองทุกวันอีกขายไม่ไหว เขามายกผมว่าปฏิเสธไม่ได้ ใคร ๆ จะหาว่าบ้า มีหลายร้านเข้าไปขายไม่ได้เพราะจองกันเต็ม นี่ผมไม่ได้จองสักหน่อย **หม่อมถนัดศรี**แบ่งร้านให้ ดิเหลื่อหลาย ผมและคุณศิริลักษณ์จึงจำเป็นต้องไป โดยระดมแม่ครัวมังสวิรัตที่เก่ง ๆ ไปอยู่บ้านเรา ออกขายทุกวันเช้าจรดค่ำ

ขายอยู่ ๗ ปี ได้กำไรตั้ง ๗ แสนบาท (ตอนนั้นทองคำบาทละ ๖๐๐ - ๗๐๐ บาทเท่านั้น) คุณศิริลักษณ์ใช้เงินเก่ง เอาเงินทั้งหมดมาพิมพ์ “ตำราอาหารมังสวิรัต” แจกหมด ไม่เหลือสักบาท เมื่อขายอยู่ ๗ ปีแล้วเราก็ก่อนร้านให้ญาติธรรมโดยไม่คิดเงินเลย แถมหม้อ แถมกระทะ ตูเย็น ในร้านให้ด้วย

การเผยแพร่อาหารมังสวิรัตกระจายไปอย่างกว้างขวาง มีร้านมังสวิรัตเพิ่มขึ้นมาก หลายร้านเอาชื่อผมไปเขียนป้ายติดร้าน บอกว่าทำให้ขายดี เมื่อประมาณสามเดือนมาแล้ว มีผู้ที่เข้าหลักสูตรล้างพิษตับที่โรงเรียนผู้นำคนหนึ่ง ถามผมว่าร้านมังสวิรัตที่ “โรบินสันรัชดา” ย้ายไปอยู่ที่ไหน ผมตอบว่าไม่ทราบ ทราบเพียงว่าเขาเอาชื่อผมไปแขวน ๙ ปีมาแล้วโดยผมไม่เคยไปที่นั่นเลย ร้านอาหารมังสวิรัตร้านหนึ่งอยู่ที่อำเภอเมืองอุบล ลูกค้าบอกว่าเป็นร้านผม เจ้าของบอกว่าเป็นร้านของเขา บอกไปไม่มีใครเชื่อ วันหนึ่งผมไปนั่งที่ร้านนั้นตั้งแต่เช้าจรดบ่าย บอกกับลูกค้าทุกคนว่า ร้านเป็นของเจ้าของร้านไม่ใช่ของผม

จากการบุกเบิกที่ตลาดนัดจตุจักรในครั้งนั้น ต่อมาชาวอโศกไปจัดงานที่ไหน การเผยแพร่มังสวิรัตกลายเป็นงานเอกที่ใคร ๆ ตีตใจ และหันมากินมังสวิรัตเพิ่มขึ้น เช่น ตอนที่เราไปจัดงาน “ศีลสมโภช” เนื่องในวันวิสาขบูชา ปักกลดพักค้างหลายวันที่สวนลุมพินี เป็นต้น

ชาว “อนุตตรธรรม” เปิดร้านมังสวิรัตเพิ่มขึ้นหลายจังหวัด โฆษณาประชาสัมพันธ์ไปทั่วประเทศด้วยข้อความกินใจ “**หนึ่งชีวิตกินเจ หนึ่งชีวิตรอดตาย**” การเสียสละเงินซื้อชีวิตโค-กระบือ เป็นเรื่องดี แต่ดียิ่งกว่านั้นคือต้องกินมังสวิรัตด้วย

กินเจที่อุทยานบุญนิยม

ผมถามใคร ๆ ส่วนใหญ่ตอบผมไม่ได้ว่าในเทศกาลกินเจ อาหารมังสวิรัตหรืออาหารเจที่จังหวัดไหนขายได้มากที่สุด ไม่น่าเชื่อว่าเป็น **อุบลราชธานี** ที่ร้าน “อุทยานบุญนิยม” ในเมือง ซึ่งขายโดยชาวชุมชนราชธานีอโศก เมื่อปีก่อนที่น้ำท่วมชุมชนราชธานีอโศก ผมกับคุณศิริลักษณ์ไปเยี่ยมให้กำลังใจ ตรงเทศกาลกินเจพอดี เลยไปดูว่าขายอาหารมังสวิรัตได้ถึงวันละ ๓ แสนบาทเศษตามที่สื่อกันจริงหรือเปล่า ปรากฏว่าจริงตามคำเล่าลือ

เทศกาลอาหารเจรอบที่ ๑ ปีนี้ (๒๔ กันยายน ถึง ๒ ตุลาคม) ก็ขายได้มาก มีอยู่วันหนึ่งขายได้ถึงสามแสนเก้าหมื่นบาทเศษ ขายถูกด้วย จานละ ๑๐ บาท, ๑๕ บาทเท่านั้น

ผมคนหนึ่งละที่ยืนยันว่า “**เป็นชาวพุทธที่เคร่งครัดกินเนื้อสัตว์ไม่ได้**” แม้จะไม่มีห้ามไว้ใน

ศีล ๕, ศีล ๘, ศีล ๑๐ ก็ตาม แต่ศาสนาพุทธห้าม
ซื้อขายสัตว์เป็นสัตว์ตายดั่งที่พ่อท่านสมณะ
โพธิรักษ์เทศน์เมื่อวันครบฉลอง ๓๒ ปีดังกล่าว

**อาหารมังสวิรัตดีกว่าอาหารเนื้อสัตว์ทั้งทาง
โลกและทางธรรม** ๓ ประการเป็นอย่างน้อย
ประการแรกคือ **ประหยัด** เนื้อสัตว์แพงกว่า
มังสวิรัตมาก และคนยากคนจนที่บ้านอยู่ไกล
ตลาดไม่ต้องไปกู้เงินมาซื้อตู้เย็นสำหรับแช่
เพราะมังสวิรัตที่ใช้แทนเนื้อสัตว์อยู่ในช่อง อยู่
ในกล่อง ไม่ต้องแช่เย็น **ประการที่ ๒ เป็น
ประโยชน์ต่อสุขภาพ** ตั้งแต่มีโลกใบนี้และมีการ
บันทึกเป็นหลักฐานไว้ มนุษย์ที่อายุยืนที่สุดในโลก
อายุถึง ๒๕๖ ปี ชื่อ นาย **ลีซิงยูน** เป็นนักมังสวิรัต
(ไม่ได้พูดโมเมเพื่อสนับสนุนชาวมังสวิรัตด้วยกัน
แต่เอามาจากหนังสือที่แจกในงานศพคุณแม่ของ
ผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง หนังสือชื่อ “**เสียชีวิตคนตาย
ไม่ได้อ่าน**” อยู่ในหน้า ๒๐๙) ประการที่ ๓ คือ
เพิ่มความเมตตา

มนุษย์ที่อายุยืน
ที่สุดในโลก
อายุถึง ๒๕๖ ปี
ชื่อ นาย ลีซิงยูน
เป็นนักมังสวิรัต
(ภาพอินเทอร์เน็ต)

ชาวพุทธมักจะแผ่เมตตาให้แก่สรรพสัตว์ หลัง
สวดมนต์ก่อนนอนหรือตอนเช้า บทแผ่เมตตา
เป็นภาษาไทยที่แจกในวัดต่าง ๆ ข้อความเหมือน
กันหมดทุกวัด

“สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บ
ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่ามีเวรแก่กันและกันเลย
จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าเบียดเบียนซึ่งกัน
และกันเลย

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่ามีความทุกข์กาย

ทุกข์ใจเลย

จงมีแต่ความสุขกาย สุขใจ และรักษาตน
ให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด”

เมตตามากกว่าสัตว์เป็นเพื่อนเรา เกิด แก่
เจ็บ ตาย เหมือนเรา เราต้องการให้เขาเป็นสุข
เป็นสุข แล้วเราก็กินเขาเอา หม่าเขาเอา
กินตัวเขา กินญาติเขา กินทั้งสัตว์ที่อยู่บนบก
อยู่ในน้ำ หรือบินในอากาศ ขอให้มันเกิด หม่า
จนเกลี้ยง

แล้วก็แผ่เมตตาเหมือนเดิม บทแผ่เมตตา
มีคำว่า “สุข” อยู่ถึง ๘ คำ ถ้าตราบไต่ยังกินเนื้อ
สัตว์อยู่ คำว่า “สุข” ต้องสะกดด้วย ก.ไก่ ไม่ใช่
ข.ไข่ คือให้เขา “สุข” ในหม้อ ในกระทะ ให้เรากิน
เป็นการผิดศีลข้อ ๔ “**โกหกมุสา**” จะมาอ้างว่า
“**โกหกสีขาว**” เหมือนอดีตรัฐมนตรีบางคนไม่ได้
โกหกอะไรก็ไม่ดีทั้งนั้น

ปี ๒๕๒๗ นี้ ผมกินมังสวิรัตได้ ๔๐ ปีเต็ม
ผมน่าจะพูดว่าผมกินมา ๖๐, ๗๐ ปีแล้ว เพราะ
ผมอยากกินมาตั้งแต่เด็ก ๆ ตอนนั้นชอบเอาปลา
กั๊ด ปลาเข็ม และจิ้งหรีดมากัดกัน พอไปฟัง
พระเทศน์ที่วัด ๆ หนึ่ง พระท่านเทศน์ทั่ว ๆ ไป
ไม่ได้เจาะจงเทศน์ผม ท่านเทศน์ว่า “ชาตินี้ทำ
กรรมอะไรไว้ ชาติหน้าจะต้องใช้กรรมนั้น” ถ้าผม
เกิดเป็นสารพัดสัตว์ที่ผมชอบเอามากัดกันผมแะ
แน่ ๆ ผมเลยเอาไปปล่อยหมด และคิดว่าผมก็
น่าจะเลิกกินเนื้อสัตว์ด้วย เพราะการกินของผม
ทำให้สัตว์ถูกฆ่า แต่คิดไม่ออกว่าผมจะเริ่มกิน
มังสวิรัตได้อย่างไรเพราะใคร ๆ ก็กินเนื้อสัตว์
เกือบทั้งนั้น

ปี ๒๕๑๗ ผมไปปฏิบัติธรรมที่วัดสวนโมกข์
ไปนอนค้างที่หน้ากุฏิพระรูปหนึ่งซึ่งท่านฉันอาหาร
มังสวิรัต ผมกราบนมัสการถามท่านว่า ผมอยาก
กินมังสวิรัตมานานแล้ว แต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มอย่างไร
ในเมื่อคนรอบข้างและคนทั่ว ๆ ไปยังกินเนื้อสัตว์
อยู่ ท่านแนะผม ต่อมาใครคิดศัพท์คำนั้นขึ้นมา
ไม่รู้ ตรงเผงเลย คือกินแบบ “**เจเชี่ย**”

ผมชวนคุณศิริลักษณ์ แก่ไม่เอา ผมเลยเริ่ม

คนเดียว กินอาหารอยู่ด้วยกัน คนหนึ่งกินเนื้อสัตว์ อีกคนหนึ่งกิน “เจเจีย” ใส้โฮ ปรองดองกันดีเหลือเกินโดยไม่ต้องใช้ความพยายามเหมือนรัฐบาลนี้ ถ้าวันไหนกิน “เปิดอย่างไฟแดง” คุณศิริลักษณ์มีหน้าที่กินเบ็ด ส่วนผมกินผักบั้งกับน้ำแกง

กินอย่างนั้นจนกระทั่งปี ๒๕๒๐ แกชวนผมไปวัดสันตือโคก เพราะเราต่างเลื่อมใส**ท่านโพธิรักษ์** บวชได้อย่างไร สละอะไร ๆ ออกไปหมด บวชเพื่อตัดกิเลส หายากมาก เป็นพิธีกรชื่อดังของสถานีโทรทัศน์ ซึ่งตอนนั้นทั้งประเทศมีอยู่ช่องเดียว คือ ช่อง ๔ บางขุนพรหม มีรายได้เดือนละประมาณ ๒ หมื่นบาท ในขณะที่นายกรัฐมนตรีมีเงินเดือนเดือนละ ๘ พันกว่าบาทเท่านั้นเอง

คุณศิริลักษณ์ไปเห็นทั้งพระและฆราวาสไม่แต่ต้องเนื้อสัตว์เลยมานานแล้ว มีศรัทธา จึงเริ่มกินมังสวิรัตบ้าง ผมจึงได้กิน “เจบริสุทธิ์” ตั้งแต่วันนั้น

ชาวพุทธหลายคนใส่ร้ายพระพุทเจ้าว่าท่านฉันเนื้อสัตว์ ชื่อ “**สุกรมัทวะ**” คือเนื้อหมูอ่อน ที่จริง “**สุกรมัทวะ**” เป็นเห็ดอ่อนที่หมูชอบกินมีในประเทศอินเดีย ใครอยากจะดู ออกเงินค่าเครื่องบินมา ผมจะให้หลาน ๆ ของ “**นายห้างเกรย์**” ญาติธรรมชาวโคกพาไป (นายห้างเป็นคนไทยเชื้อสายอินเดีย เสียชีวิตไปแล้ว)

และแล้วผมก็ทำให้นักมังสวิรัตเสียชื่อจนได้ ผมป่วยที่หนึ่งรู้กันไปทั้งเมืองด้วยการเผยแพร่ข่าวทาง “**สื่อสังคม**” หรือ “**โซเชียลมีเดีย**” ซึ่งนิยมกันมาก ผลวิจัยทางการแพทย์ยืนยันว่า คนกินเนื้อสัตว์จะเป็น**โรคหลอดเลือดหัวใจตีบ**มากกว่าคนกินมังสวิรัตถึง ๔๒ เปอร์เซ็นต์ ผมคุยนักคุยนว่ากินมังสวิรัตมานาน (ตอนที่บ่นโรคนั้นผมกินมังสวิรัตครบ ๓๙ ปีเต็ม)

หลังจากการประชุมของพันธมิตร ๓ ช่วง รวม ๓๘๔ วัน (๓๓ บวก ๑๙๓ บวก ๑๕๘) ผมและคณะถูกดำเนินคดีฐาน**ก่อการร้าย** โดยมีผมเป็น

ผู้ก่อการร้ายหมายเลข ๑ พวกเรา ๙๖ คนได้รับการประกันตัว เมื่อวันที่ ๒ เมษายนปีที่แล้ว ศาลห้ามเด็ดขาด ห้ามระดมประชาชนไปก่อความวุ่นวาย (การประชุมที่ไหนก็มีความวุ่นวายบ้างทั้งนั้น) ถ้าทำ ศาลจะถอนประกัน ผมต้องติดคุกทันที หนายความบอกว่าคดีจะเสร็จก็ใช้เวลา ๕ ปี ผมและคณะจะไปชักชวนประชาชนให้ร่วมชุมนุมไม่ได้ เพราะถ้าต้องติดคุก ๕ ปี บ้านเมืองก็ไม่ได้ทำอะไรเลย

วันที่ ๙ ธันวาคมปีที่แล้ว มีการชุมนุมผู้คนเป็นล้าน ๆ คน ผมไปให้กำลังใจเขา ไม่ได้ไปปลุกระดมเพราะประชาชนไปเองอยู่แล้ว ผมพร้อมด้วยพันธมิตรบางคนและชาวเอเอสทีวีพูดบนรถ ๖ ล้อ ทักทายประชาชนในถนนสายต่าง ๆ เป็นเวลา ๓ ชั่วโมง ผมปวดหลังมากตลอดเวลารถไปจอดส่งพวกเราที่เอเอสทีวีบางลำภู ผมจึงนึกโรงพยาบาลวชิระซึ่งอยู่สามเสนใกล้ ๆ บางลำภูที่ผมคุ้นเคยสมัยเป็นผู้ว่า ๆ กทม. อยู่ ๖ ปี ต้องดูแลโรงพยาบาลในวชิระสังกัด กทม. ด้วย

หมอตระจพบว่า หลอดเลือดเส้นแรกตีบ ๑๐๐% เส้นที่ ๒ ตีบ ๗๐% เส้นที่ ๓ ที่ส่งเลือดไปเลี้ยงทั่วหลังตีบกะทันหัน พอหมอขยายหลอดเลือด (ทำบอลลูน) เส้นนี้ อาการปวดหายทันที หมอเลยแถมทำให้หมดทั้ง ๓ เส้น ถ้าผมไม่ได้ไปร่วมชุมนุม จะไปปวดหลังที่ไหนก็ตาม ผมไม่นึกถึงโรงพยาบาลแน่ ผมจะเอาแต่กินยาแก้ทนายแก้ปวด ตายกันพอดี **โชคดีรอดเพราะไปชุมนุม**

ผมหลอดเลือดหัวใจตีบเพราะไม่งดเว้นอาหารทอดกรอบ และกินอาหารที่ใช้ไขมันผิดประเภท คือใช้น้ำมันพืชบางชนิดที่ไขมันไม่อิ่มตัวทำให้หลอดเลือดอุดตัน ผมเพิ่งใช้น้ำมันมะพร้าวก่อนเข้าโรงพยาบาล ๑๐ วันเท่านั้นเอง

จนกระทั่งขณะนี้ยังมีพันธมิตรบางคนถามอาการเจ็บป่วยของผม ผมยืนยันว่าแข็งแรงมาก และกินมังสวิรัตตลอดไป จะไม่ทำให้นักมังสวิรัตเสียชื่ออีกแล้ว **๒**

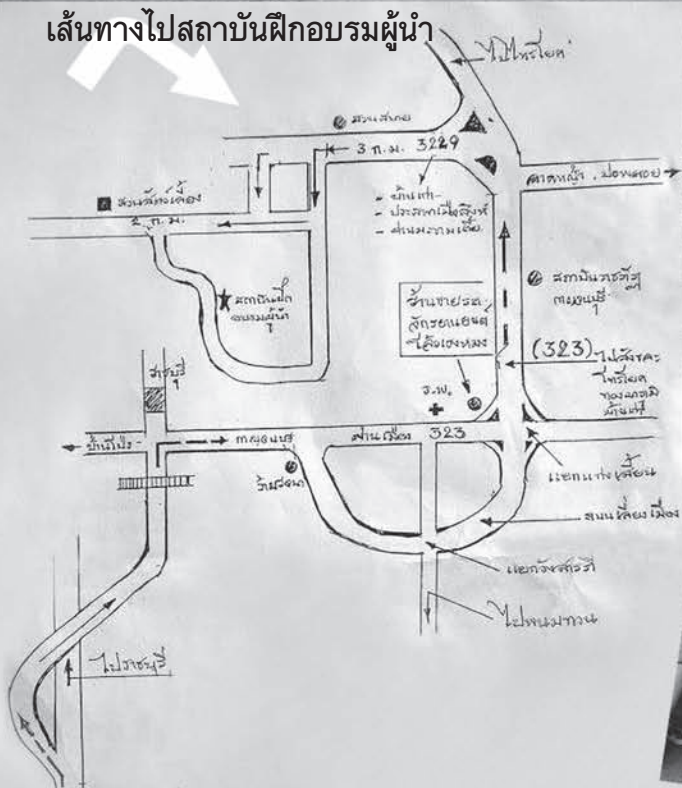

สถาบันฝึกอบรมผู้นำ

ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร” เสนอแนวทางพุทธเพื่อสังคม
อย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๑

เส้นทางไปสถาบันฝึกอบรมผู้นำ

สถาบันฝึกอบรมผู้นำ เปิดอบรมหลักสูตรล้างพิษทุกเดือน
สนใจติดต่อที่ ๐๙-๙๙๖๓-๙๔๑๗, ๐๙-๑๒๙๓-๖๕๔๒,
๐๙-๙๔๙๗-๔๑๙๖ และ ๐๙-๑๙๕๓-๕๐๐๐
www.liverflushthai.com (เวลา ๑๐.๐๐ น.-๑๖.๐๐ น. หยุดวันจันทร์)

สี่ สั้น
ชีวิต | ทีม สมอ.

เราได้เกิดมาในแผ่นดินไทย ที่มีความอุดมสมบูรณ์
มีในหลวงทรงทศพิธราชธรรม
ทั้งยังเป็นศูนย์กลางพุทธศาสนาของโลก
มีคนดี คนเสียสละมากมายในบ้านเมือง
และมีนายกรัฐมนตรีที่ทำงานจริงจั่งจั่งใจ
ทั้งหมดนี้น่าจะเป็นองค์ประกอบ
ทำให้เรามีความมั่นใจว่า
ประเทศไทยจะเป็นไปได้ด้วยดี

วิพากษ์นายกรัฐมนตรี

ไพศาล พิชมงคล

ประเทศไทยได้ใครมาเป็นนายกฯ ก็ไม่ได้ถูกใจคนไทยสักคน แม้แต่นายกคนปัจจุบัน ก็ยังไม่ได้ถูกใจอีก เป็นเพราะอะไร ?

จากประวัติศาสตร์การเมืองของเรา อาจเป็น
วิบากกรรมที่ไปแย่งพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ก็ได้ จึงมีวิบากกรรมที่เราต้องมีการเมือง
สามัญ ไม่ว่าใครเข้ามาเป็นนายกรัฐมนตรีของ
ประเทศไทย ต่อให้เป็นคนดีแค่ไหน ยกตัวอย่าง
ท่านอาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ ใคร ๆ ก็รู้ว่าท่าน
เป็นขุนนางตงฉิน เป็นผู้ทรงศิลปะทรงธรรม แต่
ทันทีที่มาเป็นนายกฯ ท่านถูกด่าเสียผู้เสียคนเลย
หรือแม้แต่ท่านอาจารย์ศีกฤทธิ ปราโมช ท่าน
อานันท์ ปันยารชุน และท่านอาจารย์ธานินทร์
กรีวิเชียร ก็เช่นเดียวกัน ท่านเปรมเป็นนายกฯ
อยู่แปดปีก็ยิ่งถูกด่าป่นปี้ แต่พอจะหาตัวอย่าง
นักการเมืองดี ก็เรียกหาท่าน

คนพวกเดียวที่ถูกด่าน้อยคือพวกคนกะล่อน
ปลิ้นปล้อน พวกนี้จะอยู่ได้นาน ส่วนคนดี ๆ พอ
เป็นนายกฯ ก็ถูกโจมตีสารพัด จนกลายเป็น
วัฒนธรรมว่าใครได้ด่านายกฯ เป็นของโก้ของเก๋ไป
ซึ่งตรงข้ามกับประเทศทั้งหลายในโลก ใครมาเป็น
ผู้นำเขาจะยกย่องเชิดชู สดุดี ปกป้อง คุ่มครองกัน
ขนาดสหรัฐฯ ต่อให้ได้ประธานาธิบดีที่เคยมีความ
ประพุดติบางอย่างที่เขาเองก็สุดจะทนก็ตาม
แม้กระทั่งอังกฤษและประเทศต่าง ๆ ในโลก ไม่
ว่าสื่อหรือประชาชนเขาก็ยกย่องผู้นำของเขาทั้งนั้น
ทั้งที่ตอนหาเสียงก็แฉโปยกันสนั่นหวั่นไหว แต่พอ
ผลเลือกตั้งออกมาแล้ว เขาก็ยุติ ทุกฝ่ายจะออก
มาสนับสนุนกัน นั่นเป็นวัฒนธรรมที่ดี แต่ของเรา

มันเป็นเวรเป็นกรรม ถ้ามองในแง่บาปกรรม ผม
ว่าเป็นวิบากที่เราไปแย่งยึดอำนาจพระมหากษัตริย์
จะแก้วิบากคงต้องหาจังหวะที่เหมาะสม ถวายคืน
พระราชอำนาจเพื่อทรงว่าราชการอีกครั้งหนึ่ง
จะได้ล้างกรรมล้างเวร มิฉะนั้นอย่างที่เห็น ๘๐ ปี
ที่ผ่านมา มันนานพอที่จะพิสูจน์ว่านี่เป็น
วัฒนธรรมการเมืองที่สามัญมาก

มุมมองของอาจารย์ กานพลอกประยุทธ์ เหมาะสมกับสังคมไทยในกาลenี้อย่างไร?

พลเอกประยุทธ์มาเป็นนายกรัฐมนตรีใน
สถานการณ์บังคับ เราลองย้อนไป ก่อนหน้า
ที่จะมาเป็นหัวหน้า คสช. ท่านไม่มีวีแหวหรือ
แสดงออกด้วยประการใด ๆ ว่าจะมักใหญ่ใฝ่สูง
หรืออยากมาเป็นนายกรัฐมนตรี หรือเป็นผู้นำ
ทางการเมือง หรือปฏิวัติเลย ท่านพูดตลอดว่า
ไม่ต้องการและไม่ทำ แต่เมื่อถึงจุดหนึ่ง บ้านเมือง
ไปไม่ได้ แล้วจะอย่างไร ขณะที่คนพวกหนึ่งจะ
ฆ่าคนอื่นพวกหนึ่ง จะเป็นสงครามการเมือง จะ
นองเลือดกันทั้งแผ่นดิน มีการตั้งกองกำลังอาวุธ
และเคลื่อนพลเข้ามา ซึ่งก่อนจะเกิดเหตุใหญ่ก็มี
ระเบิด มีอาวุธสงคราม ฆ่ากันตายไม่เว้นแต่ละ
วัน รัฐก็ใช้อำนาจจนกลายเป็นโจรภัยไปแล้ว ถ้า
ทหารไม่ทำ ปล่อยไปอย่างนั้นก็กลายเป็นสงคราม
กลางเมืองแน่ ผมว่าประเทศไทยไม่พ้น
สถานการณ์ที่เกิดในซีเรียและอิรักอย่างเช่นทุกวันนี้
เพราะฉะนั้น แม้ว่าใจท่านจะไม่อยากเข้ามาทำ
หน้าที่ก็ตาม ซึ่งท่านก็เตือนแล้วหลายครั้ง ให้หา
ทางออกกันเสีย ถ้าหาทางออกไม่ได้ ท่านต้อง

ประวัติอาจารย์ไพศาล พิษมงคล (จากกูเกิ้ล)
ไพศาล พิษมงคล (เกิด ๙ ตุลาคม พ.ศ.๒๔๙๐) เป็นนักกฎหมาย อดีตสมาชิกวุฒิสภาและอดีตสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
เกิดที่อำเภอระนอง จังหวัดสงขลา ในครอบครัวเชื้อสายจีนฮกเกี้ยน เป็นบุตรชายคนโตในจำนวนพี่น้อง ๗ คน ศึกษาจบชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ แล้วสอบเข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา และคณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และจบการศึกษาจากสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ตามลำดับ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒
ได้เข้าเรียนและจบหลักสูตรป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐร่วมเอกชน ที่วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร (รุ่น ๓๒)
เริ่มเข้าทำงานที่บริษัทสากลสถาปัตย์ของ เกียรติ วัฒนเวคิน ตั้งแต่ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ ๔ ในเวลาต่อมา พ.ศ.๒๕๑๖
ย้ายไปทำงานที่สำนักงานทนายความธรรมนิติของ ประดิษฐ์ เปรมโยธิน และได้รับช่วงดำเนินงานต่อ ในระหว่างที่ทำงานใน

เข้ามา แล้วท่านจะอยู่ยาวจะอยู่แก้ปัญหของชาติ จนในที่สุดเหตุการณ์บังคับให้มีการยึดอำนาจเกิดขึ้นโดยคณะ คสช.(คณะรักษาความสงบแห่งชาติ) ภารกิจแรกที่ คสช.ทำ คือแยกผู้ขัดแย้งออกจกกันเสียก่อน เพื่อไม่ให้เกิดเสียหายนองเลือด อย่างน้อยก็รักษาสถานการณ์ให้สงบ

สี่เดือนผ่านไปแล้ว ทุกคนอาจไม่ได้ตั้งใจ แต่อย่างน้อยความปลอดภัยมีมากขึ้น ทุกฝ่ายได้รับความปลอดภัย ไม่ถูกใครเอาระเบิดมาขว้าง ไม่มีชายชุดดำออกมายิงกัน ผู้ประกอบการทั้งหลายก็เริ่มทำมาค้าขายได้ มีความเชื่อมั่นขึ้น ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองต่อเนืองยาวนานกว่าสิบปีนั้น ประชาชนเห็นว่าได้เริ่มต้นแก้ไขแล้ว เป็นการก้าวเดินออกจากปลักแห่งความขัดแย้ง ซึ่งเราต่างก็ต้องอดทนกัน

เมื่อพลเอกประยุทธ์เข้ามา ท่านเป็นนายทหารไม่ใช่นักการเมือง เรื่องการพูดปลิ้นปล้อน

อย่างนักการเมือง ท่านคงทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นคนที่คุ้นชินกับนักการเมืองประเภทพูดจาแบบลั่นไม่มีกระดูกก็จะไม่คุ้นกับการพูดแบบตรงไปตรงมาของทหารเพราะฉะนั้นคนพวกนี้ก็จะรู้สึกแปร่ง ๆ แต่ในท่ามกลางความแปร่งความโง่งมงาย ตรงไปตรงมานั้น เนื้อหาคือการนำพาประเทศออกจากปลักทางการเมือง

ผู้มาเป็นนายฯ จะว่าเป็นทุกขลากก็ได้ แต่การเป็นผู้นำในสถานการณ์ที่ยากลำบากที่สุดในชีวิตของท่าน ถ้าไม่มีความเสียสละอย่างแท้จริง ผมจึงตั้งใจให้กำลังใจท่าน เพราะความสำเร็จไม่ได้เกิดขึ้นแก่พลเอกประยุทธ์ แต่จะเกิดขึ้นแก่ประเทศชาติโดยรวม จะเกิดขึ้นแก่คนไทยไม่เลือกชั้นวรรณะ ดังนั้นการเป็นผู้นำในขณะนี้ แม้เป็นทุกขลากแต่ก็เป็นความจำเป็น ดังนั้นใครก็ตามที่หวังสันติภาพ สันติสุข และความมีเสถียรภาพของบ้านเมือง เห็นแก่ลูกหลานของเรา เห็นแก่ชาติบ้านเมือง ไม่ให้ตกอยู่ในสภาพแบบอิรักหรือซีเรีย เราต้องช่วยกันให้กำลังใจ อย่าไปยึดถืออะไรรอีกเลย ให้คิดเสียว่าคนทุกสีก็เป็นพี่น้องกัน

คนไทยทั้งประเทศเหมือนอยู่ในเรือลำเดียวกัน เราจะก้าวรุดหน้าไปเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข หรือจะเอาเรือลำนี้ไปชนหินโสโครก มันก็เป็นผลจากการกระทำของพวกเรา เพราะฉะนั้นในยามที่ประเทศจะก้าวออกจากวิกฤติ จึงเป็นเรื่องที่คนไทยต้องตัดสินใจว่า จะอยู่ในวิกฤติจมปลักอยู่ในความขัดแย้ง หรือจะก้าวเดินหน้าต่อไปด้วยหนทางปฏิรูปที่กำลังขับเคลื่อนอยู่ในขณะนี้ ก้าวข้ามความขัดแย้งไปด้วยกัน นี่คือ

ธรรมเนียม ไพศาลได้นำรูปแบบของบริษัทจำกัดเข้ามาใช้กับสำนักงานธรรมเนียม ซึ่งให้ทนายความประจำสำนักงานมีเงินเดือนประจำ แทนที่ได้จากส่วนแบ่งจากการว่าความตามธรรมเนียมเดิม ในระหว่างนั้น ไพศาลเคยเป็นแกนนำเดินขบวนคัดค้านการขึ้นค่ารถเมลล์ในสมัยรัฐบาลถนอม กิตติขจร เคยเข้าร่วมในการชุมนุมต่อต้าน “กฎหมายโบต่า” และเคยเป็นหนึ่งในผู้ชุมนุมเดินขบวนในเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาฯ และได้แต่งเพลงที่มีชื่อเสียงมากบทเพลงหนึ่งชื่อว่า ศักดิ์ศรีกรรมกร โดยมีเนื้อหาสำคัญเกี่ยวกับการรณรงค์ให้โค่นล้มระบบเจ้าขุนมูลนาย ไพศาลเคยว่าความในคดีความสำคัญ เช่น คดียึดธนาคารแหลมทอง การรับเป็นทนายความให้แก่คณะทหารในคดีกบฏเมษาฮาวาย และให้แก่นายสุภาพ พัตรอ่อง ผู้นำกรรมกรอ้อมน้อย ในคดีที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์ ในปี พ.ศ.๒๕๒๙ กองบัญชาการทหารสูงสุดได้มอบหมายให้เป็นหนึ่งในเจ็ดคนของคณะทำงานยกร่างหลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐ ร่วม

สิ่งที่คนไทยกำลังเผชิญหน้า

ในอดีตนายกฯ ที่มาจากนักการเมือง ต่างจากนายกฯ ที่มาจากทหารคนปัจจุบัน อย่างไร?

หลายปีมานี้คนไทยเห็นนายกฯ หลายแบบ ทั้งแบบพูดจามีเหตุมีผล มีลำดับสำนวนไพเราะหู และรูปหล่อ พูดจาน่าฟัง นายกฯหญิงใบหน้าสวย พูดจาอ่อนหวาน แต่ฝีมือบริหารราชการแผ่นดินเป็นอย่างไรเราก็ได้เห็นมาแล้ว

นายกรัฐมนตรีคนใหม่ไม่ใช่ นักการเมือง ท่านพูดจาหวานผ่าซาก ตรงไปตรงมา ไม่พูดเอาอก-เอาใจใคร คำหนึ่งก็ห้ามโกง สองคำก็ห้ามโกง จะเห็นเลยว่าในรอบยี่สิบปีที่ผ่านมา เราไม่เคยได้ยินนายกรัฐมนตรีคนไหนออกมาอ้างว่าอย่าโกง วันนี้ได้ยินบ่อยขึ้น เราได้ยินเสียงเรียกร้องให้คนดีมีฝีมือเข้ามารับใช้แผ่นดินมากขึ้น เราได้ยินการเรียกร้อง ปราบไม่ให้มีมีการทุจริตคอร์รัปชัน เราได้ยินเสียงต่อต้านคอร์รัปชัน เราได้ยินเสียงเรียกร้องให้ศีลธรรมกลับมา เราได้ยินเสียงเรียกร้องให้เชิดชูโครงการพระราชดำริ เราได้ยินเสียงเรียกร้องที่จะให้รัฐสักมีความพอเพียงในทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงของพระเจ้าอยู่หัว เพราะฉะนั้น ที่ท่านนายกฯ พูดโผงผาง ตรงไปตรงมา เราได้ยินเสียงและได้เห็นการปฏิบัติในวันนี้กับที่ผ่าน ๆ มานั้นต่างกันอย่างไร ผมเชื่อว่าคนไทยได้รับบทเรียนเพียงพอแล้วที่จะยังคิดพิจารณาว่า ระหว่างการไปติดยึดกับบุคลิกหน้าตาของบุคคล หรือคำพูดกับการกระทำของคน

นั้นเป็นอย่างไร

พระพุทธองค์ทรงสอนเรื่องสุทธิ อสุทธิ บังคับตั้งกรรมอยู่ที่การกระทำของตน ไม่ได้อยู่ที่พูด เพราะผลประโยชน์ของแผ่นดินที่จะเกิดขึ้นแก่อาณาประชาราษฎรทั้งหลาย ผลที่แท้จริงเกิดขึ้นจากการกระทำทั้งสิ้น เกิดจากกรรมเป็นตัวกระทำ แม้ว่าบางครั้งการพูดก็เป็นการกระทำที่มีผลมาก โดยเฉพาะผลที่ทำให้เกิดแก่ประเทศชาติและราษฎรอยู่ที่การกระทำของผู้เป็นรัฐสวาทิปตย์ เพราะฉะนั้นวันนี้คนไทยจะได้สัมผัสกับสถานการณ์ใหม่ ๆ บรรยากาศใหม่ ๆ ที่ผู้นำประเทศไม่จำเป็นต้องรูปร่างหน้าตาหล่อหรือไม่หล่อ ความจริงท่านนายกฯ มีบุคลิกและหน้าตาดี ดีกว่าอดีตนายกฯ หลายคน พูดจาก็ชัดเจนจริงใจ เพราะท่านไม่ได้มาจากการเมือง ไม่ใช่ นักการเมือง ท่านไม่ต้องไปหาเสียงกับใคร อะไรที่เห็นว่าเป็นคุณแก่แผ่นดิน เป็นประโยชน์แก่ประชาชนท่านก็พูดก็ทำ

เอกชน (ปรอ.) และได้เข้าเรียนในวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร หลักสูตรป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐร่วมเอกชน ในรุ่นที่ ๒ (วปอ. ๓๒)

ไพศาลยังเป็นกรรมการในคณะกรรมการวิชาชีพการแพทย์แผนไทย และเป็นกรรมการในคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดแห่งชาติในทางสังคมและเศรษฐกิจ มีตำแหน่งเป็น เลขานุการสมาคมวัฒนธรรมและเศรษฐกิจไทย-จีน ได้ร่วมงานกับกลุ่มผู้จัดการ โดยเรียบเรียงหนังสือ “สามก๊ก ฉบับคนชายชาติ” (ใช้นามปากกา “เรื่องวิทยาคม”) และเขียนคอลัมน์ “ข้างประชาราษฎร์” (ใช้นามปากกา “สิริอัญญา” อันเป็นนามของเพื่อนรักสมัยยังอยู่อำเภอระนอง ผลงานนี้ทำให้ไพศาลได้รับประทานรางวัลนักเขียนบทความดีเด่นประจำปี ๒๕๕๒ จากหม่อมเจ้าหญิงกรณิกา จิตรพงศ์ พระธิดาในสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์

แม้บางครั้งสิ่งที่ทำนั้นอาจจะไม่ถูกใจคนส่วนหนึ่ง เช่น ตามชายหาดที่ไม่ให้พวกมาเหยียดท้องลงไป ทำมาหากิน หรือการจัดระเบียบเรื่องที่จะลดรถมอเตอร์ไซด์ คนส่วนหนึ่งก็ไม่พอใจ หรือการเร่งรัดปราบปรามยาเสพติด การเริ่มต้นช่วยเหลือชาวนา เกษตรกร ผู้ยากไร้

เราเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และที่สำคัญ ท่านไม่มีลักษณะประชานิยม อย่างเช่นการแก้ปัญหาหาคายาง รัฐบาลนี้มีลักษณะที่แปลกกว่ารัฐบาลอื่นตรงที่อัญเชิญพระบรมราชโบายของพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ คือ ส่งเสริมการแปรรูปยาง แทนที่จะส่งยางดิบไปให้พ่อค้าคนกลาง ให้เขาซบเหง ก็เปลี่ยนมาส่งเสริมการแปรรูปยางพารา ประเทศเราผลิตยางพาราปีละสี่ล้านหนึ่งแสนตัน แปรรูปในประเทศได้ห้าแสนตัน ต้องส่งออกสามล้านหกแสนตัน ปริมาณแปรรูปห้าแสนตันได้มูลค่าเท่า ๆ กันหรือมากกว่ามูลค่าที่ส่งออกต่างประเทศสามล้านหกแสนตัน เพราะฉะนั้นถ้าเราส่งที่แปรรูปให้มากขึ้น ก็จะทำให้มูลค่าที่ผลิตในประเทศไทยเพิ่มขึ้นจำนวนมาก เช่น เอาอีกแสนตันที่ส่งออกมาแปรรูปอาจจะได้มูลค่ามากกว่าเอาเข้ามาแปรรูปเป็นล้อรถยนต์ห้าแสนตันด้วยซ้ำไป หรือถ้าเอาอีกซักหนึ่งหมื่นตันมาแปรรูปเป็นอวัยวะเทียมของร่างกายมนุษย์ ก็อาจได้มูลค่าเท่ากับหรือมากกว่าห้าแสนตันที่แปรรูปเป็นยางรถยนต์ด้วยซ้ำไป

การแก้ไขในแนวทางอย่างนี้เป็นสิ่งที่เราไม่เคยเห็นมาในรอบร้อยปี นี่คือพระบรมราชโบายที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้า-

อยู่หัวทรงชี้นำทิศทางยุทธศาสตร์ของประเทศไว้เมื่อร้อยกว่าปีก่อน แต่เราก็เลิกทิ้งเสียเมื่อสิ้นรัชกาลของพระองค์ เพราะฉะนั้นเป็นเรื่องที่คนไทยจะได้เห็นและจะต้องเลือกระหว่างนักการเมืองที่พูดจาอย่างหนึ่ง บุคลิกอย่างหนึ่ง กับคนที่ไม่ใช่ นักการเมือง พูดจาตรงไปตรงมาโผงผางหน่อยที่เราไม่ค่อยคุ้นเคยต่างกับแบบเก่า ๆ ที่เราคุ่นมากกว่า ๘๐ ปี เพราะฉะนั้น นี่คือนี่ที่กำลังเกิดขึ้นในประเทศไทย

เป็นไปได้ไหมว่าเพราะสังคมไทยมีแต่เนี้ยบเข้าเน่าในทิวป้อนคนดูอยู่ทุกวันจนอิทธิพลของนางร้ายซึมซับเข้าไปในกระแสเลือด หรือเข้าไปในจิตวิญญาณ กลายเป็นเป็นสังคมที่มีตัวนางริษยาครอบงำ ปัญหาที่จะคลี่คลายจิตใจคนไทยจากกระแสที่ไม่เนี้ยบยากๆ คนนี้อย่างไร?

การปลุกฝังมโนธรรมสำนึกของเราห่างเหินมานานมาก อะไรผิดอะไรถูก อะไรชั่วอะไรดี แยกยากขึ้นทุกที เพราะวิชาหน้าที่ศีลธรรมก็ไม่สอนกัน แม้จะมีการเข้าวัดเข้าวา แต่แทนที่จะหวังเพื่อได้ปัญญาจากการพบภิกษุ ได้ฟังธรรมตามกาล เรากลับเข้าวัดเข้าวาเพราะหวังถูกหวย หวังความร่ำรวย หวังไปสวรรค์ ไปเก็งกำไร ไปค้าบุญกันอยู่ ซึ่งไม่ได้ประโยชน์และไม่ใช่วัตถุประสงค์ในพระศาสนา เด็กวันนี้เห็นและได้รับความรู้จากอะไรบ้าง สื่อต่าง ๆ ทั้งโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ มีแต่เรื่องอบายมุขทุกรูปแบบ ซักชวนให้หลงมัวเมา เสริมสร้างวาทกรรม ความ

จนกระทั่งเหตุการณ์รัฐประหารเมื่อคืนวันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๙ โปศาลถูกเรียกตัวโดยคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เพื่อทำหน้าที่ร่างประกาศของคณะ พร้อมกับมีชัย ฤชุพันธุ์ และต่อมาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (ดำรงตำแหน่ง ๑๒ ต.ค.๒๕๕๙ - ๒ มี.ค.๒๕๕๑) หลังจากนี้ยังคงทำหน้าที่เป็นนักเขียนบทความให้แก่หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ หนังสือพิมพ์แนวหน้าและเป็นวิทยากรอิสระให้แก่สถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม เอเอสทีวี ผู้จัดการ สุวรรณภูมิ และช่อง ๑๓ สยามไท และเป็นบรรณาธิการเรื่องราวศาสตร์ให้แก่เว็บไซต์ โปศาลวิชั่น.คอม ด้วย

ชีวิตส่วนตัว สมรสแล้ว มีบุตร ๒ คน ยามว่างชอบอ่านหนังสือ เล่นหมากรุก ปลูกต้นไม้ และศึกษาพระพุทธศาสนา นอกจากนี้ยังสนใจในวิชาโหราศาสตร์ เคยเขียนพยากรณ์ส่งกรานต์ให้หนังสือพิมพ์ผู้จัดการอยู่หลายปี

อัจฉรา ความหยาบซ้าลามกทั้งสิ้น เรื่องดี ๆ ประเทืองปัญญาต้องไปจ้างจึงลงให้ ถ้าเรื่องชั่วลงกันใหญ่ กระแสจึงพาไปในทางต่ำ เหมือนกระแสน้ำที่พัดสวะไป หัวใจที่ถูกหล่อหลอมถูกปลูกฝังมาตั้งแต่เป็นเด็กเป็นเล็ก มันก็เลยคิดแต่จะทำลายล้างกัน เพราะฉะนั้นไม่ว่าใครมาเป็นนายกฯ จะหาคนที่มึมูทิตาจิต แสดงความยินดีจึงมีน้อย เพราะจิตใจแฝงไว้ด้วยความริษยา

คนไทยจะมีสติยังคิดได้หรือยังว่า เมื่อได้คนดีมาเป็นผู้นำก็ควรให้กำลังใจกัน ซินชมกัน ช่วยกันปกป้องรักษา ช่วยกันปกป้อง และช่วยกันออกความคิดเห็นความเห็นเพราะท่านไม่ได้ทำเพื่อใคร แต่ทำเพื่อเราทุกคน คนไทยควรมาทำกันอย่างนี้ แม้ไม่ใช่เรื่องง่าย การเพิกถอนมิฉฉาปฏิญญา วิจิฉฉา ริษยาในใจเป็นเรื่องยาก ตราบใดที่สังคมไทยยังหล่อหลอมความคิดจิตวิญญาณของผู้คนให้เต็มไปด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง ความริษยา อาฆาตพยาบาท การเพิกถอนมิฉฉาปฏิญญาเหล่านี้ก็ยิ่งยาก หน่วยงานที่มีหน้าที่เรื่องนี้ได้เริ่มลงมือหรือยัง พระภิกษุทั้งหลายตามวัดวาอารามต่าง ๆ ต้องช่วยกันให้ศีลธรรมกลับคืนมา ทุกภาคส่วนก็ต้องมาช่วยกันเพื่อประเทศของเรา

ปัญหาของสังคมไทย คือ เราจะฟันเรื่องประชาธิปไตยไม่ตรงกัน เหมือนสร้างดาวคนละดวง เคยอ่านบทความพูดถึงประเทศเราถูกยึดโดยระบอบประชาธิปไตยจากตะวันตกอยากทราบว่าประชาธิปไตยจากตะวันตกมีอันตรายต่อประเทศเราอย่างไร?

ประชาธิปไตยแบบตะวันตกถือเอาการเลือกตั้งอย่างเดียว ส่วนคนดี-คนชั่วซ้าสารเลวจะเข้ามาปกครองประเทศอย่างไรเขาไม่สนใจ เพราะนักการเมืองเหล่านี้ยิ่งชั่วทางตะวันตกเขายังสนับสนุนจนวันนี้แม้ในสหรัฐอเมริกา สถาบันวิจัยที่มีชื่อเสียงที่สุดก็ออกมาเปิดเผยงานวิจัยว่าประชาธิปไตยที่เน้นการเลือกตั้งอย่างเดียวโดยไม่มีเนื้อหาประชาธิปไตย ที่ส่งออกมาทางเอเชีย

ล้มเหลวหมดทุกประเทศ กรณีการประท้วงในฮ่องกง จีนก็ถือโอกาสนี้แหละต่อสู้กับลัทธิประชาธิปไตยตะวันตก จีนเรียกร้องประชาชนให้เชื่อมั่นในระบบประชาธิปไตยแบบรวมศูนย์ หรือลัทธิสังคมนิยมการตลาดแบบจีน พร้อมกับชี้ว่าระบอบประชาธิปไตยในโลกนี้ไม่ได้มีแบบใช้การเลือกตั้งเป็นสรณะเพียงอย่างเดียว แต่มีหลากหลายรูปแบบ

จีนชี้ว่า ระบอบประชาธิปไตยแบบรวมศูนย์ของจีนพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าได้นำพาประเทศจีนที่เคยยากจนขาดแคลนและล้าหลังเข้าสู่การเป็นประเทศมหาอำนาจ และความอยู่ดีกินดีของพี่น้องประชาชนได้ ประเทศจีนมีพรรคการเมือง ๒๐ กว่าพรรค มีพรรคคอมมิวนิสต์เป็นพรรคหลัก ในลัทธิประชาธิปไตยรวมศูนย์หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและมณฑล ล้วนมีการเลือกตั้งทั้งนั้นตั้งแต่ผู้แทนถึงกรรมการกลาง แต่เขามีการคัดสรรคนดีก่อน ซึ่งก็เป็นคนที่พรรคคอมมิวนิสต์เห็นว่าเป็นคนดี แล้วให้ประชาชนเลือก นั่นคือประชาธิปไตยแบบจีน และจีนชี้ให้เห็นว่าประชาธิปไตยที่ทางตะวันตกส่งออกนั้นล้มเหลวโดยสิ้นเชิงทั่วโลก และระบุว่าประเทศที่ล้มเหลวที่สุดในโลกเวลานี้คือยูเครน เพราะอยู่ดี ๆ ไปเป็นซี้ซ้าก่อกองครวมกลางเมือง ถัดมาก็คือ

ประเทศไทย ๘๐ ปีของประชาธิปไตยไทยเปลี่ยนจากประเทศที่เคยยิ่งใหญ่ในบูรพากลายเป็นประเทศที่มีหนี้สินล้นพ้นตัว และผลจากวิกฤติทางการเมืองก็ทำให้ล่มสลายแทบสิ้นชาติ

เพราะฉะนั้น เมื่อคสช.ยึดอำนาจจึงเขียนในมาตรา ๑ ของรัฐธรรมนูญชั่วคราวว่า ต้องสร้างกลไกการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ที่สอดคล้องกับสังคมของประเทศไทยซึ่งก็เป็นหน้าที่ของ สปช. หรือหน้าที่ของคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ จะต้องพิจารณาศึกษาค้นคว้าว่า ระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ที่สอดคล้องกับสังคมเรา ไม่ใช่จะเอาแต่เลือกตั้งอย่างเดียว เลือกตั้งเข้ามาโกง โกงก็ไม่ผิด แล้วเราจะยอมรับกันได้หรือไม่ ข้อนี้เป็นสิ่งที่ประเทศไทยกำลังเผชิญหน้า แต่อย่างน้อยคนไทยรู้แล้วว่า ประชาธิปไตยนั้นไม่ได้อยู่ที่การเลือกตั้งอย่างเดียว มีระบอบประชาธิปไตยหลายแบบ อย่างสิงคโปร์เขาก็ได้รัฐบาลที่ซื่อสัตย์สุจริตและมีประสิทธิภาพ ระบอบประชาธิปไตยแบบรวมศูนย์ของจีนก็พิสูจน์ให้เห็นแล้ว ในประเทศเวียดนาม กัมพูชา ลาว และพม่าวันนี้ก็ไม่เหมือนแบบตะวันตก เพราะฉะนั้นระบอบประชาธิปไตยแบบไหนจึงจะสอดคล้องกับสังคมไทย เราต้องช่วยกันคิดช่วยกันค้นคว้า ช่วยกันออกความเห็น และด้วยความ

ตระหนักดีว่าเรื่องประชาธิปไตยที่เน้นการเลือกตั้งเป็นสรณะ ได้รับเลือกแล้วก็มาโกง ขาดชาติมาทำชั่วซ้ำสารเลวอย่างไรก็ได้ มันพาดพิงกันเกินพอแล้ว

สังคมไทยตั้งความหวังในการปฏิรูป แต่เราพูดเรื่องคุณธรรมศีลธรรมกันน้อยมาก ถ้าคนยังโลกโมโกลสัน เติบโตด้วยอบายมุข และการพิดศีลธรรม เราพอจะมีความหวังในเรื่องการปฏิรูปได้หรือไม่?

ผมคิดว่าต้องปฏิรูปการศึกษาเป็นหลัก กับต้องปรับระบบการศึกษาเสียใหม่ เป็นแบบที่เรียกกันว่าความรู้คู่คุณธรรม อย่างวันนี้ระบบการศึกษาของเราล้มเหลว ล้าหลังที่สุด นั่นหมายความว่าที่ส่งเสริมความรู้ สถิติปัญญาทางการศึกษาเราก็ล้าหลังกว่าเขา คุณธรรมก็ล้าหลังกว่าเขา เยาวชนไทยวันนี้สามารถวางแผนฆ่าพ่อแม่พี่น้องของตัวเองก็ได้ สิ่งเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในประเทศอาเซียนอื่นแต่เกิดขึ้นกับบ้านเมืองของเรา นี่แหละคืออันตรายที่เราต้องเผชิญหน้า มันเป็นภัยสังคมที่เกิดจากการที่เราห่างเหินจริยธรรมศีลธรรมมานาน เพราะฉะนั้นองค์กรที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ทุกภาคส่วน ถึงเวลาที่ต้องร่วมมือกันแล้ว แม้กระทั่งพระสงฆ์องค์เจ้า พุทธบริษัททุกฝ่ายในระบบการศึกษา ครูบาอาจารย์หรืออุปาสกอุบาสิกาทังหลายต้องร่วมมือกัน ชี้นป ล่อยอย่างนี้ **ท่านพุทธทาสเคยกล่าวไว้ ถ้าศีลธรรมไม่กลับคืนมา โลกาวินาศแน่** ตอนนี้นั้นใกล้เข้ามาเต็มที่แล้ว เพราะฉะนั้นถึงเวลาแล้วที่ทุกภาคส่วนต้องมาช่วยกัน มหาเถรสมาคมก็ต้องปฏิรูปตัวเองเหมือนกัน สำนักศาสนาก็ต้องปฏิรูปด้วย กระทรวงศึกษาก็ต้องปฏิรูป วัฒนาอารามบริษัท ๔ ในพุทธศาสนาก็ต้องปฏิรูป ศาสนิกและผู้นำทางศาสนาทุกศาสนาก็ต้องร่วมใจกันปฏิรูปแล้ว เรากำลังเผชิญหน้าสงครามกับมหาชาตานที่กำลังพาดพิงบ้านเมืองและประชาชนทั้งหลายให้จมดิ่งลงอเวจี **๕**

**จนแต่มีเกียรติ (สุจริต)
ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ซี้โกง)**

สภาก่อตั้งบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระวิทยาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามาอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

● สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้วเรากำลังพูดถึง“มูลสูตร”
ข้อ ๒ ท่านตรัสว่า “การทำใจในใจ”(มนสิการ)
นั่นเป็น“แดนเกิด(สัมภเวสี)ของสัตว์ทางวิญญาณ
ผู้แสวงหา“แดนเกิด”(สัมภเวสี)ก็ต้องรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงให้ได้ ว่า “แดนเกิด”(สัมภเวสี)ของสัตว์
ทางวิญญาณนี้อยู่ตรงไหน?

“สัตว์ทางวิญญาณ ซึ่งเป็น“สัตว์”ที่ไม่มี
ร่าง(อสุรีระ)ที่ไม่มีแท่งก้อนของดินน้ำไฟลมคือ
มหาภูตรูปให้สัมผัส จึงเรียนรู้กันยากยิ่งอยู่
เพราะ“วิญญาณ”นั้นมีแต่ความเป็น
“นามธรรม”เท่านั้น จะเรียกกันว่า “รูปกาย
หรือนามกาย”ก็ตาม ที่เป็น“กายวิญญาณ”
(องค์ประชุมของรูปของนามทางวิญญาณ)แล้วนี้ มัน
อยู่ ณ ตรงไหน จึงจะสามารถสัมผัสสถานะ
นั้นๆรู้กันได้จริงๆว่า เป็น“วิญญาณ”หลักๆ
ไหนไหน? ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันแท้ๆ

ที่พูดกันหนักหนาว่า เห็น“ความเกิด”
เห็น“ความดับหรือความตาย”นั้น มันเห็น
อะไร? เห็นยังไง? เห็นกันตรงไหน? อยู่ที่
เดียวกันหรือเปล่า? หรือว่าอยู่หลายที่?

เรียนกัน-ท่องกัน ได้ยินกันมานัก ว่า
“ผู้มีนิพพานคือ ผู้มีความตาย ผู้ไม่เกิดอีก”
แล้วอะไรกันแน่ที่“เกิด”? อะไร“ตาย”?
พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดแล้วว่า เราต้อง
“ทำใจในใจของเรา”(มนสิการ)ให้ได้ ทำให้เป็น
ซึ่งธรรมดา“ใจ”มันเอง มันก็จัดการกับ
ใจเองอยู่ตามธรรมชาติ(สังขาร)อยู่แล้ว แต่การ
จัดการกันของใจนั้น มันก็จะมีกิเลสร่วม

ประกอบการจัดการปรุงแต่งกันอยู่เป็นสามัญ
ด้วย“อวิชชา” ก็ไม่รู้จัก“สังขาร” ตามที่หลัก
ปฏิจจสมุปบาท ประเด็นต้นเลย

กล่าวคือ ไม่รู้จักว่า“ใจในใจมันจัดการ
กันเองอยู่”นั้น มันจัดการกัน(สังขาร)อย่างไร
แต่เมื่อผู้ใดสามารถเรียนรู้จนเข้าใจดี
ถูกต้องตามพระพุทธรวจนะ(สัมมาทิฏฐิ) และ
อบรมฝึกฝนปฏิบัติได้ตามอย่างถูกต้อง(สัมมา
ปฏิบัติ) จึงจะสามารถ“จัดการทำใจในใจของ
ตน”(สังขาร)ถึงขั้น“จัดการชำระกิเลสของตน
ได้” เรียกว่าเป็นผู้มี“บุญญาภิสังขาร” ซึ่ง
เป็น“อภิสังขาร” (สังขารยิ่งถึงขั้นโลกุตระ)ข้อแรกใน
“อภิสังขาร ๓ ”(บุญญาภิสังขาร,อบุญญาภิสังขาร,
อเนนุชาภิสังขาร)

ผู้“ทำใจในใจ”ของตนได้ถึงโลกุตระ ทำ
ได้ถูกต้องถ่องแท้ตามพระพุทธรวจนะปานนี้
ก็เรียกว่า“โยนิโสมนสิการ”ถึงขั้น“บุญญาภิ
สังขาร” นั่นคือการทำใจในใจถึงขั้นชำระกิเลส
(ปุนาติ)ได้สำเร็จ ซึ่งเป็น“ผล”สำเร็จชนิดที่
“หยั่งลงไปถึงที่เกิดอย่างถ่องแท้”(โยนิโส)

ผู้มี“ญาณ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวตนของ
กิเลสได้ ด้วยวิปัสสนาญาณหยั่งเข้าไปในใจ
“เห็นความเป็นตัวตนของกิเลสในใจตน”
เรียกว่า“หยั่งรู้สักกายะ” หมายถึง หยั่งรู้“องค์
ประชุมของรูปนาม”ตัวที่เป็น“เหตุแห่งการเกิด
ภพ” เช่นหยั่งรู้“ตัวกามตัณหา” ซึ่งกามตัณหา
ตัวต่ำสุดก็คือตัวงี่ที่อยากเกิดใน“ภพอบาย”

“ภพอบาย” คือ “แดนของใจที่มัน

ประพติต่ำทราวมอยู่” เป็นต้นว่า ในใจมี
อาการดำริโลภถึงขั้นทุจริตโกงหรือขโมย
ปรากฏขึ้นจริงในจิต(กามสังกัปปะในเชิงใคร่อยากได้
มาเป็นของตน) -ในใจมีความดำริโทสะถึงขั้น
ทุจริตร้ายแรงหรือทุจริตฆ่าสัตว์ปรากฏขึ้น
จริงในจิต(พยาบาทสังกัปปะ) -ในใจมีอาการดำริ
ราคะถึงขั้นทุจริตที่ร้ายที่เลวนอกกิริตนอก
กฎหมายปรากฏขึ้นในจิต(กามสังกัปปะในเชิงใคร่
อยากมาเสพรส)

นั่นคือ คีลพื้นฐานในความเป็นมนุษย์
๓ ข้อ ที่มีมาตรฐานถึง ๕ ข้อ ถ้าผู้ใดไม่มี
“คีล ๕”ข้อนี้ก็ไม่มีความเป็นมนุษย์
มนุษย์คือ “ผู้มีใจสูงกว่าเดรัจฉาน” ดังนั้น
“คีล ๕” จึงเป็นเครื่องชี้วัด“มนุษย์”อย่างแท้จริง
ที่พูดนี้ ไม่ได้คำว่า ไม่ได้กล่าวร้าย
ไม่ได้พูดพล่อย แต่เป็นหลักแห่งความจริง
ถ้าศึกษาดี ๆ จะเห็นความจริงที่ว่านี้ได้จริง

จะเป็น“สัตว์”หรือเป็น“มนุษย์”วัดกัน
ที่คุณธรรมที่ว่าเป็นจริง ๆ

เมื่อจิตเกิดอาการของ“ความดำริ”ตั้งว่า
มา ๓ ข้อข้างต้นนั้นจริง นี่แหละคือ การเกิด
ของใจ บาลีว่า “โอปปาติกโยนิ”(ซึ่งไม่ใช่การเกิด
แบบอันทชโยนิ-ชลาพุชโยนิ-สังเสทชโยนิ) ถ้าในใจคน
มี“มโนสังขเจตนา” ซึ่งมันเป็นอาการใจที่มีความ
มุงหมายหรือมีความต้องการเกิดขึ้น
จริงก็นับเป็น“ภวตัณหา”เกิดอยู่ในแดนของใจ
เราจริง ตามที่เกิดที่เป็นอยู่นั้นอยู่ภายในใจ

ถ้า“ความดำริ”ดังกล่าวนั้น เกิดอาการ

มากขึ้นแรงขึ้นมีพฤติกรรมออกมาสู่“กาม
ภพ”ภายนอกจิต สภาพของความดำรินี้ก็มี
พตติเพิ่มขึ้นเป็น “กามตัณหา” ทันที

“กามตัณหาตัวนี้แหละที่มันบงการ
พฤติกรรมทาง“วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ”ด้วย
อำนาจของมันที่อาละวาดอยู่ในสังคัมมนุษย์

ในใจคน มันจะมีภาวะอาการ“มโนสังข
เจตนา” ๒ ข้อต้น คือ “กามตัณหา” กับ
“ภวตัณหา”กันอยู่อย่างนี้เอง ที่คนเป็นทุกข์

ส่วน“มโนสังขเจตนา”ข้อที่ ๓ อีกตัวหนึ่งใน
ใน“ตัณหา ๓”ที่ชื่อว่า “วิภวตัณหา”นั้น เป็น
มโนสังขเจตนาชนิดพิเศษ ที่เข้าใจกันยังไม่
ถูกต้องกันอยู่มากในวงการศาสนาพุทธ
เพราะมันเป็น“ตัณหาอุดมคติ”ที่ประเสริฐ
ซึ่งไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่พลังงานของจิตที่เลวร้าย
ตรงกันข้ามกลับเป็นพลังงานของจิตที่วิเศษ
ประเสริฐยิ่ง ที่ต้องเข้าใจให้ดีให้ถูกต้องสำคัญ

“วิภวตัณหา”เป็นความปรารถนาดี ซึ่ง
เป็นอาการทางใจที่ต้องการจะ“หมดสิ้นจาก
ความเป็นภพ”โดยตรงเลยทีเดียว

มีใช้“ตัณหา”ที่ต้องการสร้างภพ-สร้าง
ชาติ เหมือน“กามตัณหา-ภวตัณหา”

“วิภว”แปลว่า ไม่มีภพ-ไม่มีอยู่ หรือมี
ภพที่พิเศษยิ่งขึ้นไปอีก-มีอยู่ที่วิเศษประเสริฐ

“วิ” แปลว่า ไม่มี, วิเศษ, แจ่ม, ต่าง

“ภว” ก็คือ “ภพ-ความเป็น”

ดังนั้น“วิภวตัณหา”จึงเป็นความต้องการ
หรือความปรารถนา“ไม่มีภพ” ซึ่งเป็นความ

ต้องการที่วิเศษยิ่ง เป็นความต้องการจะ
หมดภพหมดชาติ เป็นโลกุตระธรรม เป็น
ความต้องการอุตมคติแท้จริง

อย่าเข้าใจผิดว่า ถ้ามี“ความต้องการ-
ความปรารถนา” แล้วจะเป็นกิเลสไปทั้งหมด

เมื่อผู้ใดมีความต้องการจะกำจัด“ภพ”
ที่เป็น“กามภพ-ภวภพ” ก็ต้องมี“วิภาตัตถะ”

แล้วก็คือหาวิธีปฏิบัติตามทฤษฎีของ
พระพุทธเจ้าให้สัมมาทิฏฐิ โดยเรียนรู้“สังขาร”
เรียนรู้“วิญญาณ” เรียนรู้“กาย” เรียนรู้“ใจ”
เรียนรู้“รูป” เรียนรู้“นาม” เป็นต้น

ผู้สามารถเรียนรู้ความเป็น“ใจ” นี้แหละ
สำคัญ จนสามารถมี“ญาณ” มีปัญญาอ่าน
ความเป็น“ใจ” รู้ใจที่เกิดที่เป็นอยู่ใน“แดน
ใจ”(สัมภวะ)ได้ ที่มีอยู่ในตนเอง

และสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิกรัตติ)ของตน
ได้“ถ่องแท้” กระทั่งใช้“อภิสิทธิ์ญา”กำหนด
หมายรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายของตน” ที่บาลี
ว่า“สักกายะ”ได้ “สัก”คือ“ของตน” “กาย”คือ
“องค์ประชุมของรูปนาม” “สักกาย”จึงหมายถึง
“องค์ประชุมของรูปนามของตน”(ไม่ใช่แค่ร่าง)

เราก็ปฏิบัติพิจารณา“กายในกาย”
(คือสักกายะ)ที่เรา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงมันอยู่ใน
ปัจจุบันนั้นๆ หลุดๆ โทนโท่ ขณะที่“ตา”
สัมผัส“รูป” มี“หู”สัมผัส“เสียง”อยู่ เป็นต้น
ก็จะเกิด“นาม”ขึ้นในใจคน ก็คือ “วิญญาณ”

เมื่อมี“วิญญาณ”หรือ“ใจ” เราก็ศึกษา
ตัวนี้แหละตัวการใหญ่สำคัญยิ่ง

ถ้าผู้นั้นสามารถจัดการให้“ใจส่วนใดส่วน
หนึ่งตายได้”(อกุศลจิตเป็นต้นตาย) ก็จะมี“ใจส่วน
ที่เหลืออยู่ส่วนหนึ่ง”นั้นแหละเป็นใจใหม่ เพราะ
มี“ส่วนหนึ่งของใจ”ถูกชำระออกไป ใจที่เหลือ
ก็เป็น“ใจใหม่” จึงชื่อว่าใจที่“เกิดใหม่”

นี่คือ การตาย-การเกิดของใจ ซึ่งผู้จะ
ทำได้ถึงขั้นนั้นก็คือ ผู้สามารถทำได้ถึงขั้น
เป็นผลของการปฏิบัติธรรม เรียกในภาษาศัพท์
สำคัญว่า “บุญ”

ผู้ปฏิบัติได้ถึงขั้นนี้ เรียกว่า ผู้ทำใจใน
ใจ(มนสิกรัตติ)ของตนโดยจัดการปรับปรุงใจตน
ด้วยความสามารถได้ขั้น“อภิสังขาร” เรียกตาม
ศัพท์ว่า“บุญญาภิสังขาร” หรือ“ทำบุญ”เกิดผล
“บุญ” นั่นคือ เกิดผล“ชำระกิเลสได้”(บุญชาติ)

ผู้ปฏิบัติสามารถ“ทำใจในใจ”ของตนเจริญ
เป็นผู้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“สังขาร” ก็คือผู้“พ้น
อวิชชา”มาได้ขั้นหนึ่งแล้ว และสามารถ“จัดการ
กับสังขาร” หรือ“ทำอภิสังขาร”จนเป็น“บุญ”

เราก็ต้องแม่นยำๆ ชัดๆ ตรงๆ ว่า การ“ทำ
บุญ” คืออะไรเกิด? อะไรตาย? เกิดยังไง?
ตายยังไง? ซึ่งแท้ๆ “ทำบุญ”มีแต่ทำให้“ตาย”

อะไรตาย? “กิเลสคือ อกุศลจิต”หรือ
“บาป”นั่นเอง ที่เราทำให้มันตายได้จริง”(บุญ
ญาภิสังขาร) ซึ่งก็คือ “ที่ใจ”(มนสิ)ของเรา

และ“กิเลสเกิด-กิเลสตายนั้น มัน
อย่างไร? ตรงไหน? ก็ต้องจับมันคั่นตาย
ภาวะแห่ง“ตัวตน”นั้นๆให้ได้ จึงจะกำจัดได้

กิเลสของเรามันก็เกิด“ที่ใจ”(มนสิ)เราแน่

และมันจะตายมันก็ต้องตาย“ที่ใจ”(มนสิ)
เราจึง“ทำการเกิด-การตายของใจ”กันตรงนี้

“แดนเกิด-แดนตาย”(สัมภาวะ)ก็คือ“ที่ใจ”
(มนสิ) “จะเกิด-จะตาย”จึงอยู่“ที่ใจ”เราแน่

“กิเลสเกิดในใจเรา เราก็ต้องทำให้มัน
ตายของเราให้ได้” จึงเป็น“การทำใจในใจของ
เราเอง”(มนสิการ)แท้ๆ ใครมาทำให้ไม่ได้หรือ

เมื่อเราปฏิบัติอย่างสัมมาทิฎฐิ “กิเลส-
ตัณหา-อุปาทานคือ“อกุศลจิต”หรือ“บาป”ใน
สันดานของเรา ก็ถูกชำระจากจิตสันดานออกไป
ไปจนหมดสิ้น ตายเกลี้ยง หรือ“ดับ”(นิโรธ)

ที่สุด“อกุศลจิต”ดับสนิท นั่นแหละคือ
“ความตาย”ของสัตว์ทางจิต(สัตว์โอปปาติกะ)

“กิเลส”คือ อกุศลจิต คือ“บาป”

ผู้เห็น“ความเกิดของอกุศลจิต”และเห็น
“ความตายของอกุศลจิต” เช่นนี้เองคือ การ
เห็น“ความเกิด-ความตาย”ที่เป็น“ปรมาตม์”

“บุญ” ก็จะเป็นคือ“ชำระกิเลส”(บุนาติ)
ออกไปได้ก็เป็น“บุญ” กิเลสดับ ก็คือ“ตาย”

“บุญ”ก็พูดง่ายง่ายมาแล้วว่า “บุญ”
คือ “อาการของใจที่มีลักษณะชำระอยู่”
นั่นก็คือ “เอาออกไปๆ” ที่สุดจนหมดสิ้น
“ดับ”สนิท หรือ“ตายสนิท” ไม่เกิดอีกเลย

ไม่ใช่“เอาเข้าๆ” ต้องชัดเจนๆตรงๆ
ในความหมายที่ถูกต้องนี้ให้ได้

“อาการของใจ”นี้แหละ คือ“ใจเป็น” มัน
เป็นกิเลส เป็นอยู่ไฉน มันก็“เป็น”อยู่อย่างนั้น
“เป็น”จริงๆมั๊ย? ก็อ่านมันตรงนี้ให้ได้

แล้วมัน“ตาย”ละ? มันตายอย่างไร?

นี่คือ การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ในความเป็น
“ชีวิตินทรีย์”ของสัตว์ทางใจ ต้องเห็น“ชีวิต
รูป” นี้ด้วยวิปัสสนาญาณของผู้ปฏิบัติ

เราจะต้องกำจัดความเป็นสัตว์ทางใจนี้
ให้มัน“ตาย”ไปจริงๆ

แล้วก็จัดการ(อภิสังขาร)กับชีวิตของ
สัตว์ทางนามธรรมนี้ หรือเรียนรู้ฝึกหัด
“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ให้สำเร็จ คือทำการ
ชำระกิเลสให้ได้ ทำบุญให้เป็น ทำบุญให้มีผล

คือ“ชำระ”(บุนาติ) หรือ“กำจัด”(ปหาน)
กิเลส อันคือ สัตว์ทางใจ อย่าให้มันมี“ชีวิต”
อยู่ในใจเรา ถ้าสามารถชำระได้สำเร็จ ภาษา
ทางวิชาการเรียกความสำเร็จนี้ว่า *พ้นสังโยชน์*
หมายความว่า *พ้นจากความเป็นสัตว์ทางใจ*
ที่เราโง่(อวิชชา)ผูกมันไว้ในใจเราเอง ได้แล้ว

อย่างนี้แหละที่ผู้ปฏิบัติธรรมจะต้อง
พยายาม“อ่านใจ”ของตนให้ได้ ในขณะที่มี
การสัมผัสของ“ปสาทรูป ๕”กับ“โคจรรูป ๕”
แล้วเกิด“วิญญาณ” ผู้สัมมาทิฎฐิก็จะสามารถ
ปฏิบัติเห็น“วิญญาณ”ที่เป็น“ภาวรูป”นี้ได้ ซึ่ง
มีทั้งที่มีภาวะเป็น“รูปกาย”หรือเป็น“นามกาย”

และจะอยู่ในภาวะของ“อิตถัตตะ”ก็
ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวรูป”นั้น แล้วชำระ
เหตุที่ มันทำให้มี“ชีวิตินทรีย์”อยู่ในภาวะ
“อิตถินทรีย์” หากชำระ“เหตุ”นั้นได้ จิตก็จะ
เกิดภาวะใหม่มี“ปริสินทรีย์” เมื่อปฏิบัติกระทั่ง
เจริญความเป็น“ปริสัตตะ”สัมบูรณ์ ก็ชื่อว่า

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ทำไมพลเอก ประยุทธ์ ไม่ดี?

BEFORE

AFTER

อาคารสำนักงานใหญ่
แห่งใหม่ของหนังสือพิมพ์

ประธานาธิบดี

ถูกพวกดีเซอรั้งไกลจน

ทั้งข่าวจีนและข่าวโลก

ต่างเห็นเป็นนกอินทรีว่า

เหมือนอัยยะพิเศษฝ่าย

หรือข่าวโลก

แต่ล่าสุดได้เผยให้เห็นภาพจริง

ที่ล้มมูตงว่าเป็นอาคารสุดล้ำ

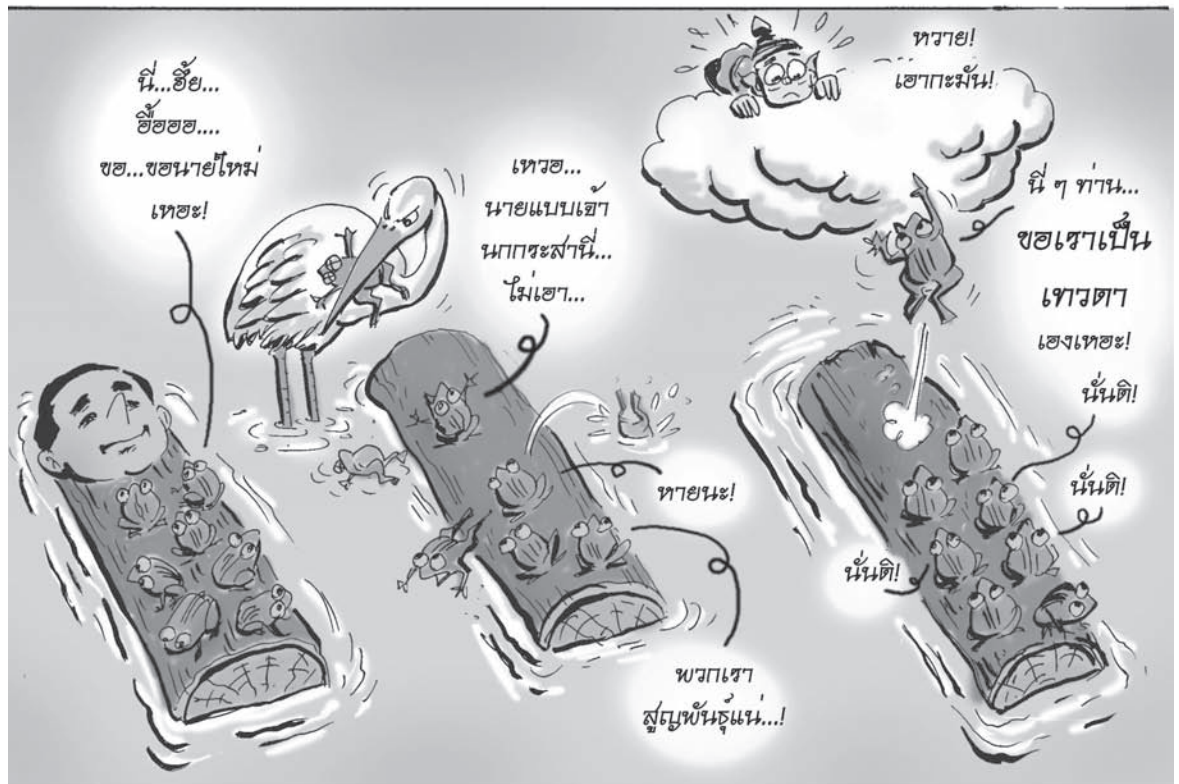
ไม่ใช่อังกฤษที่เตา ๆ คืด ๆ

แบบอาคารสัก

ดีใหม่ที่มีขนาดสูง ๑๕๐ เมตร

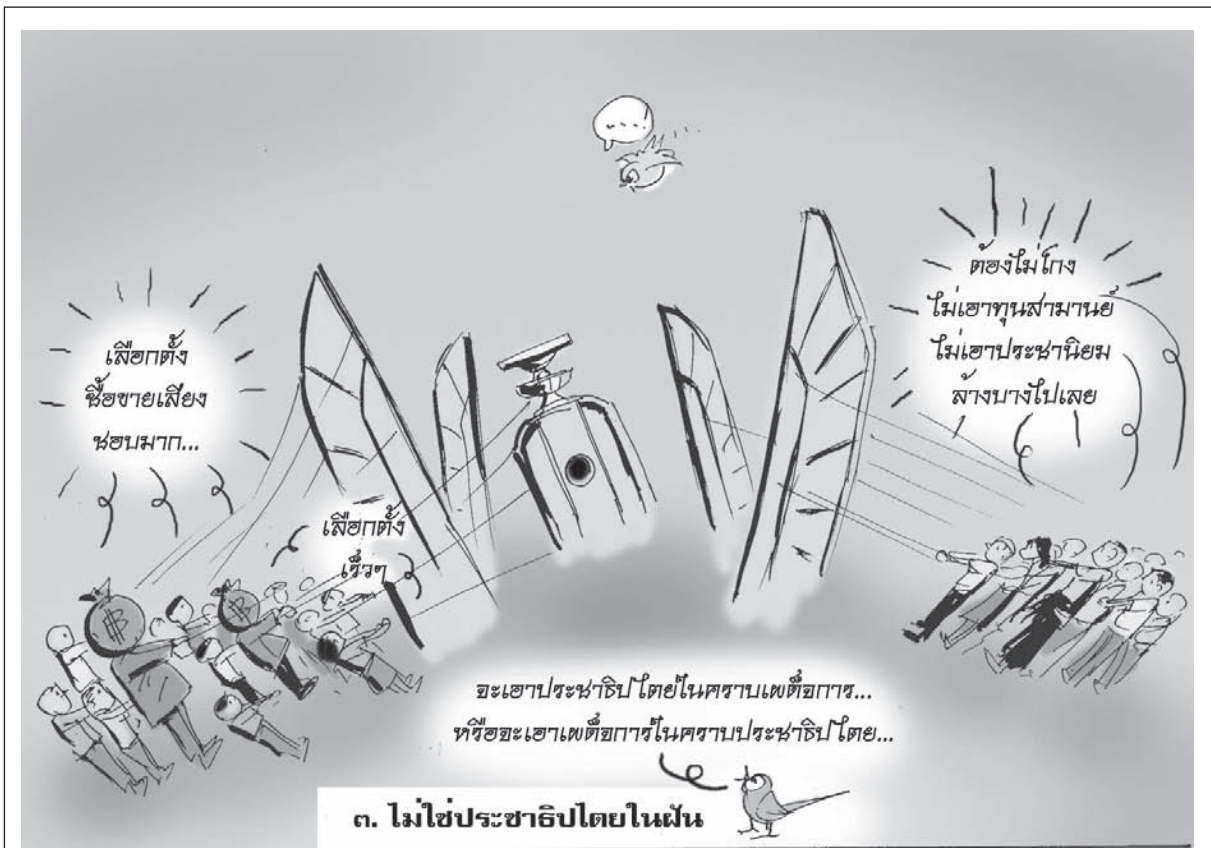
ในเมื่อทำให้คนไทยไม่ต้องง้อกันตาย หุยตลวงละเมิดสถาบันได้
ปลตทุกขั้วรนาทั่วทั้งแผ่นดิน แล้วหยังจึงมาว่าเสียของโต้งยัย

๑. เพราะพวกดีเรือทั้งไกลมองว่า ปฏิวัติแล้วเสียของ

๒. ไม่ได้เป็นเหวตา

๓. ไม่ใช่ประชาธิปไตยในฝัน

๔. แก่นั้ยพื้นฐานของนางริษยาไม่ได้

ดร.จอนห์อธิบายว่า
 ความจริงทหารเผ่ามอง
 และเอาใจช่วยทางการเมือง
 จนนาทีสุดท้าย
 แต่เมื่อความขัดแย้ง
 ไม่อาจปรองดองกันได้
 และดูเหมือนจะรุนแรงขึ้น
 จนกลายเป็นสงครามกลางเมือง
 พลเอกประยุทธ์ถึงตัดสินใจยึดอำนาจ
 เพื่อหยุดยั้งการนองเลือด

ทำไมเรื่องดี ๆ นักข่าวเทศจึงเข้าใจ แต่นักข่าวไทยกลับมองไม่เห็น???

ASTVผู้จัดการ - “เจ็ญ ทำเนียบ” ให้สัมภาษณ์
 เว็บแดงแจ๋ อัด “ประยุทธ์” ไม่มีภาวะผู้นำ
 ไม่ฉลาด เผด็จการกว่ายุค ๑๔ ตุลาฯ เย้ย เอา
 ตัวเองให้รอดก่อน โต้ “กองทัพ” นั้นแหละที่
 ต้องปฏิรูปก่อนส่วนอื่น โวยยุคนี้ตั้งคนเอาแต่
 กปปส. จ้องล้าง นปช.-เพื่อไทย นักโทษ
 การเมืองก็ไม่ยอมนิรโทษกรรม

ในสถานการณ์ที่บ้านเมืองวิกฤติ ผู้คนแตกแยก
 แบ่งฝักแบ่งฝ่าย ต่อให้มีเทวดาเข้ามาแก้ ก็เชื่อว่า
 จะทำอะไรได้ง่าย ๆ ขนาดพระพุทธเจ้าไปห้าม
 พระ (ที่ลดละกิเลสได้บ้างแล้ว) ไม่ให้ทะเลาะกัน
 แต่ก็ไม่มีใครยอมฟังพระพุทธเจ้า ยืนยันที่จะ

ทะเลาะกันต่อ จนต้องทรงหนีไปอยู่กับช้างกับลิง
 ก็ขนาดพระพุทธเจ้ายังทำอะไรไม่ได้ เมื่อคน
 เมามันที่จะทะเลาะกัน แล้วคนธรรมดาสามัญ
 อย่างพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา จะเนรมิต
 ดลบันดาลอะไรกันได้นักหนา? ซึ่งในเรื่องนี้ พ่อครู
 สมณะโพธิรักษ์ มีมุมมองว่า

เอาตามว่าเมืองนอกนี้เขาส่งเสริมคนดี เห็นใคร
 ดีเขาส่งเสริมนะ สนับสนุนส่งเสริมกันพริบ ๆ ๆ เลย
 แต่เมืองไทยนี้ แหมเจ้าพระคุณเอ๊ย ไม่ค่อย
 ส่งเสริมคนดี อันนี้แหละเป็นข้อที่ขอตำหนิติเตียน
 คนไทยไม่ค่อยส่งเสริมคนดี แต่ไปส่งเสริมคนชั่ว
 ไปหลงใหลคนที่ไม่ค่อยได้เรื่อง เช่น ไปส่งเสริม

อบายมุข ใครเด่นอบายมุข ไปเอาตัวเป็น presenter เลย เอาตัวเด่นในอบายมุขเป็น presenter แทนที่จะเอาตัวเด่นในทางอารียะในทางประเสริฐ ในทางคุณธรรมมาเป็น presenter ส่งเสริมเชิดชู อ้าว กลับไปอย่างโน้น!

อ้ายนี่มันแหม... น่าเศร้าใจ! การมองมุมที่ตรงกันข้าม มันคนละเรื่องกัน จะว่าไปแล้ว ไม่ได้ลงโทษคนไทยนะ คนไทยนี่เอาตมาว่ามีจิตริษยาเยอะ ไม่อยากให้ใครได้ดี แต่คนเมืองนอก โอ้โห! เห็นคนดี เขาสนับสนุนส่งเสริม เขาถึงเจริญเร็วใจเขาถึงไปได้พรวด ๆ แต่เมืองไทยไม่ส่งเสริมคนดีดีไม่ดีก็ไปช่วยคนชั่วอีกต่างหาก

และเรียบเรียงมาเป็นบทความ “**วิภาคสื่อเทควิเทศสื่อไทย**” ในวันที่ ๙ ตุลาคมที่ผ่านมาว่า

พลเอกประยุทธ์ ‘ไม่ใช่’นักปฏิวัติธรรมดา’

“พลเอกประยุทธ์ จันทรโอชา ไม่ใช่ผู้เผด็จการปฏิวัติธรรมดา เหมือนผู้เผด็จการปฏิวัติในประเทศไทยที่ผ่านมาหลายครั้ง การเหมารวมว่า พลเอกประยุทธ์คือเผด็จการทหารเหมือนคนก่อน ๆ ตามความเข้าใจ ที่เคยชินของตะวันตกและการใช้วิธีทูตปากโป้งโววายวาย (Megaphone Diplomacy) กดดันลงโทษประเทศไทยถือเป็นการกระทำที่ผิดพลาดและตัดสินใจเร็วเกินไป”

การ์ตูนแนวหน้า

โอ้..แล้วมันจะไปไหนรอด มันก็อยู่อย่างนี้ จุ่มง่าม ๆ อยู่อย่างนี้!

เพราะฉะนั้นตอนนี้เอาตมาว่ามันน่าจะต้องส่งเสริมกัน **พล.อ.ประยุทธ์**ปฏิวัติมานี้ เอาตมาก็พุดนำมาหลายทีแล้วว่า มองตามภูมิปัญญาของเอาตมาว่าต้องส่งเสริมนะ พอดีได้อ่านคอลัมน์บทความในแนวหน้าคุณสุทิน วรรณบวร ได้แปล

นั่นเป็นการเกริ่นนำ บทความที่ ดอกเตอร์ จอห์น แบล็กแลนด์ นักวิชาการสถาบันป้องกันและยุทธศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งชาติออสเตรเลีย เขียนสั่งสอนรัฐบาลออสเตรเลียและประเทศมหาอำนาจตะวันตก

บทความชื่อ “**ประยุทธ์ ไม่ใช่**นักปฏิวัติธรรมดา” ได้รับการเผยแพร่กว้างขวางในออสเตรเลีย รวมทั้งหนังสือพิมพ์นิวแมนดالا

ซึ่งเคยเขียนบทความโจมตีคณะรักษาความสงบแห่งชาติหลายครั้ง ออสเตรเลียเป็นประเทศแรกในแถบเอเชียที่มีท่าทีก้าวร้าว โดยประกาศห้ามไม่ให้สมาชิกทุกคนของคสช.เดินทางเข้าประเทศ

การที่นักวิชาการทางด้านป้องกันประเทศและยุทธศาสตร์ศึกษา เขียนบทความสั่งสอนรัฐบาล แสดงให้เห็นว่า ท่าทีของออสเตรเลียต่อรัฐบาลของพลเอกประยุทธ์ เริ่มโอนอ่อนผ่อนปรนลงบ้างแล้ว หรืออย่างน้อยที่สุด ประชาชนชาวออสเตรเลียเริ่มหุตาสว่างขึ้นบ้างแล้ว

ยึดอำนาจของพลเอกประยุทธ์จำเป็นต้องทำ และเหตุที่ต้องทำการยึดอำนาจแตกต่างกันไป จากคณะปฏิวัติชุดก่อน ๆ ที่ผ่านมาโดยสิ้นเชิง

ประวัติการปฏิวัติรัฐประหารในประเทศไทยที่ผ่านมา ทหารหรือแม้แต่คณะราษฎรยึดอำนาจจากรัฐบาลที่ยังปฏิบัติหน้าที่โดยสมบูรณ์ แต่พลเอกประยุทธ์ยึดอำนาจบริหารประเทศมาจากรัฐบาลที่ล้มเหลว รัฐบาลที่พลเอกประยุทธ์ยึดอำนาจมา ถูกศาลตัดสินให้พ้นตำแหน่งไปแล้ว ส่วนเรื่องรัฐบาล น.ส. ยิ่งลักษณ์อ้างว่าได้ตั้งคนรักษาการแทนตำแหน่งนายคานัน เป็นคำกล่าวอ้างนอกเหนือรัฐธรรมนูญ

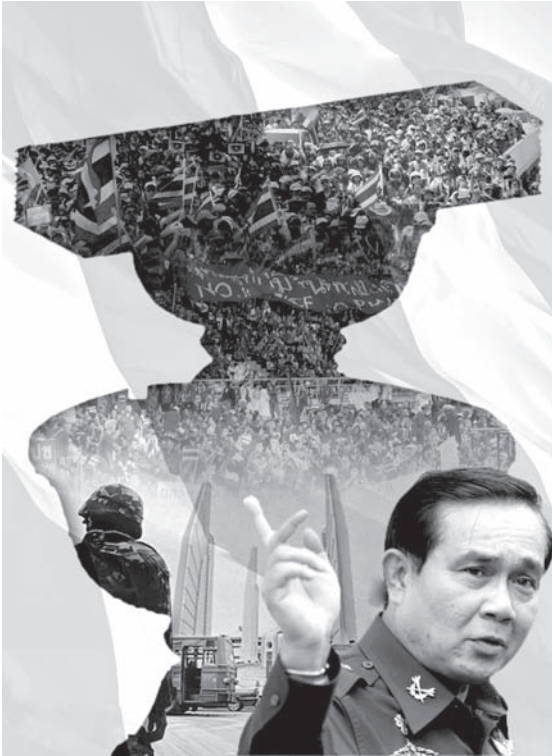

ดอกเตอร์ จอห์น แบล็กแลนด์

ดร.จอห์น เริ่มต้นบทความว่า ไซ่ ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการปฏิวัติรัฐประหารมากที่สุดในโลก เพราะทำการปฏิวัติหรือเตรียมการปฏิวัติกันมาแล้วถึง ๑๘ ครั้งตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อปี ๒๔๗๕ แต่การปฏิวัติทุกครั้งล้วนมีเหตุและเงื่อนไขให้ปฏิวัติ และการปฏิวัติรัฐประหารในอดีตคือการล้มล้าง หรือไม่ก็เลือดตกยางออก แต่การยึดอำนาจของพลเอกประยุทธ์ ไม่มีเลือดตกแม้แต่หยดเดียว ดร.จอห์น ให้เหตุผลว่า การ

ดร.จอห์นอธิบายว่า ความจริงทหารเฝ้ามองและเอาใจช่วยทางการเมืองจนนาทีสุดท้ายเห็นได้จากการที่สมาชิกวุฒิสภาที่ยังเหลืออยู่พยายามสรรหานายกฯ มาแทนน.ส.ยิ่งลักษณ์ แต่ความขัดแย้งทางการเมืองที่รุนแรงมากขึ้น ผู้ชุมนุมขับไล่รัฐบาลถูกฆ่าตายไปกว่า ๓๐ คน พลเอกประยุทธ์จึงจัดให้คู่ขัดแย้งทางการเมืองมาเจรจา หาข้อตกลงร่วมกันในการจัดตั้งรัฐบาลใหม่ แต่เมื่อความขัดแย้งไม่อาจปรองดองกันได้ และดูเหมือนจะรุนแรงขึ้นจนกลายเป็น

เป็นสงครามกลางเมือง พลเอกประยุทธ์ถึง
ตัดสินใจยึดอำนาจเพื่อหยุดยั้งการนองเลือด

พลเอกประยุทธ์ต่างกับผู้ปฏิวัติคนก่อน ๆ
ที่ไม่เคยแถลงชัดเจนว่า จะคืนอำนาจให้
ประชาชนผ่านหีบเลือกตั้งเมื่อไหร่...ใช่ ผู้ปฏิวัติ
ยึดอำนาจในปี ๒๕๕๙ (พล.อ.สนธิ บุญยรัตกลิน)
เคยประกาศให้มีการเลือกตั้งทั่วไปภายใน ๑ ปี
หลังยึดอำนาจ แต่ครั้งนั้นผู้ปฏิวัติไม่ได้วางราก
ฐานเพื่อแก้ปัญหาความขัดแย้ง หลังเลือกตั้งผู้
สูญเสียอำนาจจึงชนะเลือกตั้งกลับมาใหม่และ
วิกฤติการเมืองเลวร้ายไปกว่าก่อนปฏิวัติ แต่
พลเอกประยุทธ์ได้วางแนวทางแก้ไขปัญหา
ขัดแย้งทางการเมืองไว้อย่างรอบคอบตาม
แผนบันไดสามขั้น ขั้นแรกคือจัดตั้งคณะกรรมการ
ความสงบแห่งชาติ แก้ปัญหาความมั่นคงและ
เศรษฐกิจอย่างเร่งด่วน การประกาศใช้กฎ
อัยการศึก สามารถกวาดล้างกลุ่มคนที่ก่อเหตุ
ร้ายในประเทศได้มาก ทำให้ประเทศที่วุ่นวาย

มากกว่าครึ่งปี กลับเข้าสู่ภาวะสงบเป็นปกติได้

พลเอกประยุทธ์มุ่งมั่นในการปฏิรูปประเทศ
หลายด้าน ภารกิจนี้ได้เริ่มขึ้นตั้งแต่สามเดือน
แรกของการคุมอำนาจบริหารประเทศ คือ จัด
ให้มีสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) และตาม
มาด้วยจัดให้มีสภาปฏิรูปแห่งชาติ (สปช.) สปช.
คือกุญแจสำคัญของ การปฏิรูป เพราะ สปช.จะ
สรรหาคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่
ขึ้นมาบริหารประเทศ ซึ่งพลเอกประยุทธ์ได้
สัญญาไว้ว่า จะจัดให้มีการเลือกตั้งเสรีตาม
ระบอบประชาธิปไตย หลังมีรัฐธรรมนูญฉบับ
ปฏิรูปประเทศ คาดว่าจะประกาศใช้ประมาณ
เดือนตุลาคม ๒๕๕๘

นักวิจารณ์ตะวันตกหลายคน แสดงอาการ
วิตกว่า รัฐธรรมนูญที่ทหารเขียนขึ้นมาใหม่
ต้องมีเป้าหมายจัดตระกูลชินวัตรให้พ้นจาก
ถนนการเมือง เช่น เขียนไว้ในรัฐธรรมนูญให้มี
สองสภา ในสภาผู้แทนฯ ให้มีการเลือกตั้งหมด
ส่วนวุฒิสภาให้สัดส่วนมาจากการแต่งตั้งมาก
กว่าจากการเลือกตั้ง

ในประเด็นนี้ ทำไมนักวิจารณ์เหล่านั้นไม่
มองในแง่ดีของวุฒิสภาที่มาจากแต่งตั้ง
อย่างเช่นในประเทศอังกฤษและแคนาดาบ้าง ทั้ง
สองประเทศได้ชื่อว่า เป็นประชาธิปไตยสมบูรณ์
เพราะวุฒิสมาชิกทั้งหมดมาจากการแต่งตั้ง

ส่วนประเด็นที่วิจารณ์ว่า รัฐธรรมนูญฉบับ
ที่ทหารสั่งให้เขียนเพื่อจัดระบบทักษิณนั้นการ
วิพากษ์วิจารณ์การเมืองประเทศไทยโดยขาด
ความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงวัฒนธรรม
ความเชื่อและพลังผลักดันทางการเมืองของ
คนไทย ทำให้ประเมินสถานการณ์ผิดพลาดได้
ง่าย ก่อนอื่นตะวันตกต้องรู้ว่า คนไทยไม่เคย
เป็นเมืองขึ้นตะวันตก และสำคัญที่สุด คนไทย

ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธฝ่ายเถรวาท ที่ยังมีความเชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ความเชื่อเคารพศรัทธาต่อสถาบันสูงสุดของประเทศ และความเชื่อเรื่องเวียนวายตายเกิด

มองอย่างผิวเผิน คนไทยหัวนอกเพื่อฝรั่ง เพื่อวัฒนธรรมประเพณีตะวันตก แต่ในความเชื่อลึก ๆ คนไทยยังเชื่อบาปบุญคุณโทษ ยังเชื่อกรรมที่กระทำจะตามไปสนองทั้งชาตินี้ชาติหน้า ทักษิณ ชินวัตร มีพฤติกรรมที่ทำให้คนไทย คลางแคลงใจเรื่องสถาบันสูงสุด นอกจากนั้นทักษิณ เป็นผู้รับผิดชอบต่อการตายของประชาชนหลายพันคน จากการวิสามัญฆาตกรรมตามนโยบายปราบปรามยาเสพติด

พลเอกประยุทธ์ เป็นผู้เคารพเทิดทูนสถาบันกษัตริย์อย่างสูง เข้ามารับภารกิจอันหนักหน่วง ในขณะที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงประจวบ ไม่สามารถช่วยแก้ปัญหาวิกฤติชาติได้เหมือนในอดีต ภารกิจภายนอกของพลเอกประยุทธ์จึงผิดพลาดไม่ได้แม้แต่ก้าวเดียว

“ถ้าเรา (ตะวันตก) พิจารณาถึงวิธีที่พลเอกประยุทธ์และรัฐบาลของเขากำลังปฏิรูปประเทศ สร้างแนวทางประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ แต่ต้องต่อสู้กับคลื่นใต้น้ำของอำนาจเก่า ถ้ามีประเทศออสเตรเลียสอดมือเข้าขัดขวางอีกแรง ภาระปฏิรูปประเทศก็ยุ่งยากมากขึ้น

ประเทศที่ความคิดลึกซึ้งซับซ้อนอย่างประเทศไทย การโวยวายทางการทูตอาจเกิดผลลัพธ์ในทางตรงกันข้าม แทนที่จะประณามหรือลงโทษ เราควรเคารพในการตัดสินใจของคนไทย และส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ได้ปฏิรูปประเทศตามคำสัญญา เพราะว่าความเข้าใจในวัฒนธรรม และพลังความคิดทางการเมือง

ที่เราไม่สามารถมองอย่างมีประสิทธิภาพผ่านสายตาดะวันตกเพียงเท่านั้น”

บทความยาวเหยียดของดอกเตอร์ จอห์น แบล็กแลนด์ แสดงให้เห็นถึงท่าทีเปลี่ยนแปลงที่โลกตะวันตกมีต่อ คสช. เหมือนกับเราได้เห็นภาพนายจอห์น แครร์รี รัฐมนตรีต่างประเทศของอเมริกา เดินเข้ามาจับมือพลเอกธนะศักดิ์ ปฏิมาประกร หลังกล่าวสุนทรพจน์ในยูเอ็นว่า “ประชาธิปไตยไม่ใช่การเลือกตั้งเพียงอย่างเดียว” อเมริกาเคยแสดงอาการรังเกียจ คสช. แต่เมื่อ คสช. ยึดมั่นในหลักการปฏิรูป ประเทศตะวันตกต้องเปลี่ยนท่าทีไปเอง

นาที่นี้พลเอกประยุทธ์กำลังเป็นหนุ่มเนื้อหอมที่ใคร ๆ ก็อยากคบค้าด้วย รัฐมนตรีญี่ปุ่นเข้าพบพร้อมทั้งบัตรเชิญให้ไปเยือนประเทศญี่ปุ่นอย่างเป็นทางการ วันนี้พลเอกประยุทธ์นำคณะออกเดินทางเยือนพม่า ถือเป็นประเทศแรกของการเยือน แนะนำตัวเองในฐานะนายกรัฐมนตรีที่มีต่อมิตรประเทศในกลุ่มอาเซียน เยือนพม่าในคราวนี้ถึงแม้ว่าจะทำตามประเพณี แต่มีความสำคัญมากในการแสดงท่าทีต่อสังคมโลกได้เห็น เพราะปีนี้พม่าเป็นประธานหมุนเวียนของอาเซียน การเยือนพม่า แสดงให้เห็นว่าอาเซียนยังคงเหนียวแน่นในการส่งเสริมเศรษฐกิจและความมั่นคงร่วมกัน และอาเซียนยังยึดมั่นในหลักการไม่แทรกแซงกิจการภายในซึ่งกันและกัน

กลับจากพม่าวันที่ ๑๖-๑๗ พลเอกประยุทธ์จะนำคณะออกเดินทางไปร่วมประชุมเอเชีย-ยุโรป ในกรุงมิลาน ประเทศอิตาลี ซึ่งมีผู้นำจาก ๕๑ ประเทศเข้าร่วมประชุม นับเป็นโอกาสที่พลเอกประยุทธ์ได้ชี้แจงสถานการณ์การเมืองในประเทศไทยให้ต่างประเทศเข้าใจเพื่อให้คนทั่วโลกได้รู้ว่าพลเอกประยุทธ์ จันทรโอชา “ไม่ใช่ นักปฏิวัติธรรมดา”

อาตมาอ่านบทความนี้ แสดงให้เห็นถึง ภูมิปัญญาการมองโลก วิสัยทัศน์และภูมิปัญญาของ ดร.จอห์น ได้เป็นอย่างดี เขาลึกซึ้ง สามารถเก็บ รายละเอียด และมองได้ลึกเข้าไปถึงสภาวะที่ซับซ้อนจริง ๆ ได้ทะลุดี อาตมานำบทความนี้มาเพื่อยืนยันให้ประชาชนคนไทยนี้ เลิกที่จะ ๑.ระวาง ๒. หยุดที่จะมารวน มาวุ่นวาย ทำให้น้ำซุนน้ำเสีย ลงเสียบ้าง แทนที่จะไปกวนให้ซุนอยู่อย่างนั้น มาส่งเสริมกันเถอะ หากไม่ส่งเสริม คุณอยู่เฉย ๆ ไปทำมาหากิน วางมือไป ทำไมรู้ไม่ซี้ก็ซี้ยังดี

ถ้ายังส่งเสริมก็ยิ่งขอบคุณ อาตมาว่าไทยเรามันหมกหมัก หมักหมมมาจนกระทั่ง...ขอภัยนะ... จนมันเลวสุดที่แล้ว อาตมายังไม่เห็นใครเลว ใครหยาบเท่าที่พากันทำนี้เลย สุ่มหัวกันทำได้ อย่างไม่ถึงขั้นขนาดนี้ จบดอกเตอร์กันมาทั้งนั้นเลยนะ ตัวสำคัญ ๆ นี้ เรียนมาหัวผุหัวพัง แต่เสร็จแล้วทำไมถึงได้ฉลาดน้อยอยู่ แล้วก็ทำลายสังคมประเทศชาติ เมืองไทยมันเข้าไปไม่รอดหรอก เพราะว่าคนพวกนี้มาย้อมายุด มาจุด ทำให้ประเทศแย่

อ้ายด้านที่จะพัฒนาก็ยากอยู่แล้ว แถมยังมีพวกคู่ต่อสู้ที่ ยังดึงยั้งยื้ออยู่ เขาก็ยังไม่วางมือ จะไปหนุนแรงต้านทานกันทำไมเล่า มาเสริมแรงที่จะส่งเสริมนี้ก่อน ถ้าไม่มีใครเลยที่จะดึงแล้ว

อาตมาจะช่วยดึงอีกคน ถ้าหมดคนจะยื้อจะถ่วง อาตมาจะเป็นคนถ่วงให้เอง หากไม่มีใคร แต่มีมันมีมากจนมันไม่ควรแล้ว นี่คือ “มหายาเทศ” ที่จะต้องใช้ความเหมาะสมที่จะต้องประมาณให้ดี คำนวณให้ดีว่าควรจะต้องส่งเสริมด้านไหน ถ้าไม่เช่นนั้นมันก็ไม่เจริญ

ทางด้านการเมือง พล.อ.ประยุทธ์นี้ ถูกกาลเทศะ ถูกขนาด ถูกสัดส่วนที่ทำดีแล้ว เห็นดีเห็นชอบ อาตมาเห็นว่าเห็นดีเห็นชอบกันจริง ๆ และไม่ใช่เรื่องง่ายเลย มันเป็นเรื่องยาก ทั้งยาก ทั้งหนัก มันเยอะแยะไปหมด ซึ่งทำที่องค์รวมอาตมาดูแล้ว ค่าองค์รวมจริง ๆ แล้วดี! ค่ารวมนะ ตัดสินค้าเฉื่อยแล้ว อาตมาก็ว่าเข้าท่าดี เข้าทีดี แต่มันก็น่าจะดีกว่านี้ โดยเฉพาะสื่อสารมวลชนบางเจ้า บางรายนี้ เจ้าพระคุณเอ๊ย เห็นแก่อัตตาตัวเอง จัดจ้งเลย ควรจะเปลี่ยนทำที่ตัวเอง มันน่าจะรู้ตัวเองว่ามีอิทธิพลนะ

เจ้าที่มีอิทธิพลต่อสังคมนี้ ถ้าเปลี่ยนท่าทีมาบีบ มันมีผลต่อสังคมอย่างมาก คนจะเอาตาม คือมีคนเชื่อถือ มีการยอมรับ มีความเชื่อถือเยอะ เหตุการณ์สังคมที่เป็นอยู่ ประเทศไทยมาจนถึงวันนี้ แล้วน่าจะเป็นจุดเปลี่ยนแปลงได้แล้ว เลิกที่จะหลงมกมาย กล้าที่จะออกตัว กล้าที่จะเปิดเผย กล้าที่จะร่วมมือร่วมใจกันทำสิ่งถูกต้อง แม้ต่างประเทศเขาก็ยังช่วยมอง ช่วยสะท้อนสังคมออกมา อย่างเป็นอย่างที่เราเห็นนี้แหละ

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

โลกพร่องอยู่เป็นนิจ... พุทธภาษิตช่วยเตือนสติให้อยู่กับความจริง
อย่าหลงเครียด เกลียดโกรธ โทษนั้นโน่นนี้มีจบสิ้น...

กระตุกธรรมสำนึก ก่อนกระตุ้นเศรษฐกิจใด ๆ

กระตุ้นอะไร...ถึงไหนทำไมนั้ ?!

โลกพร่องอยู่เป็นนิจ... พุทธภาษิตช่วยเตือนสติ
ให้อยู่กับความจริง อย่าหลงเครียด เกลียดโกรธ
โทษนั้นโน่นนี้มีจบสิ้น...

ชีวิตต้องมีอุปสรรค ดังทะเลย่อมมีคลื่นอุปสรรค
นั่นแหละดี... อันนี้คือบันไดขึ้นสวรรค์พึงพ้อครุ
ทุหักแรก ๆ แผลกพิลึก คิดตามลึก ๆ กลับลึกซึ้งยิ่งนัก

เพราะอุปสรรค=ใกล้สวรรค์ ชีวิตใครไร้
อุปสรรคจักขวยสิ้นดี... ท่านว่านั้น เช่น วัน ๆ ไม่
ต้องทำอะไรให้เหนื่อย ยุ่งยาก ทุกอย่างจัดไว้ได้
ปรนเปรอ บำเรอครบเครื่อง บ้านเมืองไหน
คนรวยเหลือกินเกินสบาย เลยฆ่าตัวตายสูง
อย่างแกลสแกนต์เนเวีย หรือญี่ปุ่น เป็นต้น

เมืองไทยเคราะห์ร้ายคนละแบบ จำนำข้าว
แล้วกลับไม่ได้ตั้งค์ ต้องตามทวงรัฐบาลจนเบือ
ลู้ทนมานใจไม่ไหว ชวานาฆ่าตัวตายเป็นว่าเล่น

ล่าสุดกรณีนางสังเวียน ชาวลพบุรี หมุนเงิน
กุ่มาให้กู่ต่อ พอเกิดปัญหาทั้งลูกหนี้กระทบ สมทบ
เจ้าหน้าที่กระหน้าซ้ำสอง มองหาใครช่วยไม่ได้ เลย
จุดไฟเผาตัวเองซะฉิบ

เป็นอันว่า ทั้งรวยจะตายหรือจนจะตาย มัน
เคราะห์ร้ายเหลือทนทั้งนั้น แต่ท่านว่าปัญหา
ทำทายให้คนเกิดปัญญาอย่างดีในวิสิพุทธ !

ถึงวันนี้เราหลวมตัวเป็นเหยื่อลัทธิทุนนิยมฝรั่ง
จนพังพินาศทุกด้านมานานเกินเหลือทนแล้ว ยัง
จะมีตบอดเดินทางประเทศไทยไปลงเหวถึงไหน ๆ

อีกหนอ พ่อเจ้าประคุณทั้งหลาย...

รีใครยังไม่เห็นยักษ์ใหญ่ทุนสามานย์อเมริกา เคยก้าวหน้าอย่างมาก จนผลาญทรัพยากรโลก มากกว่าครึ่งของโลกใช้รวมกัน ทุกวันนี้ต้องถอยกรูดอย่างน่ากลัว ดังในหลวงห่วงเตือนไว้

อเมริกาบ้าบูชาบริโภคนิยม ขับเคลื่อนเศรษฐกิจมาตลอดจนตกเป็นหนี้ท่วมหัวไปทั่วโลก ตลกตรงที่พิมพ์ดอลลาร์ใช้เป็นว่าเล่นเหมือนพิมพ์แบงค์งัดได้ ประเทศไหนใครทำได้บ้าง...

แค่อเมริกาฟันฟู้ดก็ทำสุขภาพคนเจ็บทั้งชาติ ตั้งแต่โรคอ้วน ความดัน เบาหวานยันมะเร็ง ด้วยค่านิยมเนื้อ นม ไข่ ไก่ทอด ยอดขนมหวานโดนัท ไปถึงโค้กดื่มต่างน้ำกัน มันล้นหาโรคภัยเพราะเห็นแก่กินด้วยเห็นแก่ตัวจัดให้

อเมริกาก้าวหน้าทางเทคโนโลยี แทนที่จะใช้สร้างสรร กลับทำอาวุธสงคราม ยุแหย่ประเทศอื่นซื้อไปเข่นฆ่ารบพุ่งกัน มันอำมหิตผิดมนุษยอารยชนขนาดไหน คิดดูเอาเถอะพี่น้อง !

ฐานะไทยอยู่ซีกโลกตรงข้าม ๑๘๐ องศา มองอเมริกาล้มเหลวสาหัส สารพัดไปไกล เราน่าจะตื่นรู้ ฉลาดทวนกระแสโลกวันนี้ทันทีเลย เรื่องอะไรจะไปมัวดักตามตามกันฝรั่ง ใจไม่เสรีจอยู่ได้ !

เสริมเขี้ยวเล็บต่างดาวไม่เข้าท่า !

ทุกวันนี้บั่นกันรอบทิศ เศรษฐกิจตกต่ำ ของขายไม่ออก คลสข.อยากจะคืนความสุขให้คนไทย แต่ยังไม่ยอมปล่อยภูมิรู้เศรษฐกิจพอเพียงระดับมหัพภาคอยู่บ้าง เลยคิดแต่จะเชิญทุนต่างดาวเข้ามาทุ่มสร้างงาน มีอภิสิทธิ์กอบโกยนั้นโน่นนี้ ถอนทุนคืน ตามแบบส่งเสริมการลงทุนอย่างเคย ๆ หลายสิบปีติด

มันพิลึก ทำไมต้องชวนต่างดาว ทุนไทยใช้ว่าจะไม่มี ต่างดินรนไปลงทุนประเทศอื่นถมถืด แรงงานไทยก็แหกกันไปตริม ทั้งถิ่นหมู่บ้านเข้ากรุงไม่พอ โดนเงินฟาดหัวไปหากินแดนไกลโพ้น วุ่นวายในประเทศเกิดขาดแรงงาน ต้องเอาต่างชาติเข้ามาทำแทนคนไทย คนไทยหายไปไหนหมด ทั้งที่ยังมี

ตักงานเยอะแยะ

ตัวอย่างการเปิดทางทุนยักษ์เข้ามาทำ โชห่วยพรวดพราด มันทำลายโชห่วยไทยของท้องถิ่นคนเล็กคนน้อยทุกตรอกซอยบ้านนอกคอกนาให้เจ๊งระเนนระนาดขนาดไหน ลามปามไปถึง โชห่วยการค้าการผลิต เศรษฐกิจชุมชนดั้งเดิมทั้งระบบกระทบมหัพสาร

การผูกขาดตัดตอนของทุนยักษ์ต่างชาติไม่ กี่กลุ่ม มันวิเศษตรงไหน ในขณะที่ต้นทุนแข่งขันน้อยราย ข้าวของแพงขึ้นโดยใช้เหตุเพราะเขาล้างดับกินไล่ ฟันกำไรสูงสุดเข้ากระเป๋า !

ร้านสะดวกซื้อแม้จะสร้างภาพทันสมัย แต่ไม่ช่วยให้ราคาของถูกลง ทั้งคุณภาพก็ไม่ดีขึ้น เพียงประชาชนไม่รู้เท่าทัน ที่สำคัญโดนฝรั่งสูบเลือดกินเนื้อคนไทยไปทุกวันชั่ววันจันทร์...

ยิ่งกว่านั้น แรงงานไทยกลายเป็นมนุษย์เงินเดือน ยิ่งผลัดเวรเปิด ๒๔ ชั่วโมง ทำได้เฉพาะหนุ่มสาวและเสียสุขภาพมหันต์ ซ้ำกระทบระบบสังคมวัฒนธรรมอีกกว้างไกล

โมเดิร์นเทรตต่างดาวดังกล่าว มันพาเราตกเป็นทาสบริโภคนิยมมงม่งจ้องงหัวไม่ขึ้น ซ้ำร้ายนึกว่าเจริญชะอีก เวิร์กรรม !

สามอาชีพกู่ชีวิตเพื่อมนุษยชาติ

คงต้องโทษอวิชชาพามีฉาติลลิว อุตริสำคัญผิด จะกระตุ้นเศรษฐกิจทั้งที ต้องโร้ไปคิโรราบกราบ-กรานทุนต่างดาวทำวต่างแดน แสนอนาถ อะไรจะขนาดนั้น...

มันซึกศึกเข้าบ้าน อยู่ดีไม่ว่าดี ซึ่ซ้ากะหล่ำปลีดังกรณีโชห่วย !

เมืองไทยใหญ่อุดม ดินดีสมเป็นนาสวน...
นี่คือมหาสมบัติธรรมชาติ เป็นมรดกตกทอด สุวรรณภูมิไทยแหลมทอง

เรามีธรรมชาติป่าเขาท้องทุ่ง แดदनน้ำลมฝน เพียบเพียบโรงงานวิเศษ ยิ่งใหญ่เกินหาใดปาน แล้วจำเป็นอะไรตรงไหน ต้องสะเหล่อหาเรื่องให้ใครมาสสร้างโรงงานก่อขยะกากมลพิษสารพัด

ทำไมหนอ ?

**ล้าพังแผ่นดินทอง ท้องทุ่งนาไร่ทั้งประเทศ
มันเหลือแหล่เกินพอเพื่อสร้างงาน ลงทุนพลิก
ฟื้นอาชีพบรรพชน คือ กลีกรรรมธรรมชาติ เป็น
สวนฟ้านาบุญผักพืช สร้างอาหารเลี้ยงครัวบ้าน
แบ่งปันครัวเมือง เพื่อฝูงสัตว์โลกสากล !**

แบบลงทุนพลิกแผ่นดินดังว่านี้ ใช้จะต้อง
เปลืองทุนถึงไหนนักหนา สามารถสร้างงานทั่ว
ไทยนับสิบ ๆ ล้านคนก็ยังไหว

เทียบดูง่าย ๆ ปีโอโอส่งเสริมต่างดาวลงทุน
หมื่นล้านทำโรงงาน จะสร้างงานได้ที่พันคนเขียว

ขณะเดียวกัน ลองมาลงไร่เนาแทนดูบ้าง จะ
พาคนคืนถิ่นเหย้าเป็นร้อยเท่าพันทวีก็ได้

สำคัญต้องปฏิรูปที่ดินอย่างขนานใหญ่ให้
กลีกรทุกบ้านมีที่ไรเนาทำกิน แทนที่จะไปเสียค่า
เช่านาไร่ละตั้ง ๒,๐๐๐ บาท ดันทุนทำนาจะ
ถอยฮวบจาก ๕,๐๐๐ บาท เหลือไร่ละ ๓ พัน
เท่านั้นเอง !

ข้าวไทยจะถูกกดตั้ง ๔๐% นี้ลี้ถึงจะพอแข่ง
ข้าวเวียดนาม เขมร พม่าได้บ้าง !

ด้านสามอาชีพซึ่งพ่อครูชี้เป้าสามารถกู้ชีวิต
ทั้งคนไทยและเพื่อมนุษยชาติด้วยนั้น นอกจาก
กลีกรธรรมชาติไร้สารพิษแล้ว

ที่จำเป็นให้ครบเครื่องอีก คือ ปุ๋ยสะอาด
หรือปุ๋ยอินทรีย์ ไม่ต้องใช้สารเคมีใดเลย

ไม่รู้ว่า คสช.และ สปช. จะสำคัญในความ
สำคัญของสามอาชีพยิ่งใหญ่ดังว่านี้ขนาดไหน
หรือเปล่า ?

อุตสาหกรรมลงทุนเสี่ยงกล้าปฏิวัติ ตะเพิดรัฐบาล
เผด็จการระบอบทักษิณสำเร็จง่ายตายทั้งที่ปาน
ลัดนิ้วมือเดียว เสร็จแล้วเกษตรกรจะล้มตาอ้า-
ปากพื้นตัวได้ไหน หนีไม่พ้นต้องหันมาทำกลีกร
ธรรมชาติไร้สารพิษ ฟังตนด้วยปุ๋ยอินทรีย์ เลิก
กู้หนี้ ไม่มีอบายมุข เป็นต้น

สำหรับพ่อครูท่านสอนให้ไม่รอ ไม่หวัง แต่
เราทำโดยवादฝันว่า จะทำข้าวไร้สารพิษแสนต้น
เพื่อก้าวสู่ฐานะผู้นำแนวหน้า ทำนองเดียวกับที่

เคยทำมั่งสวิงสำเร็จมาแล้วประมาณนั้น

สำนึกดีนำหน้าพาพอเพียง

การกระตุ้นเศรษฐกิจสำคัญอีกอย่างก็คือ
เป็นหลักนำหน้า รอง ๆ ถัดจากการส่งเสริมการ
ลงทุน ไม่มีพลาดคือ การท่องเที่ยว มันบังเกิดผล
ถูกหลักทุนนิยม เข้าตาประชานิยมตื่นเงิน

เมืองท่องเที่ยว เช่น ภูเก็ต พัทยา จัดว่า
เศรษฐกิจดี ที่แท้ไม่จริง ยังห่างไกลตรงข้าม
เศรษฐกิจพอเพียงด้วยซ้ำ

**การส่งเสริมเศรษฐกิจชนิดพาฟุ้งเพื่อหุรหรา
มอมเมาอบายมุข บริการอาบอบนวด แอบ
แฝงค้าประเวณี กระทั่งกีฬา เป็นต้น ล้วนพา
สังคมทายนะทางวัฒนธรรม**

ธุรกิจเงินบาปดังกล่าวมันฉาบฉวย ทำร้าย
มนุษยชาติ โดยเฉพาะกีฬาส่งเสริมระดับโลก
แทนที่กีฬาจะเป็นยาวิเศษ แก้กองกิเลสทำคนให้
เป็นคน ต่อแหล่ล้นดี เป็นยาผีเปรต ทำคนให้
เป็นวัวบ้าชีวิตคนมากกว่า จนพูดกันไม่รู้เรื่อง !!

หรือโรคเอดส์แพร่ทั่วโลก เพราะการท่องเที่ยว-
เที่ยว คนเที่ยวไทยถูกฆ่าตายซ้ำซาก ไร้รอง
ความปลอดภัยไม่ได้ คนไทยใจเป็นโจรยังเยอะเกิน
แล้วจะไปส่งเสริมชวนใครมาเที่ยวทำไมนัก ?

เพียงเพราะอยากดูดเงินนักท่องเที่ยวตาม
แบบทุนนิยมสามัญ

สำหรับเศรษฐกิจพอเพียงหรือนุญนิยม ไม่ใช่
เด็ดขาด

เรื่องใหญ่ซึ่งพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี เข้าใจเตือนประชาชนให้เลิกกู้หนี้
นอกระบบ ให้หันมาประหยัด มีน้อยให้ใช้น้อย

แม้มีมาก หากใช้น้อย ๆ หน่อยยิ่งดี ดังที่
ในหลวงทรงประหยัดสุด โดยเสวยข้าวกล้อง
อาหารคนจน เพราะประโยชน์สูงกว่าด้วย ทรง
มัยย์สธแม้ในการใช้กระดาษดินสอ สบู่ ยาสีฟัน
รองเท้าช่อมซ้ำซาก เป็นต้น

อีกประเด็นที่ไม่อยากให้หลงทาง คือ การ
ประเมินผลก้าวหน้าเศรษฐกิจ พูดกันเมื่อไหร่

ใช้แต่ตัวเลขจีดีพี เอาเม็ดเงินเป็นตัวตั้ง ทั้ง ๆ ที่บอกว่าจะยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงนะ !?

เวลาปฏิบัติจริงหลงโพล่งมองข้าม หลงความก้าวหน้าเลยเถิดจนเกิดถอยหลังทางชีวิต จิตวิญญาณจนวัฒนธรรมประชาหลังคมสันติสุข บรรลัยสิ้นดี

แทนที่จะอยู่ในกะลาครอบโลกจีดีพี ยังมีดัชนีชี้วัด เช่น จีเอ็นเอชเออย่างภูฏาน เขาถืออัตรามวลรวมความสุขสงบประชาชาติ อันน่าสำคัญ มันหมายแท้จริงยิ่งกว่ารีเปลา...ประมาณนั้นไหม ?

ในโลกทุนนิยม แนนอนว่าเอาเม็ดเงินเป็นสรณะ เมื่อมีรายได้ทวีคูณพอใช้จ่ายกินสูงตีมีเสพย์ผลาญพราได้มากล้นเท่าใด วัดผลถือว่าสำเร็จก้าวหน้า เก่งกาจ นายแנםมากเท่านั้น

จริง ๆ แล้ว สมมติ นาย ก.รวยปีละหมื่นล้าน เขาจะมีสุขมากกว่า นาย ข.ได้เงินหมื่นบาทต่อปี คือสุขเท่ากับล้านเท่ารีเปลา มันคงไม่ใช่เด็ดขาดแบบนี้ แค่ตัวเลขจีดีพีจะมีความหมายอะไร นักหนาครับท่าน ?

ในโลกนิยมบุญคงไม่ต้องบอกหรือว่า กล่าวให้ไปเท่าใด ยิ่งตัดใจชี้โลกออกเป็นบุญแท้เท่านั้น นี่ลีประเสริฐ เลิศวิเศษสุดโลกุตระ น่าสนมัยเอ๋ย !

เปิดสัมปทานวางระเบิดเวลา

สาธารณชนลับสนประเด็นจะเปิดสัมปทานรอบใหม่ที่ ๒๑ ศรัทธาเชื่อมั่นใน พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีถูกสิ้นคลอนเหมือนถือหางกระทรวงพลังงานเต็มร้อยไปไหน...

กลายเป็นว่า ความจริงของรัฐบาลกับข้อมูลของกลุ่มติดตามปฏิรูปพลังงาน มันต่างกันปานขาบกับดำ อันไหนถูกผิดกันแน่ ย่อมปรากฏชัดเจนได้ไม่ยาก หากรัฐไม่ใช่ร้อยเล่ห์เบี่ยงเบน ลับลวงพรางด้วยอำนาจวิฆาณ สามานย์ทุนยักษ์ !!

ในขณะที่ประชาชนผู้ทักท้วง ทำเพื่อประโยชน์แผ่นดิน นำเชื่อถือมั่นใจไม่น้อย ดีกว่ากระทรวงไม่รู้ก็ต่อ เพราะเจ้าหน้าที่มีผลประโยชน์ทับซ้อน

มหาศาลหรือไม่จริง ?

ประเด็นใหญ่ตั้งแต่ต้นน้ำจุดให้สัมปทาน เหมไปต้มยำทำจ่ายค่าภาคหลวงจีบจ้อย แล้วค่อยเก็บภาษีกำไรทีหลัง มันเหมือนรัฐแกล้งโง่ มัวกินน้ำได้คอก...

รัฐไม่รู้ทันอะไรกับต้นทุนเขา ทั้งขายผ่องถ่ายบริษัทเครือข่ายถูก ๆ เหลือเศษกำไรจ่ายภาษีรัฐเลยไม่ได้ก็ตั้งค์ แล้วยังจะดันทุรังเดินหน้าแบบเก่า ๆ อีก ทูเรศขนาดไหนถูกคิดลัคนิดเถอะ !

โฉนดไม่ถูกรอบบ้าน เขาไม่เอาระบบสัมปทานเก่า ๆ แล้ว เรายังหลงงมโง่ได้ใครรับท่าน !?!

ระบบแบ่งปันผลผลิตมันแฟร์ ๆ ไปรังใส่น้ำมันทุกหยด รัฐตรวจนับได้เต็มที ไม่ดีกว่าอย่างงีหนอ ท่านที่เคารพ !

เอาแค่มาเลย์ ปีโตรนาส เขาทำอย่างไร ไม่เทียบ เหยียบไปพิสูจน์บ้างละครับ...

ปตท.แปรรูป ต้มประชาชนตั้งแต่เปิดฟลอร์แล้ว ไปเชื่อถืออะไรได้นัก ฟ้องศาลก็แล้ว คสช.เอาคืนหนอยปะไร โธ่ถึง ปฏิวัติทั้งที อย่าให้เสียของ

ยังงี ๆ ย่อมน่าไว้วางใจ หัวหน้า คสช.และ นายกรัฐมนตรีว่าชื่อตรง สะอาด ฉลาด มีเหตุผลดี คงจะรับฟังข้อเท็จจริงของประชาชน ก่อนด่วนกวาดทิ้งง่าย ๆ ในขณะที่เหมือนไปเชือกกระทรวงพลังงาน ซึ่งข้าราชการตัวเบ้งแปดเปื้อนเงื่อนงำ โฉนดผู้ฟังหูไว้หู ปลอดภัยไม่เสี่ยงดีกว่า เณรน้อยมหาญกล้าบังอาจสอนหนังสือสังฆราชดอก...ครับท่านนายกา !

ด้วยรักและศรัทธาท่านผู้อยู่ในหัวใจเต็ม ๆ ของประชาชนซึ่งหายากในแผ่นดินไทยนี้

คนของประชาชนมีต้นทุนทางสังคมสูงมหาศาล เพื่อไม่ให้เกิดอกหักอกพังอะไรขึ้นมา จำเป็นอยู่เองสำหรับท่านยิ่งใหญ่ผู้นั้น พึงยั้งต้องอ่อนน้อมถ่อมตน รับฟังเสียงมหาประชาชนทั่วแผ่นดินก่อนใคร แม้จะใหญ่เบ้งมาจากไหนก็แล้วแต่...

๓

บนเส้นทางนักศึกษา (๓)... “เรียนรู้โลก เรียนรู้ธรรม”

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เผลอแป็บเดียวชีวิตนักศึกษาปริญญาโทก็จะจบภาคการศึกษาที่ ๑ ขึ้นสู่ภาคการศึกษาที่ ๒ แล้วในเดือนหน้า ผ่านการเรียนและการสอบมาหลายวิชา จนตอนนี้ฉันเริ่มคุ้นชินกับระบบการศึกษา และการปรับตัวในการอยู่ร่วมกันในสังคมนักศึกษาปริญญาโท แม้จะมีเพื่อนที่หายไปทีละคน ๆ เนื่องจากเหตุปัจจัยหลายอย่างทำให้ไม่สามารถศึกษาต่อได้ เพื่อน ๆ ในกลุ่มเดียวกันจากวันแรกมีกัน ๙ คน มาถึงวันนี้เหลืออยู่ ๗ คน และไม่รู้ว่าจะเรียนจบจะเหลืออยู่เท่าไร แต่พวกเรา ก็พยายามช่วยกันประคับประคอง ช่วยเหลือเพื่อน ๆ ให้เดินไปด้วยกัน จบพร้อมกัน ดังคำขวัญของคณะรัฐประศาสนศาสตร์ที่ว่า **“ไปด้วยกันไปได้ไกล”** เพราะคงไม่มีอะไรที่ได้มาโดยง่ายจริง ๆ สำหรับการศึกษาที่เข้มข้นขึ้น แต่การมีมิตรดีจะช่วยพาเราไปสู่สิ่งที่ดี และบรรลุเป้าหมายที่ดีร่วมกัน ฉันโชคดีที่มีมิตรดี ๆ เหล่านี้

ฉันเริ่มคุ้นชินกับบรรยากาศและวิถีชีวิตของนักศึกษาผ้าถุงไทย ที่ถือหนังสือกองโตโหนรถเมล์เพื่อไปเรียน ฟังการบรรยาย ทำกิจกรรม พบเจอเพื่อน เรียนอย่างสนุก และมีความสุขทุกครั้งที่ได้ไปเรียน ทุกอย่างลงตัวมากขึ้น วันที่ไม่ได้ไปเรียนก็มาทำงานวัดที่รับผิดชอบอยู่ ทั้งทำข่าว จัดอาร์ตข่าวอโศก ทำบัญชีชุมชน เขียนคอลัมน์ในเรคิดอะไร แม้จะทำพันบ้างไม่พันบ้าง แต่ก็

พยายามทำให้ดีที่สุด เพราะทุกอย่างคือการปฏิบัติธรรม เมื่อได้ทำหรือทำได้ก็เป็นบุญสั่งสมไว้ทีละนิด ๆ เมื่อผิดพลาด ทำไม่ได้หรือไม่ได้ทำก็เป็นบุญเช่นกันที่ได้ลดโลภธรรม ลดอัตตา เพราะ **“บุญ”** คือการชำระกิเลส ไม่ว่าจะทำอะไร ถ้าทำแล้วกิเลสลด นั่นก็เป็น **“บุญ”**

งาน **“พิธีไหว้ครู ประจำปี ๒๕๕๗”** ที่จัดขึ้นเมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๗ ณ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (NIDA) และได้เป็นตัวแทนเพื่อน ๆ MPA ๒๔ ถือพานไหว้ครู อาจารย์หลายท่านสนใจชุดนักศึกษาผ้าถุงไทย อาจารย์บางท่านก็รู้จักชาวอโศก บางท่านก็ไม่มีรู้จักแต่ชอบชุดไทย ๆ แบบนี้ วันนั้นจึงได้รับความสนใจและสอบถามจากอาจารย์หลายท่านรวมทั้งท่านคณบดีของคณะรัฐประศาสนศาสตร์ **ศ.ดร.นิสตาร์ก เวชยานนท์** อาจารย์เมตตาถ่ายรูปกับฉัน และบอกฉันว่า **“ดีมากเลยลูก อาจารย์ชอบชุดนี้มาก เรียบร้อย เป็นเอกลักษณ์ดี ใส่มาเรียนจนจบเลยนะ”**

หลังวันไหว้ครู มีการแบ่งคณะทำงานเพื่อช่วยกันทำหน้าที่ ทำกิจกรรมของคณะซึ่งจะมีกิจกรรมเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ของชาวรัฐประศาสนศาสตร์ (รศ.) อยู่เรื่อย ๆ ทั้งงานเสวนาวิชาการงานรับน้องงานกีฬา งานคืนสู่เหย้าชาวศิษย์เก่า รศ. ฯลฯ เราแบ่งงานกันตามความสามารถและความถนัดเพื่อทำงานประสานสอดคล้องเป็นหนึ่งเดียว โดย

ฉันได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ของห้อง และมีพี่ ๆ ร่วมทีมงานเดียวกันอีก ๔ คน ถือเป็นอีกหนึ่งบทบาทของนักศึกษาที่เข้ามาให้เรียนรู้ ได้ฝึกการประสานและการประมาณการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งฉันอายุน้อยที่สุด แต่ต้องมาทำหน้าที่หัวหน้าทีม ถือเป็นโอกาสการเรียนรู้และเชื่อมสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ ไปในตัว

เพื่อน ๆ เริ่มเห็นวิถีชีวิตของฉันในทุก ๆ ครั้งที่เจอกัน ก็เริ่มมีเพื่อน ๆ สงสัยและมีคำถามต่าง ๆ นานาว่า ฉันมีวิถีชีวิตอย่างไร ? ฉันอยู่อย่างไร ? ทำงานอะไร ? ไม่มีเงินแล้วอยู่ได้อย่างไร ? ทำไมต้องใส่ชุดผ้าถุงไทย ? ทำไมต้องกินมังสวิรัต ? ทำไมต้องถือศีล ถือศีลยังไง ?...ฯลฯ

ฉันต้องคิดคำตอบอย่างรอบคอบ และพยายามหาคำอธิบายที่ดี ง่ายต่อความเข้าใจ และไม่ยกตัวยกตนจนเกินไป บางครั้งทำให้ฉันต้องกลับมาตั้งคำถามและตอบคำถามเองบ่อย ๆ ว่า ถ้าเพื่อน ๆ ถามมาแบบนี้ฉันจะตอบอย่างไร เพื่อคิดประมาณคำพูดก่อนที่จะต้องเจอคำถามแบบไม่ทันตั้งตัว เพราะบางครั้งก็เป็นเรื่องที่ยาก เพื่อนบางคนฉันก็สามารถอธิบายได้มาก ได้ลึก เพื่อนบางคนฉันก็ไม่สามารถอธิบายได้มาก ต้องอธิบายอีกแบบที่ไม่ใช่ภาษาธรรมะจนเกินไป ต้องฝึกประมาณ เพราะพื้นฐานของแต่ละคนไม่เท่ากัน บางคนก็รู้สึกชื่นชม ทั้ง สนใจ ในความเป็นชาวอโศก บางคนก็งง ๆ ไม่เข้าใจ ไม่รู้จักชาวอโศกเลย ก็ต้องใช้การอธิบายที่แตกต่าง กันกับแต่ละคน บางคนจากสงสัยเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็เริ่มสงสัยมากขึ้น ๆ เพราะเขาไม่เคยเจอ ไม่เคยได้ยิน ได้เห็นมาก่อน

ฉันก็ใช้องค์ความรู้จากการได้ยินได้ฟังธรรมจากท่านสมณะ ลิกขมาตุ ผู้ใหญ่ที่เคยสั่งสอนอบรมมา และจากประสบการณ์ของตัวเองมาตอบคำถามเพื่อน ๆ บางครั้งก็ใช้การบูรณาการ การศึกษามาช่วยไขข้อข้องใจให้คำตอบกระจ่างชัดขึ้น อย่างเช่นเพื่อน ๆ สงสัยว่า ฉันทำงานไม่มีเงินเดือนแล้วอยู่อย่างไร เอาเงินที่ไหนกิน หรือใช้ง่าย ฉันก็ใช้วิชาที่เรียนจาก **รศ.ดร.วิวัฒน์ชัย**

อรรถการซึ่งอาจารย์สอนเรื่องเศรษฐศาสตร์เพื่อสันติภาพ เรื่องรัฐสวัสดิการ รวมทั้งอาจารย์ท่านอื่น ๆ และฉันได้หยิบเอาจากกรณีศึกษาในห้องเรียนของประเทศสวีเดน ที่รัฐสามารถเก็บภาษีได้มากที่สุดของโลก โดยรัฐจะจัดเก็บภาษี ๕๐% ถ้าผู้มีรายได้สูงรัฐจะเก็บภาษีถึง ๗๐% คือทำงานได้เงินเดือน ๑๐๐ บาท รัฐเก็บภาษี ๕๐ บาทหรือ ๗๐ บาท และนำภาษีนี้นำมาจัดทำระบบสวัสดิการ ดูแลประชาชนตั้งแต่ในครรภ์จนถึงเกษียณอายุ ฉันก็นำมาอธิบายต่อยอดต่อว่า ที่ที่ฉันอยู่ เราอยู่กันอย่างระบบสาธารณโภคี หรือแบบรัฐสวัสดิการที่เราทำงานฟรี ไม่มีเงินเดือน อย่างประเทศสวีเดนประชาชนเขาเสียภาษีให้รัฐ ๕๐% แต่หนูเสียภาษีให้ส่วนกลาง ๑๐๐% เลย ถ้าสมมุติว่าแต่ละคนมีเงินเดือน ๑๐,๐๐๐ บาท แล้วเราไม่เอาเงินเดือนเลย ให้ส่วนกลางหมด เท่ากับเราเสียภาษีให้เต็ม ๑๐๐% แล้วทางส่วนกลางก็นำภาษีนี้นำกลับมาดูแลเรา ให้สวัสดิการที่จำเป็นในปัจจุบัน ๔ โดยเราต้องมีพื้นฐานคุณธรรมคือศีล ๕ เป็นเบื้องต้น และปฏิบัติธรรม ลดละความอยากได้อย่างมีลง อยู่อย่างพอเพียง ก็ไม่ต้องมีเงินส่วนตัวที่จะมาบำรุงความอยากของตัวเอง...ฯลฯ

เพื่อน ๆ ก็เริ่มเข้าใจและสนใจมากขึ้นกว่าเดิม ทั้งยังได้บูรณาการการศึกษาาร่วมกันจากในห้องเรียนมาสู่วิถีชีวิตที่ทำได้จริง ซึ่งฉันพยายามอธิบายให้เข้าใจง่าย ๆ ไม่ใช่ภาษาธรรมะยาก ๆ แต่ปรับให้เข้ากับสถานการณ์และความเข้าใจของเพื่อน ๆ

ชีวิตนักศึกษามีเรื่องเล่ามากมาย ที่ฉันได้ไปพบเจอและพยายามเรียนรู้อย่างเข้าใจโลก เข้าใจธรรม โดยมีสัมมาทิฐิเป็นตัวนำทาง เพราะชีวิตคือการเรียนรู้ หรือการศึกษาตามที่หลวงปู่ได้บอกไว้ แต่ที่เหนือกว่าการเรียนรู้คือการลดละกิเลส การชำระกิเลสให้เบาบางเพราะเป็นทรัพย์แท้ที่จะติดตัวเราไปทุก ๆชาติ

“นี่แหละคือการเรียนรู้โลกียธรรม และโลกุตระธรรมควบคู่กันไปในนั่นเอง”...

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

มาสร้างกฎระเบียบ

ดำเนินการตรวจสอบให้เข้มข้น คึกคัก !

รัฐบาลที่ผ่านมาเขาไม่เอาจริง ก็แค่นั้น

ปัญหาแก้ไม่ยาก ถ้าตั้งใจแก้ !

คนขี้เกียจยอมทำไม่สำเร็จ !

ขับเคลื่อนทั้งประเทศ มิใช่อ้างเอกราช

แต่ทุกกระทรวงทบวงกรม

ต้อง “เอาจริง”

แก้ปัญหาคอร์รัปชัน ต้องเป็นวาระแห่งชาติ กรรมต้องติดจรวด

เป็นความวินาศ
เป็นความฉิบหาย
เป็นความวอดวาย บรรลัยจักร !
บัดนี้ได้ “ตระหนัก” และ “ตระหนก” กัน
หรือยัง ก็ได้แต่สงสัย ?
เนื่องเพราะเหตุยังขาด “กิจกรรม” บังคับ
จัดการเรื่องนี้
รัฐบาลที่ผ่านมา “ตีแต่ปาก” ได้แต่โซ้ววาทะ
บนสายลมสายหมอก
ประกาศต่อผู้ทุจริตบนเตียงนอนไอซียู !
ใคร ๆ ก็รู้ ลังคมก็รู้ แก่ก็รู้ ฉันทก็รู้ แล้วไง ?
เงิน ๑๐๐ บาท โกงไปซะ ๕๐ งบประมาณ
แผ่นดิน จึงไม่พอยาไส้ สูญเสียเกินเหตุ
เมื่อถูกแบ่งไปให้สัตว์นรกจกเปรต เดรัจฉาน

รับประทาน ของที่ซื้อจะหาคุณภาพได้จากไหน ?
อุปกรณ์ข้าวของเครื่องใช้ ยิ่งถูกก็ยิ่งชู้ย ใช้อย่างไรก็พังหมด เช่นถนนหลวง เช่นอาคารที่อยู่ไกลสุด ๆ
หากไม่มีคนตาย คนเจ็บ ก็คงแอบยิ้มอ้อมเอมเปรมปรีดิ์
เริ่มที่เด็ก ต้องผ่านการอบรมล้างสอน ฝังเข้าดีเอ็นเอถึงกระดูกกระดูกเดียว
สอนแบบวิชาการไม่พอ ผูกนิทานคู่ขนานกันไปนิยายพื้นบ้าน เทพนิยายปรัมปรา อ่านให้เขาฟังวันแล้ววันเล่า ลักวันคงเกิดผล
แต่ผู้ใหญ่ คงกินอบรม !
มาสร้างกฎระเบียบ ดำเนินการตรวจสอบให้เข้มข้นคึกคัก !

รัฐบาลที่ผ่านมาเขาไม่เอาจริง ก็แค่นั้น
ปัญหาแก้ไม่ยาก ถ้าตั้งใจแก้ !

คนชี้เกียจยอมทำไม่สำเร็จ !

ขับเคลื่อนทั้งประเทศ มีใช้อ่างเอกชน แต่ทุก
กระทรวงทบวงกรมต้อง “เอาจริง”

ประกาศชัดเจนก่อนดีไหม พฤติกรรมใดเรียก
“ทุจริต”

เตือนให้เตรียมตัวเตรียมใจไว้ก่อน บางทีกิน
มานาน เพลิดเพลินจนนึกว่า “เป็นความชอบธรรม”
ก็เป็นเรื่องจริง

**“กรรมต้องติดจรวด” หมายถึง ทำให้เร็ว
อย่าช้า คดีอื่นไว้ทีหลัง**

ดูคดีตัวอย่างก็ได้ คดีข่มขืนฆ่าแหม่ม ทำ
ตำรวจ ทำรัฐบาล “ร้อนเป็นไฟ”

“ช้าไม่ได้แล้วโว้ย !” ผู้ใหญ่ตะโกนกรอกหู
เป็นทอด ๆ

คดีอื่นว่ากันไป แต่คดีทุจริตของนักการเมือง
ของข้าราชการ หรือเกี่ยวข้องกับนักการเมือง
หรือข้าราชการ ต้องเลื่อนมาคิดต้น ๆ แม้คดีใน
ศาลก็ต้องเป็นพิเศษ ขอแข่งคิวก่อน

นี่คือ “ความร่วมมือทุกภาคส่วน” ของระบบ
ราชการ

จะยังโง่งออยู่ก็ช่างมัน จะต้องจัดการให้เร็ว
พิเศษ

ทำจริง-ทำไม่ยาก ปัญหาอยู่ที่ว่าจะตั้งใจกัน
แค่ไหน !

ปัญหา ๓ จังหวัดภาคใต้เป็นกรณีศึกษาที่
ภาครัฐขาดความตั้งใจจริง

โฆษณาชวนเชื่อ ขอความเห็นใจ แค่นี้ยังไม่พอ
**เราขาด “เจ้าภาพ” ที่รู้ร้อนรู้หนาวมานาน
แล้ว**

ขอเจ้าภาพตัวจริง-เสียจริง ปรากฏตัวหน่อย
นะจ๊ะ

ขอจบลงด้วย นิทาน “เด็กสาวขายปลา”

ณ ตลาดสดอันคึกคัก เด็กสาว ๒ คนเป็น
เพื่อนกัน และขายปลาเหมือนกัน

“ปลาใหม่หรือจะ” คนซื้อถาม

“ไม่ใช่หรอกจะ คุณผู้หญิง” เด็กสาวคนที่ ๑
ตอบ

ลูกค้าเดินผ่านไป

“ปลาใหม่หรือจะ” คนซื้อถาม

“ใหม่ ๆ สด ๆ วันนี้เลยเจ้าค่ะ” เด็กสาว
คนที่ ๒ รีบตอบ แล้วเธอก็ขายได้

เด็กสาวคนที่ ๒ หันมายิ้มเยาะเพื่อน “เธอนี้
โง่งงเลย พูดอย่างเธอไม่มีวันขายดีหรอก”

หลายวันผ่านไป แผงขายปลาเด็กสาวคน
ที่ ๑ มีลูกค้านั่นร้าน ผิดกับแผงเด็กสาวคนที่ ๒
ที่เงียบเหงา วังเวง

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า **“ซื่อเกินไปหมด-คด
กินไม่นาน”**

เรื่องที่ ๒ เป็นนิทานสมัยใหม่

ฉาก ๑ “เฮ้ย ไอ้แดง จะขึ้นเครื่องบินสอน
นักเรียนโตตร่ม เปลี่ยนลวดสลิงหรือยังวะ ?”
‘เอกภพ’ หัวหน้างานถามลูกน้อง

“ยังครับ”

เอกภพโยนกล่องลวดสลิงทำในประเทศไทย
“ใช้กล่องนี้แหละ”

“หัวหน้าผิดสเปกนะ เขาบอกต้องของนอก
เท่านั้น” ลูกน้องท้วง

“เฮ้ย..ทำไปเถอะ อย่าเรื่องมาก ของนอก
ราคา ๑ แสน ของในราคา ๒ หมื่น คุณภาพมัน
คงไม่ต่างกันมากหรอกน่า” เอกภพอธิบาย

“ส่วนต่างเราจะได้แบ่งกัน เข้าใจมั๊ย”

ต่างคนต่างยิ้มที่จะได้ลาภลอย

ฉาก ๒ ลูกน้องเล็กเล็ก วิ่งมาหาเอกภพ
“หัวหน้า ๆ ลวดสลิงขาด เด็กตกจากเครื่องบิน
ตาย ๓ คนครับ

เขาสอบสวนแล้วบอก ลวดสลิงไม่ได้มาตรฐาน

“ฉิบหายแล้ว” เอกภพหน้าซีดเผือด
ลูกน้องยิ่งเหวี่ยงแจ็กเก็ต

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า “การทุจริตมิใช่
ตัวเองเดือดร้อน แต่ปล่อยให้คนอื่นเดือดร้อน
ตามไปด้วย”

๒

คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๒๙๑

ที่มีพระไตรปิฎก จึงยิ่งมั่นใจว่า อาตมา
ไม่ได้ผิดเพี้ยนไป ไม่ได้ออกนอกกริยา เพราะ

อาตมากำลังอธิบายถึงเรื่องของ“รสสุข”
ซึ่งเป็นเรื่องลึกล้ำสำคัญสูงสุดที่เดียวที่ยาก
มากที่จะทำความเข้าใจว่า เป็นของเท็จ(อลิเกะ)

“สุขัลลิกะ” คือ “สุขเท็จ”(สุข + อลิเกะ)

“สุข”เป็นภาวะคู่กับ“ทุกข์” แท้ๆ

ถ้ายังมี“สุข”อยู่ ก็ยังมี“ทุกข์”อยู่

“สุข”โลกียะนี้แหละที่อธิบายยากมาก
ที่จะทำให้คนเข้าใจ-เห็นจริง ว่า มันเป็น
“ความเท็จ, ความไม่จริง, การโกหก” ตาม
คำบาลีที่ว่า “อลิเกะ”

อย่าว่าไปถึงขั้น อาตมาจะสาธยาย
สภาวะธรรมขั้นปรมาตมนี้ว่า มันเป็น“เท็จ”เลย
แค่พยัญชนะที่ว่า“อลิเกะ”นี้ แม้แต่อาตมา
แยกศัพท์ เป็น“สุข” กับ“อลิเกะ” ท่านผู้รู้
ก็ว่าอาตมาแยกศัพท์นอกกริยาแล้ว ไม่เป็นไป
ตามที่ท่านเรียนรู้อันมา อาตมาก็เข้าใจ ใน
ความจริงนี้ แต่ก็จำนนที่อาตมาเห็นแตกต่าง

ซึ่งอาตมาก็ต้องขออภัยอย่างยิ่งจริงๆ
ที่ตั้งขัดขิ้น และขอยืนยันว่า อาตมาไม่ได้
ดื้อตันทุรังอะไร อาตมามีสภาวะธรรมอย่างนี้
จริงๆ และเชื่อมั่นใน“ความจริง”นี้อย่างยิ่งด้วย

เพราะอาตมาปฏิบัติธรรมมาจริง แล้ว
อาตมาก็เกิดผลตาม“ความจริง”นี้ กระทั่ง
มี“ความจริงของปรมาตมธรรม”นี้ในตน

และอาตมาก็ตรวจสอบตามหลักฐาน

ตรงตามที่มีตรัสไว้ในพระไตรปิฎก

และพระไตรปิฎกที่ใช้ตรวจสอบนี้ก็
เป็นฉบับเดียวกันกับพุทธกระแสนหลักท่าน
ใช้เหมือนกัน เพียงแต่มีบ้างบางคำบางความ
ที่ในแนวลึกลับ อันเป็นความจริงขั้นที่เห็นแตก
ต่างกันไปคนละรอบ คนละมิติเท่านั้น

เพราะบาลีบางคำบางความมีหลายแง่
หลายเชิงก็มี และที่แตกต่างกันไปคนละชั่ว
ก็มี ซึ่งเป็นแง่ที่หมุนรอบเชิงซ้อนขึ้นไปเป็น
ชั้นโลกุตระธรรม

ความหมายที่เป็นภาวะ“หมุนรอบเชิง
ซ้อน”(ปฏิสนธิสังคละ)นี้แหละที่ท่านผู้รู้ทั้งหลาย
กับอาตมาจะมีความเห็นต่างกัน บางเรื่อง
กลับกันไปคนละชั่วเลย

ซึ่งอาตมาก็เห็นจริงได้ว่า เช่นท่าน
แปลคำ“อปุญญาภิสังขาร” ว่า “การปรุงแต่ง
ที่ไม่เป็นบุญ จึงเป็นบาป” อย่างนี้เป็นต้น

มันต้องเป็นเช่นนั้นตามภูมิของผู้รู้
ที่รู้และแสดงออกตามภูมิ

หรือที่ท่านเห็นว่า “สัมมาสมาธิ”ของ
พระพุทธเจ้านั้น ก็คือ การนั่งหลับตาตัด
ความรับรู้ภายนอก เข้าไปรู้เพียงในภายใน
อยู่ในภวังค์เท่านั้น แล้วก็ทำให้จิตอยู่ใน
ภาวะไร้นิเวรณ ๕ ให้ได้ แล้วเรียกภาวะนี้ว่า
“สมาธิ” และหลงว่า นี่คือ“สัมมาสมาธิ”ตาม
คำสอนพระพุทธเจ้าเอาด้วย

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สมาธิอย่างที่ว่านี้ อตตมาก็เข้าใจ และทำเป็น ทำได้ ซึ่งไม่เหมือน“สัมมาสมาธิ”ของพุทธ ทั้งวิธีปฏิบัติ และผลที่ได้

สมาธิที่ไม่ใช่พุทธนั้น ปฏิบัติโดยหลับตาเข้าไปปฏิบัติอยู่ในภายในจิต คือในภวังค์ (อยู่ในองค์ของภพ)แล้วทำให้นิรวรณ ๕ หมดไป ไม่มีในจิตให้ได้ ซึ่งวิธีนี้ก็ทำได้ แต่เป็นกันทำได้เฉพาะขณะกระทำนั้นเท่านั้น มีหลากหลายวิธีมากมายแ่งมุมที่ทำให้เกิดการระงับนิรวรณ ๕ ได้

นี่คือ “สมาธิ”ที่ไม่ใช่แบบพุทธ เข้าใจกันเป็นสามัญ ทำกันอยู่ทั่วไปในโลก

เป้าหมายที่เหมือนกัน ทำ“ฌาน”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดี ทั้งแบบที่ไม่ใช่พุทธ-ทั้งแบบพุทธ

คือ ทำให้“นิรวรณ ๕”ไม่มีในจิต

ในหลักธรรมของ“สัตตาวาส ๙” และ“วิญญาณฐิติ ๗” ข้อ ๒ ที่มีว่า “กายต่างกัน สัญญาอย่างเดียวกัน”

ความว่า “สัญญาอย่างเดียวกัน” นั้นแหละคือ ผู้ปฏิบัติธรรมที่มีการกำหนดรู้ หมายถึง“จะต้องทำให้ใจไม่มีนิรวรณ ๕” ก็เป็นการกำหนดรู้หมายอย่างเดียวกันทั้งแบบพุทธ และที่ไม่ใช่แบบพุทธ

แม้“ผลสำเร็จ”ของแบบพุทธกับแบบไม่ใช่พุทธ จะสำเร็จ“ไม่มีนิรวรณ ๕ ในจิต”ตาม“สัญญา”(การกำหนดหมายรู้)อย่างเดียวกัน แต่“องค์ประชุม”(ความเป็น“กาย”)ของรูปนาม อันมีชั้น ๕ ได้แก่ “รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร

-วิญญาณ”ทั้งหลายที่ผู้บรรลุผลทั้ง ๒ แบบนั้น จะมีภาวะแตกต่างกัน

ซึ่งทั้ง“รูป”ที่ได้ ก็มีภาวะต่างกัน

“เวทนา”ที่ได้ ก็มีภาวะต่างกัน

“สัญญา”เท่านั้นที่มีภาวะอย่างเดียวกัน

“สังขาร”ที่ได้ ก็มีภาวะต่างกัน

“วิญญาณ”ที่ได้ ก็มีภาวะต่างกัน

ดังนั้น เมื่อรวมทุกชั้นเข้าแล้วเป็นองค์รวมหรือเป็นองค์ประชุมหรือเป็นองค์ประกอบของชั้นทั้ง ๕ คือ“กาย”ที่ได้ในส่วนนี้แหละจะแตกต่างกัน

แบบที่ไม่ใช่พุทธจะได้“องค์รวม”(กาย)เป็นอย่างหนึ่ง แตกต่างกัน แบบพุทธก็จะได้“องค์รวม”(กาย)เป็นอีกอย่างหนึ่ง

ขยายความกันดูให้ละเอียดอีกที ว่า“องค์รวมหรือองค์ประกอบ”ของชั้น ๕ ก็ดีของรูปกับนามก็ดี เป็นอย่างไรกันแท้

ใน“ชั้น ๕”นั้น มี“สัญญา”เท่านั้นที่ไม่ต่างกัน เพราะกำหนดหมายอย่างเดียวกัน คือ หมายถึง ทำให้ใจในใจไม่มีนิรวรณ ๕

“สัญญา”ก็คือ อาการของใจนี้แหละที่มันทำงานทำหน้าที่การกำหนดหมายรู้แล้วว่าเราได้“ทำใจในใจ”(มนสิการัตติ)ของเราจนภาวะในใจของเราในขณะนั้น ก็ได้ทำให้“นิรวรณ ๕”ไม่มีในใจ ได้แล้ว ซึ่งอันนี้เหมือนกันแล้ว

ทีนี้ในขณะที่“ใจ”ไม่มีลีลาภิรยาของ“นิรวรณ ๕”ปรากฏอาการใน“ใจ”บัดนั้นแล้วนั่นเอง เหตุปัจจัยต่างๆคือ“ชั้น”อื่นๆ ที่มี

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

รวมรวมกันเป็น“องค์ประกอบ”(กาย)กันอยู่
ของตนในตนขณะนั้น สำหรับการปฏิบัติ
ตามแบบพุทธก็จะได้“องค์ประชุม”ที่เรียก
ว่า“กาย”เป็นอย่างหนึ่ง

ส่วนการปฏิบัติตามแบบที่ไม่ใช่พุทธ
ก็จะได้“องค์ประชุม”ที่เรียกว่า “กาย” เป็น
อีกอย่างหนึ่ง คือ ได้ภาวะ“องค์รวม”ต่างกัน

มาทำความเข้าใจในความเป็น“กาย”
ที่หมายถึง *องค์รวม-องค์ประกอบ-องค์
ประชุม* ของ“ชั้น ๕” หรือแท้ๆก็คือ หมวด
แห่งเจตสิกธรรม อันมี“เวทนา-สัญญา-
สังขาร”นั่นเอง ซึ่งเป็นหมู่ของ“นาม”ซัดๆ

เรามาไล่เรียง“ชั้น ๕”ไปที่ละชั้น
“รูป”คือ *ภาวะที่มีอยู่นั้นๆ* ภาษาว่า
มีรูป(รูป) เช่น *มีภาพ-มีเสียง-มีกลิ่น-มีรส-
มีเย็นร้อนอ่อนแข็ง(ภาพ-เสียง-กลิ่น-รส-เย็นร้อน
อ่อนแข็งนี้แหละ เป็นภาวะที่จะให้คนผู้มีทวาร ๕ เมื่อ
สัมผัสแล้วรู้ภาวะนั้นได้)* เมื่อยังไม่มีคนเข้าไป
เกี่ยวข้องมัน มันก็เป็น“รูป” คือ เป็น“ภาวะ
ที่มันมีมันเป็นอยู่ของมันเท่านั้น”อย่างนั้น

ที่นี้“*มีรูป*”(รูป) และมีคนผู้มีตา-มีหู-
มีจมูก-มีลิ้น-มี“*องค์ประกอบทั้งหลายตั้งแต่
อวัยวะภายนอกซึ่งจะต้องมี“จิต”รวมอยู่
ด้วยเสมอ*”เป็นสำคัญ จึงจะชื่อว่า“กาย”

อย่าเข้าใจผิดว่า“กาย”คือ ร่างภายนอก
เท่านั้น ที่ไม่เกี่ยวกับ“จิต”เลยเชียวนะ

นั่น..มิจฉาทิฎฐิแท้ที่เดียว

เพราะ“กาย”หมายเอา หมู่กลุ่มของใจ

ภายในเป็นสำคัญ “ใจ”ที่เกี่ยวกับภายนอก
ก็เรียกว่า“กาย” โดยเฉพาะที่เป็น“หมวด
หมู่ของเจตสิกแท้ๆ คือ องค์ประกอบของ
เวทนา-สัญญา-สังขาร ไม่เกี่ยวกับภายนอก
เอาแต่ภายใน ก็นี้แหละคือ “กาย”

ศึกษากันให้“*สัมมาทิฎฐิ*”เถิด

คนไทยเอาคำว่า“กาย”ที่เป็นภาษาบาลี
มาใช้จนผิดเพี้ยนแล้ว ไปหมายถึงแค่“ร่าง”
ภายนอก ไม่เกี่ยวกับ“ใจ”เลยว่าคือ “กาย”

นี่แหละคือประเด็นที่อาตมาเห็นว่า
เป็นความเสียหายของพุทธธรรมอย่างมาก ที่
ทำให้ปฏิบัติธรรมทุกวันนี้ไม่บรรลุผล

เมื่อมี“*รูป*”ภายนอก คือ *ภาวะที่มีอยู่
ภายนอกนั้นๆ* ภาษาว่า*มีรูป(รูป)* เช่น *มีภาวะ-
มีเสียง-มีกลิ่น-มีรส-มีเย็นร้อนอ่อนแข็ง*

ถ้าอวัยวะ ๕ ของเราได้สัมผัส“*ภาวะ*”
นั้นเข้า “จิต”ของผู้นั้นจึงจะ“*รู้*”(ชานโต)จึงจะ
“*เห็น*”(ปะสโต)*ภาวะทั้งหลาย ที่“ถูกรู้”* จึง“*รู้-
เห็น*”ตามที่มีจริงเป็นจริงนั้นๆ(รูปาน)

จะเห็นภาวะของ“*วิญญาณ*”ที่เป็นสัตว์
นรกหรือเทวดากันได้นั้น พระพุทธเจ้าทรง
สอนให้ปฏิบัติโดยมีสัมผัสภายนอกอย่างนี้

เมื่อมี“สัมผัส”แล้ววิญญาณสัตว์นรก
วิญญาณเทวดาจึงจะ“เกิด”เป็นภาวะจริงให้
เห็นได้หลังๆโทนโท ด้วย“*อธิปัญญาสิกขา*”
กันจริงๆ

พระองค์ไม่เคยทรงสอนให้เข้าไปเห็น
ไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“*สัตว์นรกหรือ*

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สัตว์เทวดา ที่เห็นกันขณะหลับตาเข้าสู่สมาธิ ในภายในภวังค์ แล้วก็เห็นสัตว์นรกหรือเห็น เทวดากันแบบนั้นเลย

มีแต่อาจารย์ที่สอนนอกริตพระพุทธรเจ้า เท่านั้น ที่พากันสอนให้ผิดเพี้ยนจากพุทธไป พระพุทธรเจ้าไม่ได้ทรงสอนให้ศึกษา อย่างนั้นเลย แต่ทุกวันนี้สอนกันอยู่ทั่วไป ตรวจสอบจากพระไตรปิฎกกันดีๆเถิด กำหนดหมายความเป็นภาวะจริงของ “วิญญาณ” กันให้ชัดๆ การเห็น “วิญญาณ” ที่เป็น “ภาวะจริง” นั้นพระพุทธรเจ้าทรงสอนเรา ให้เห็นกันใน “กามภพ” มีตาหูจมูกลิ้นกายรับรู้ รับสัมผัสอยู่พร้อม จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ด้วย “อธิปัญญาสิกขา” ที่สัมมาทิฏฐิ

เพราะสัตว์นรกและสัตว์เทวดานั้น คือ สัตว์ใน “กามภพ” นรกที่เป็นอบายนั้นอยู่ใน กามภพ เทวดาก็เทวดาในกามาวจร ซึ่งจะ เห็นสัตว์ที่มี “กามคุณ ๕” นี้แหละของแท้ จึงต้องประกอบไปด้วย “ภาวะจริงที่มีตาหู จมูกลิ้นกายนอกสัมผัส” แล้วเกิด “วิญญาณ” ที่สัมผัสทางตาหูจมูกลิ้นกายภายนอกให้เห็น

ส่วนผู้ที่เห็นอะไรต่ออะไรในภวังค์ “ใน ภายใน” ไม่มีสัมผัสภายนอกนั้น ก็เป็นแค่ ภาวะปรากฏขึ้นด้วย “สัญญา” ภายในจิต ซึ่งเป็น “ภาวะกำหนดหมายได้จากความจำ” หรือเป็นความจำได้จากภาวะที่เคยผ่านมาในอดีตจริงบ้าง หรือไม่ก็เป็น “ภาวะที่กำหนด หมายสร้างขึ้นมาจากแต่ๆแต่หลงว่าเป็นสิ่ง

ที่เคยผ่านจากอดีต” บ้าง หรือเป็น “ของใหม่” ที่จิตใจปั้นขึ้นสร้างเอง เป็นภาวะที่ยังไม่เกิด ยังเป็นอนาคต อาจจะได้” ซึ่งทั้งหมดล้วน เป็นภาวะของ “สัญญา” เท่านั้นทั้งนั้น

ไม่ใช่ “วิญญาณ” แต่อย่างใดเลย

ถ้าเป็นปัจจุบัน “สัญญา” ก็จะทำหน้าที่ กำหนดรู้จาก “วิญญาณ” อีกรู้ที่

“วิญญาณ” นั้นจะเกิดเมื่อมี “กาย”

กล่าวคือ มี “กามาวจร” ภายนอก ตา- หู- จมูก- ลิ้น และสัมผัสภายนอก (โผฏฐัพพะ) เมื่อมี “สัมผัส” จาก “ปสาทรูป” กับ “โคจรรูป” จึงจะเกิด “วิญญาณ” แล้ว “สัญญา” จึงจะ กำหนดภายในรู้จาก “วิญญาณ” อันเป็น “กายวิญญาณ” อีกรู้ที่

“กายวิญญาณ” นั้น คือ ความรู้ใน องค์ประกอบของรูปและนาม ซึ่งมี “ตา” อัน ประกอบด้วยประสาท (ปสาทรูป) เมื่อได้กระทบ สัมผัสกับ “รูปหรือภาพ” เข้า (โคจรรูปหรือวิสัยรูป) จึงจะเกิด “วิญญาณ” เรียกว่า จักขุวิญญาณ

อันมี “ตา” เป็น “เหตุ” และมี “รูปหรือ ภาวะกระทบทางตา(ภาพ)” เป็น “ปัจจัย” สัมผัส กันเข้าจึงเกิด “วิญญาณ”

“วิญญาณ” เกิดขึ้นมาได้ต้องมีเหตุ-มี ปัจจัย อย่างนี้ ไม่ใช่เกิดในที่ไหนๆ หรือลอย ลอยอยู่ในภพในแดนใดๆ เป็นอันขาด ทำ การศึกษากันดีๆ พระพุทธรเจ้าตรัสบริภาษ ภิกษุสาติผู้เข้าใจ “วิญญาณ” ผิดเพี้ยนไปมี ยืนยันในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐-๔๔๓

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

พระพุทธวจนะคือ “วิญญูณ”อาศัยปัจจัย
ประชุมกันเกิดขึ้น ความเกิดแห่ง“วิญญูณ”
เว้นจากปัจจัย มิได้มี

“วิญญูณ”ไม่มีในที่ไหนๆ มีที่คนเป็นนี้
นอกจากจะเกิดเมื่อมี“ปัจจัยประชุม
กัน”พร้อมด้วย“รูปและนาม”(กาย) เช่น มี
“ตา”(คือปสาทรูป)กับ“รูป”(คือโคจรรูป)แล้วมี
“เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ”
(คือนาม ๕)เป็นปัจจัยในการประชุมกัน เมื่อ
“สัมผัส”กันพร้อม“รูปกับนาม”เข้าก็จะเกิด
“วิญญูณ” ชื่อว่า จักขุวิญญูณ เป็นต้น

โสตวิญญูณ(ความรู้ได้จากหูสัมผัสเสียง) ก็
นัยะเยี่ยงเดียวกัน เกิดขึ้นเพราะมี“หูกับ
เสียง”สัมผัสกันเข้า จึงเกิด“วิญญูณ”ทางหู

ฆานวิญญูณ(ความรู้ได้จากจมูกสัมผัสกลิ่น)
ก็ดี -ชีวหาวิญญูณ(ความรู้ในจากลิ้นสัมผัสรส)
ก็ดี -มโนวิญญูณ(ความรู้ได้จากกายภายนอกสัมผัส
ใจ)ก็ดีนัยะเยี่ยงเดียวกัน เกิดขึ้นเพราะมี
“ปสาทะ ๕ กับ โคจระ ๕”สัมผัสกัน จึงจะ
เกิด“วิญญูณ”ตามปัจจัยแต่ละทวารนั้นๆ

ถ้ามีแต่“รูป”ไม่มี“นาม” เช่น “ตา”ไม่มี
“ปสาทะ” (ไม่มีปสาทรูปหรือมีปสาทะแต่ปสาทะ
ไม่มี“ความรู้สึก”(ไม่มีโคจร)หรือไม่มีวิสัย) แม้จะ
“สัมผัส”กันอย่างไร ก็ไม่เกิด“วิญญูณ”

หรือมีแต่“หู”ไม่มี“นาม” ฯลฯ ทุกคู่
ของ“ปสาทรูปกับโคจรรูป” ก็ล้วนไม่เกิด
“วิญญูณ” เยี่ยงเดียวกัน

ดังนั้น เมื่อ“สัมผัส”ใดเกิด“วิญญูณ”

ในวิญญูณของคนทุกคนที่มี“เวทนา”(ซึ่งจะเกิด
เป็นสุขก็ได้หรือทุกข์ก็ได้หรือไม่สุขไม่ทุกข์คือเฉยๆก็ได้)
-มี“สัญญา”(ถ้าวิชาก็จะกำหนดหมายไปตามต้นเหตุ
หรืออุปาทานที่ตนมี) -มี“เจตนา”(ถ้าวิชาก็จะ
มุ่งหมายไปตามต้นเหตุหรืออุปาทาน)

ถ้าผู้ใดที่อวิชา“ใจในใจ”(มนสิ)ก็จะมีการ
“สังขาร”ไปตามอำนาจของ“กิเลส” จึงเป็น
“การทำใจในใจที่ไม่สามารถจัดการกับใจตน
ด้วยวิชาได้” เรียกว่า “อโยนิโสมนสิการ”

แต่ถ้าผู้ใดมี“วิชา”(ตามฐานะแห่งบารมีของ
แต่ละคน) ผู้นั้นก็“ทำใจในใจ”(มนสิโรติ)
ด้วย“อภิสังขาร”(การจัดการกับใจตนตามวิชาเท่า
ที่ตนมี)ตามอำนาจของ“ภูมิธรรม”แต่ละคน จึง
เป็น“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ที่สามารถจัดการ
กับใจตนด้วย“วิชา”เรียกว่า “โยนิโสมนสิ
การ”ไปตามฐานะ แต่ละขั้นเป็นลำดับๆ

นี่คือ ความเป็น“วิญญูณ”ที่ศาสนา
พุทธเรียนตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน

แต่ทุกวันนี้ พุทธศาสนาในเมืองไทย
มีความเข้าใจเรื่อง“วิญญูณ” เป็นอย่าง
ที่ภิกษุสาติเข้าใจกันแทบทั้งนั้น เชื่อวิญญูณ
นอกตัวกัน โดยเฉพาะพุทธกระแสหลักที่มี
อิทธิพลสูงยิ่งต่อ“ความเชื่อ”ในประเทศไทย

แม้นักปฏิบัติที่เอาจริงเอาจังในการ
ปฏิบัติ เพื่อไปนิพพาน ก็ล้วนเข้าใจกันว่า
“วิญญูณ”คือ สิ่งที่ล่องลอยออกจากร่างของ
เรา วิญญูณนอกตัว เมื่อเราตายไปเท่านั้น

ไม่ได้มาเห็นความสำคัญในความเป็น

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“วิญญูญาณ” ในตอนที่มันเกิดในปัจจุบันขณะ ทุก“สัมผัส”ของ“รูป”กับ“นาม”อันเรามีเราเป็น อยู่ทุกเมื่อเชื่อกันแล้ว เห็นวิญญูญาณตัวนี้

และผู้เป็นพุทธจะต้องมีความรู้จัดการ ปรับปรุง(อภิสังขาร)“วิญญูญาณ”ของตอนนี้ให้มัน พัฒนาขึ้นให้ได้ตามความรู้ทางศาสนาพุทธ ที่มีทฤษฎีอันพิเศษเป็น“ปรมัตถสังขละ”

แต่น่าเสียดายจริงๆ ที่พุทธกระแสหลัก และชาวพุทธส่วนใหญ่ทั้งหลาย ไม่ได้ความรู้ ไม่เกิดความรู้ ไม่มีทางรู้“ความจริง”นี้ เพื่อใช้กับชีวิตประจำวัน

เพราะไปเข้าใจว่า “วิญญูญาณ”นั้น คือ “ธาตุรู้” ที่มันจะล่องลอยออกไปจากตัวเรา เมื่อตอนตายโน่น ไม่ศึกษาวิญญูญาณปัจจุบัน

ไม่เห็นความสำคัญที่จะเรียนรู้มากกว่านี้ แทนที่เมืองไทยเมืองพุทธ จะเข้าใจกัน ทั่วไปในชาวพุทธไทยถ้วนทั่วว่า “วิญญูญาณ” นี้แหละคือ ตัวสำคัญที่คนจะต้องรู้จักให้ได้ และจัดการกับ“วิญญูญาณ”ของตนในปัจจุบัน นี้ให้มันพัฒนาขึ้นไปให้ดี

เพราะ“วิญญูญาณ”ของคนนี่เองที่เป็น “มโนปุพพังคมา ชัมมา” เป็นตัวที่เป็น“เหตุ” หลักสำคัญนำพาชีวิตของเราดำเนินไปอยู่ทุก ลมหายใจเข้าออกแท้ๆ ที่สำคัญที่สุดของชีวิต

ถ้าไม่เรียนรู้เรื่อง“วิญญูญาณ” ไม่ปฏิบัติ กับ“วิญญูญาณ” ที่บางทีก็เรียกว่า“จิต” บาง ทีก็เรียกว่า“มโน”นี้ ให้สัมมาทิฏฐิ ก็ไม่มี “ความเจริญ”จริง ที่เรียกว่า“อาริยะ”หรือ

“อาริยะ” หรือแม้แต่“อาริยะ” ได้แน่นอน

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่มี“ปรมัตถ ธรรม” เป็นโลกุตระ เป็น“อาริยะที่แท้จริง แต่เจริญจริงแท้เป็นสังขละ ยั่งยืนไม่ได้หรอก ถ้าศาสนาพุทธที่เป็นอิสระเสรียั้งนี้ ไม่มี ความรู้ที่เป็น“ปรมัตถธรรม”

ไม่มีความรู้ที่เป็น“ปรมัตถธรรม”นั้น หมายความว่า ไม่สามารถเรียนรู้กันจนเห็น จริงว่า “จิตวิญญูญาณ”นี้แหละสำคัญมาก ที่ต้องเอาใจใส่ปรับปรุง ระมัดระวัง พัฒนา “จิตวิญญูญาณ”ให้ยิ่งกว่า ไปมัวพัฒนาเพียง ภายนอกกันผินๆ จนเป็นสังคมไทยที่เต็ม ไปด้วย“มารยา” แล้วหลงเรียกกันว่า เต็ม ไปด้วย“มารยาท”

พยายามเรียนรู้ความเป็น“วิญญูญาณ” ให้“สัมมาทิฏฐิ”กันเถิด ไม่เช่นนั้น ปฏิบัติ ธรรมไม่มีวันบรรลุผล ที่เป็น“สัมมาผล” กันได้แน่ ขอยืนยัน

ที่พูดนี้ไม่ใช่พูดพล่อย หรือพูดอวดดี หลงตัวเองอะไร ไม่ใช่เกิดความกดดันใจแต่ อยางใด แต่เป็นความจริงใจที่ตั้งใจสำหรับ ว่า เพราะยังมีจกาทิฏฐิคำว่า“วิญญูญาณ”เป็น “เทวนิยม”กัน ที่ทำให้ศาสนาพุทธเป็นไป อยางไร้“สัมมาผล”ที่เป็นให้เห็นอยู่ในไทยจริง

“ผล”ของศาสนาที่มีในสังคมจึงมีได้กัน แค่ที่เห็นๆกัน ก็เห็นๆเป็นๆในปัจจุบันนี้ อยางที่เป็นอยู่กันจริงๆ คือ ไม่มีมรรคผล ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”กันเลยในพุทธกระแสหลัก

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

และในชาวพุทธทั้งหลายทั่วไป แม้แต่ความเข้าใจหรือการปฏิบัติกับความเป็น“วิญญูณ”

สังคมไทยทั้งสังคมจึงทุกระชั้นทุกระดับไปด้วยอบายมุขที่เฟื่องฟู เพราะอวิชา ไม้รู้ว่าอย่างไร-อะไร คืออบายมุข ทั้งๆที่มันเต็มไปด้วยอบายมุขกันทุกแขนงพฤติกรรมคนไทย

การเมืองอันคือกิจบริหารบ้านเมืองก็จมอยู่ในหล่มเหวอบายที่เหลวแหลกลิ้นดีกันเห็นๆ เพราะคุณธรรมไม่มี ไม่ใช่ไม่มีคนเก่ง คนเก่งมีมาก แต่ไม่มีคนมีคุณธรรม

เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ คนนับถือพุทธ ๙๕ % คิดดูซิ แล้วมีจกาทิฎฐิกันอยู่อย่างนี้ สังคมจะไม่เกิด“ผล”อย่างที่เป็นกันก็ผิดไปละ

เพราะทุกอย่างที่เกิด ย่อมมาแต่“เหตุ” เมื่อ“เหตุ”มีจกาทิ “ผล”ย่อมมีจกาทิ ที่อาตมาพูดนี้ ไม่ขอเถียงกับใครนะ เพราะรู้ว่า แพ้ เถียงไม่ได้ เถียงไม่ขึ้น เถียงสู้ไม่ได้ เถียงไปก็เสียเวลาเปล่า

เราอธิบายเนื้อธรรมะกันต่อไปดีกว่า ได้อธิบายถึงความเป็น“วิญญูณ”มาแล้ว พอสมควร ทีนี้ก็มารู้ความเป็น“สังฆญา”กัน ในความเป็น“สังฆญา”นั้น “สังฆญา”จะ

ทำหน้าที่ กำหนดรู้จกาทิ“วิญญูณ”อีกที นี่เป็นประเด็นสำคัญที่จะต้องเข้าใจให้ดี “ได้อธิบายไปแล้วว่า “วิญญูณ”จะ

เกิดมาให้เราได้รับรู้ได้เห็นในทุก“ผัสสะ”ที่มี เมื่อ“ตา”กระทบ“รูป” “วิญญูณ”ก็เกิด เป็น“จักขุวิญญูณ”

เมื่อมีวิญญูณเกิดขึ้นในใจ สังฆญา จึงจะได้ทำหน้าที่กำหนดรู้จกาทิวิญญูณอีกทีหนึ่ง พอกำหนดรู้ขึ้นมาได้ก็เป็น“รูปสังฆญา” (ความรู้ได้ว่าเป็นรูปหรือภาพ) หรือเมื่อกำหนดรู้จกาทิ “โสตวิญญูณ”ก็เป็น“สังฆสังฆญา”(ความรู้ได้ว่าเป็นเสียง) หรือจกาทิ“ฆานวิญญูณ”ก็เป็น“คันธสังฆญา”(ความรู้ได้ว่าเป็นกลิ่น)

จกาทิ“ชีวหาวิญญูณ”ก็เป็น“รสสังฆญา” (ความรู้ได้ว่าเป็นรส) จกาทิ“กายวิญญูณ”ก็เป็น “โผฏฐัพพสังฆญา”(ความรู้ได้ว่าเป็นสัมผัสเสียดสีทาง ภายนอกทั้งหลายทั้งตาทูจมูกลิ้นด้วย)

“โผฏฐัพพสังฆญา”นั้น เป็นการกำหนดรู้จกาทิการสัมผัสภายนอกทั้งหลายทั้งหมด

พอมีการสัมผัสรู้หรือกำหนดรู้กัน ในภายในใจ วิญญูณก็เปลี่ยนหน้าที่ เป็น มโน คือ “มโนวิญญูณ”ทำงานรับช่วง จึงเป็น ความรู้ที่ธาตุรู้ลึกเข้าไปข้างในชั้นปลาย ว่า “มโนวิญญูณ”กันเลย เพราะมันเป็นหน้าที่ “รู้ตนครบพร้อมที่สุด หมดเต็มกรอบที่เป็น อยู่ภายในขณะนั้น” จึงเรียกว่า “มโนสังฆญา”

ดังนั้น เมื่อมี“จตุติ”หรือมีการเคลื่อนไหวตัว ขึ้นเมื่อใด กล่าวคือ จิตที่ทรงสภาพหนึ่งๆ เราเรียกว่า“ธรรม” เมื่อ“ธรรม”เริ่มมีอาการ เคลื่อนไหวขึ้นจากภาวะที่“ทรงสภาพหนึ่ง” จึงจะเกิดมี“อายตนะ ๒”ขึ้นมา

ถ้าไม่มี“การเคลื่อนไหว”ของใจ ใจอยู่นิ่งๆ กายอยู่นิ่งๆ วจียู่นิ่งๆ “อายตนะ”ก็ไม่เกิด ในขณะที่มีภาวะเพียงภายในใจเฉพาะ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เช่นนี้ ไม่มีภายนอกเกี่ยวด้วยเลย จึงใช้ภาษาเรียก“ธาตุรู้”ขณะนี้ว่า“มโน”หรือ“มน”

ดังนั้น “ธาตุรู้”ที่ถูกรู้ตัวนี้ จึงเป็น“มโนวิญญาณ”แล้ว “จิต”ไม่ต้องแบ่งส่วนใดออกมาทำงานกำหนดรู้แล้ว เพราะภาวะนี้เป็น“องค์รวม”ของ“ธาตุรู้”ที่เกิดเต็มตัวแล้ว เป็น“กายวิญญาณ”ภายในโดยเฉพาะนั่นเอง

เป็น“สักกาย”(องค์ประกอบเป็นตน,องค์รวมของตน,กายของตน)หรือเป็น“สก”(ของตน)แต่ๆแล้ว

“วิญญาณ”ก็คือองค์ประกอบของเหตุปัจจัย “สัญญา”ก็คือองค์ประกอบของเหตุปัจจัย ต่างกันที่นัยสำคัญ ถ้าใครยึดว่าเป็นตน เป็นของตน ก็ยึดเอาเหตุปัจจัยด้วยใจทั้งนั้น

จริงๆนั้น วิญญาณก็ดี สัญญาที่ดี มันเกิดตามเหตุปัจจัย ถ้าไม่มีเหตุปัจจัย ก็ไม่มีอะไรเกิด เมื่อไม่มีอะไรเกิดอะไรขึ้นมา แล้วคุณจะทำอะไรเป็นเราเป็นของเราละ

ส่วนความแตกต่างกันของ“วิญญาณ”กับ“สัญญา”นั้นก็ศึกษากันอีกนิดว่า มีอย่างไร

สรุปคือ “วิญญาณ”เป็น“ธาตุรู้”ที่เกิดที่เป็นอยู่พร้อมด้วย“องค์ประกอบหรือองค์ประชุม”ของภาวะต่างๆครบพร้อมตามกรอบที่กำหนด ถ้ากรอบนั้นมีภายนอกอยู่ ก็เป็น“กามภพ” ก็ต้องนับเอาภายนอกเป็นองค์ประกอบด้วย แต่ถ้ากรอบนั้นไม่เกี่ยวกับภายนอกไปนับเอาแต่ภายใน ก็เป็นกรอบภายในระดับ“รูปภพ” สัดส่วนหนึ่ง ถ้าระดับ“อรุภพ” ก็เล็กลงลึกเข้าไปอีกสัดส่วนหนึ่ง

ส่วน“สัญญา”นั้นทำหน้าที่กำหนดรู้“นามธรรม”ทั้งหลายอีกที ไม่ใช่หน้าที่จะไปรู้ภายนอกได้เอง ต้องรู้จาก“สัมผัส”ของ“โณฏฐัพพะ” ซึ่งสัมผัสจากภายนอกมาให้รู้ “สัญญา”จึงจะรู้ได้จาก“นามธรรม”

“วิญญาณ”ต่างจาก“สัญญา”ที่รู้จากภายนอกได้เองทันที

ส่วน“สัญญา”รู้ภายนอกเองไม่ได้ จะต้องรู้จาก“วิญญาณ”อีกที “สัญญา”เข้าไปรู้ภายในเองได้ตลอด เช่น รู้“เวทนา”เองได้ แม้“สัญญา”เองก็เข้าไปรู้“สัญญา”ของตนเองได้ เข้าไปรู้“เจตนา”เองได้ เข้าไปรู้“ผัสสะ”เองได้ เข้าไปรู้“มนสิการ”เองได้

หรือเริ่มต้นกำหนดรู้เอาจาก“ปสาทรูป”กับ“โคจรรูป”สัมผัสกันขึ้นเมื่อใด เกิด“ภาวรูป”ภายใน อันเกี่ยวข้องมาจากภายนอกก็เป็น“วิญญาณ” “สัญญา”จึงจะเริ่มทำหน้าที่กำหนดรู้ได้ ต่อเมื่อมี“กายวิญญาณ”(ไม่มีองค์ประชุมของเหตุปัจจัย วิญญาณเดี่ยวๆก็ไม่ได้ แม้“มโนวิญญาณ”ก็ต้องมี“มน”กับ“ธรรม”จึงจะสามารถรู้)

หรือมี“รูปกาย”ขึ้นมาเมื่อใด “สัญญา”จึงจะกำหนดรู้จาก“องค์ประชุมของรูป”[อย่างงล่ะว่า ไม่มี“นาม” ก็“กาย”นั่นเองที่เป็น“นาม”อยู่ในตัวแล้ว เรามี“สัญญา”คือ“นาม”เป็นปัจจัยร่วมอยู่นะ] ยิ่งกำหนดรู้จาก“องค์ประชุมของนาม”ทั้งหลายนี้แหละยาก “นาม”ที่ถูกรู้ก็เรียกว่า“นามรูป”

คนผู้ใด ถ้า“สัญญา”ไม่ทำหน้าที่ ไม่ว่าจะกับภายนอก หรือกับภายใน คนผู้นั้นก็จะ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ไม่สามารถรับรู้อะไรได้เลยในขณะนั้นๆ

สัญญา กับ วิญญาณ นั้นต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญยิ่ง ต้องศึกษาให้ชัดๆ อย่าสับสน

“สัญญา”เป็น“เจตสิก”กำหนดหมายรู้กันอยู่ในภายใน เช่น ทำหน้าที่กำหนดรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“นามกาย” ได้แก่ เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ เป็นต้น แม้จะกำหนดรู้ส่วนที่เกี่ยวกับภายนอกที่เรียกว่า “รูปกาย” ก็กำหนดรู้จาก“วิญญาณ”ที่เป็นตัวเกิดจาก“การสัมผัสแล้วเกิดวิญญาณ” อีกที ไม่ใช่“สัญญา”ไปทำหน้าที่รู้“มหาภูตรูป ๔”(ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม) หรือ“โคจรรูป ๕”(รูป,เสียง, กลิ่น,รส,โณภูฏัพพะ)เอาเองโดยตรงได้เลย

ดังนั้น จึงต้องเรียนรู้“วิญญาณ”ไปตั้งแต่หยาบกระทบภายนอกไปหาละเอียดในภายในตามลำดับ จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญาณ”ที่ต้องมี“เหตุ”มี“ปัจจัย” จึงจะเกิดได้ “วิญญาณ”ไม่มีเอง หากไม่มี“เหตุปัจจัย” แม้ที่สุดจะเป็น“ธาตุรู้”ภายในสุดชั้น“มโนวิญญาณ” ก็ต้องมี“อายตนะ ๒” คือ “มนายตนะ กับ ธรรมายตนะ”เป็นเหตุปัจจัยกันจึงจะเกิด“วิญญาณ”ได้ เดี่ยวๆเกิดไม่ได้

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดยิ่งกว่าชัด ว่า “วิญญาณอาศัยปัจจัยประชุมกันเกิดขึ้น ความเกิดแห่งวิญญาณ เว้นปัจจัย มิได้มี” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๒๔๐ เป็นต้นไป)

ชัดเจนนะว่า “วิญญาณ”นั้นเป็น“จิต” กำหนดหมายรู้กันด้วยการสัมผัสภายนอก

แล้วเกิด“วิญญาณ”ที่เป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง สดๆ ไม่ใช่“ธาตุรู้”ที่ล่องลอยอิสระอยู่ไหน ต่อไหน แต่เป็น“ธาตุรู้”ที่เป็น“ภาวะจะเกิด ต้องมีองค์ประกอบ ตั้งแต่ ๒ ภาวะมีปัจจัยเสมอ” ตามพระพุทธวจนะ

ไม่ใช่เห็น“วิญญาณ”ใน“สมาธิ”ที่หลับตา อยู่ในภวังค์เท่านั้น ผุดเกิดขึ้นมาอย่างอิสระ ไม่ใช่เกิดอย่างมีเหตุมีปัจจัยร่วมกัน นั้นมันเป็นเพียงภาวะที่รู้ขึ้นเรียกกันว่า “สัญญา” ที่กำหนดรู้เอาจาก“ความจำ”(สัญญา) หรือไม่ก็ ปันหรือเนรมิตขึ้นมาเองลอยๆ ซึ่งไม่มีเหตุ ไม่มีปัจจัยร่วมกัน เป็นเหตุเป็นปัจจัยกัน จึงเกิดเป็น“วิญญาณ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส

เช่น “วิญญาณ”เกิดจากการสัมผัสทาง “ตา”กระทบ“รูป” หรือ“หู”กระทบ“เสียง” ฯลฯ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑) เป็นต้น

โดยเฉพาะ“วิญญาณ”นี้แหละที่มันเป็น“ผี”เป็น“เทวดา” หลอกคนเป็นๆกันอยู่เต็มโลก ถ้าสัมผัสมาทัญญูแล้ว ก็จะ“เห็นผี-เห็นเทวดา”กันสดๆ ในขณะที่ลืมนามชีวิต ปกตินี้ที่เดียว เป็น“ภาวะจริง”แท้ๆที่จะรู้แจ้ง “สัตว์ทางจิตวิญญาณ”ได้ในชีวิตเป็นๆ

จึงจะ“พันสังโยชน์ ๑๐” พันความเป็น สัตว์ใน“สัตตาวาส ๔” สัมบูรณ์หมดครบ ตาม“วิโมกข์ ๘”ที่สัมผัสด้วย“กาย” มี“กายลักขี” ยืนย่นอยู่ไหนเท่หลุดๆ ปัจจุบันนี้เลย ถ้าไม่มีความรู้ตามที่พระพุทธเจ้าทรง สอนเท่าที่สาธยายมา ก็จะถูกหลอก ซึ่ง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

หลอกกันในขณะที่ภายนอกมีตาหูจมูกลิ้นที่เป็นองค์ประกอบกันอยู่นี้แหละ ตาก็สัมผัสเห็น“เหตุ”คือ“รูป”ภายนอกที่มันทำให้เกิด“วิญญาณผี”ขึ้นภายในใจตนเอง แต่คนผู้นั้นไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“วิญญาณผี”นั้นในตนเองอย่างสัมมาทิฐิ แถมตกเป็นทาส“ผี”เสียอีก จึงถูกผีนั้นหลอกตนหลอกผู้อื่นกันอยู่ทุกเมื่อเชื่อกัน ก็เพราะ“มิจฉาทิฐิ”ในความเป็น“วิญญาณ”

ไปมัวงมอยู่แต่กับ“วิญญาณ”ในภวังค์ใน“สมาธิ”ที่ไม่เกี่ยวกับชีวิตจริงที่มีทวาร ๕

ต้องมี..ตาหูจมูกลิ้น“กาย”ที่เป็นองค์ประกอบกันอยู่นี้แหละ “ตา”ก็สัมผัสเห็น“เหตุ”คือ“รูป”ภายนอกที่ทำให้เกิด“วิญญาณ”ขึ้นภายในใจตน แล้วมันก็เป็น“เทวดา”หรือเป็น“ผี”ซึ่งเป็น“วิญญาณ”ในใจแท้ ผู้ยัง“โง่”ยัง“อวิชชา”หรือยัง“มิจฉาทิฐิ”ก็ไม่รู้มันได้

“วิญญาณเทวดา”ก็หลอกคนอยู่ทุกเมื่อเชื่อกัน หูก็สัมผัสเสียง... จมูกก็สัมผัสกลิ่น... ลิ้นก็สัมผัสรส... องค์ประกอบภายนอกทั้งหมดก็สัมผัสดินน้ำไฟลมอยู่มีภายนอกอยู่ครบนี้เอง ที่มันเกิด“วิญญาณผี”เกิด“วิญญาณเทวดา”หลอกตัวเอง หลอกผู้อื่นร้ายกาจนัก

เมื่อมีสัมผัสภายนอกอยู่นี้แหละ มันมี“วิญญาณ”เกิดอยู่ในจิตเรา ซึ่งเป็น“วิญญาณผี-วิญญาณเทวดา”ก็ใช้“อธิปัญญาสิกขา”อ่านรู้ในขณะที่มันมีภาวะเกิดอยู่หลังๆจริงๆ

นี้ให้ได้ จึงจะยืนยัน“สัจภาวะ”อยู่ไหน

เห็นของจริง รู้จักรู้แจ้งรู้ผีจริง-เทวดาจริง ซึ่งไม่มี“รูปร่าง”(สรีระ)หรือก มีญาณเห็น“อาการ”มันได้ เรากำหนด“นิमित”ที่มันมีนั้นรู้ได้ด้วยตน วิญญาณผี ต่างกันกับวิญญาณเทวดาอย่างไร มันมี“ความต่างกัน”(ลึงคะ) ฟังที่อาตมาอธิบายสู่ฟัง(อุเทศ)นี้ดีๆให้เข้าใจ แล้วเอาไปฝึกศึกษาเรียนรู้“วิญญาณผี-วิญญาณเทวดา”กันให้เห็นแท้เห็นจริง ในขณะที่มี“สัมผัส”กันอยู่หลังๆนี้ *นี่ผี-เทวดาแท้*

พระพุทธเจ้าตรัสถึงการจะรู้“นามรูป”ได้ต้องรู้ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) *ไม่ใช่รู้ด้วย“รูปร่าง”ที่เป็นสรีระ หรือมีโครงมีร่างมีโคม* ที่ไปหลงเห็นกันเป็นแค่สัญญา ซึ่งไม่ใช่วิญญาณ“วิญญาณ”ไม่มีรูปโคม ไม่มีร่างเป็นรูปอะไรเลย แต่เห็นเป็น“อาการ-กิริยาของจิต” “ผี”ก็ไม่มี“โครงร่าง” “เทวดา”ก็ไม่มี“โครงร่าง”ที่เห็นเหมือนตาภายนอกกระทบ“รูป”ภายนอกที่คนเห็นๆกัน มีก็แค่“อาการ”ไหวให้รู้(วิญญุต)สื่อให้รู้ได้เท่านั้น มีอาการแห่งกิริยาของ“นาม”หรือของ“อรูป”

ทำความเข้าใจให้ชัดๆ แม่นๆ คมๆ ดีๆ สำหรับแบบพุทธนั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งที่เป็นการรู้รอบอยู่พร้อมทั้งภายนอกภายในมีดินน้ำไฟลม หรือรูปเสียงกลิ่นรสภาวะภายนอกที่จะให้สัมผัส และมีตาหูจมูกลิ้นอวัยวะที่สัมผัสภายนอกทั้งหลาย เป็นองค์รวม

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ช่างปั้นหม้อบุญนิยม

“บุญ” คือเครื่องชำระกิเลสให้จิตใจ สะอาดผ่องแผ้ว

“นิยม” คือความชื่นชมยินดี

“บุญนิยม” จึงคือหลักการหนึ่งซึ่งเน้นที่...**ความ**ชื่นชมยินดีในการชำระกิเลสตนให้ลดน้อยลง จนกระทั่งหมดสิ้นไป ทำให้ผู้นั้นเป็นคนดีมีศีล เป็นมนุษย์คุณธรรมที่กล้าเสียสละ ละความเห็นแก่ตัว กลัวบาป มีศรัทธามั่นในศาสนา และขยันทำงานสุจริต ใช้ชีวิตอยู่อย่างมีจิตเอื้ออาทร มีน้ำใจแจกจ่ายแบ่งปันข้าวของต่อผู้อื่นในสังคม

“เชื่ออย่างพุทธ” ครั้งนี้ ขอนำบุคคลตัวอย่างที่เป็นชาวบ้านธรรมดาเต็มขั้นคนหนึ่ง ผู้ซึ่งเข้าถึงแนวทาง**“บุญนิยม”** ได้อย่างสมบูรณ์แบบ เพื่อแสดงให้เห็นว่า.....แม้ในอดีตกาลอันไกลโพ้น ก็ยังมีนักรบหัวใจแกร่ง ที่กล้าหาญต่อสู้กับกิเลส กล้าเสียสละอุทิศตนตลอดชีวิต เป็น**“นักรบบุญนิยม”** ในสังคมพุทธ ผู้ยืนหยัดยืนยันอาศัยบุญค้ำจุนชีวิต โดยมีต้องอาศัยแก้วแหวนเงินทองเลี้ยงดูชีวิตตน และครอบครัวเลย

.....

โบราณกาล ในยุคสมัยของ**พระพุทธเจ้า** พระนามว่า **กัสสป** คราวที่ประทับอยู่ ณ นิคมหนึ่งชื่อ เวกพิคะ ซึ่งเป็นนิคมที่เจริญรุ่งเรืองมั่งคั่ง มีผู้คนอยู่กันอย่างหนาแน่น

ในกาลนั้น มีช่างปั้นหม้อคนหนึ่งชื่อ **ขมุกการะ** ผู้ซึ่งได้รับคำตรัสชมจากพระกัสสปพุทธเจ้าว่า เป็น**อุปัฏฐาก**(ผู้ดูแลรับใช้)ชั้นเลิศของพระองค์ ทั้งๆที่ขมุกการะยังเป็นฆราวาส ต้องทำมาหากิน

อยู่ที่บ้านของตน นอกจากจะต้องเลี้ยงชีวิตตนเองแล้ว ยังต้องเลี้ยงดูบิดามารดาผู้ชราทั้งสองที่ตาบอดอีกด้วย

ซึ่งอาชีพของช่างปั้นหม้อดินนั้น โดยปกติทั่วไปย่อมต้องขุดดินมาใช้งาน แต่สำหรับช่างหม้อขมุกการะแล้ว เขาไม่ยอมขุดดินด้วยจอบเสียมหรือแม้ใช้มือของตนขุดดินเลย เนื่องจากไม่ปรารถนาทำให้สัตว์ในดินต้องตาย เขาจึงอาศัยดินที่ตกลงพังหรือดินขุยหนู(กองขุยดินที่เกิดจากหนูขุดรู) หาบขนกลับมาบ้านใช้ปั้นเป็นภาชนะต่างๆ

เมื่อทำภาชนะดินเสร็จดีแล้ว ก็จะไปเอาภาชนะเหล่านั้นตั้งไว้ที่หน้าบ้าน ประกาศแก่คนทั้งหลายว่า

“ภาชนะเหล่านี้ หากผู้ใดต้องการ จงนำไปได้เลย เราขอเพียงข้าวสารบ้าง ถั่วเขียวบ้าง ถั่วดำบ้างเท่านั้น แล้วแต่ท่านจะพอใจให้เกิด”

ขมุกการะนั้นใช้ชีวิตอยู่อย่างปล่อยวางแล้วจากแก้วมณีและของมีค่าต่างๆ ปราศจากการใช้เงินและทอง เลี้ยงดูตนและบิดามารดาด้วยวิธีการเยี่ยงนี้

เพราะเขาเป็นผู้ประกอบด้วยความเลื่อมใสอันไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระสงฆ์ **มีศีลที่พระอารีย์เจ้าปรารถนา** ได้เป็นผู้เข้าถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะ(ยึดถือเป็นที่พึ่ง) เข้าถึงศีล เว้นขาดจาก**ปาณาติบาต**(ไม่ฆ่าสัตว์) เว้นขาดจาก**อทินนาทาน**(ไม่ลักทรัพย์) เว้นขาดจาก**กาเมสุมิฉฉาจาร**(ไม่ประพฤติผิดในกาม) เว้นขาดจาก**มุสาวาท**(ไม่พูดเท็จ) เว้นขาดจาก**สุราเมรัย**มัชชปมาทัฏฐฐาน(ไม่เสพของมีนเมาอันเป็นเหตุแห่งความประมาท)

ช่างหม้อขมุกการะเป็นผู้หมดสงสัยแล้วในทุกๆ

ในทุกขสมุทัย(เหตุให้เกิดทุกข์) ในทุกขนิโรธ(ความดับทุกข์) ในทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา(ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์) กินอาหารเพียงวันละมื้อเดียว เป็นคนโสดประพฤติพรหมจรรย์(อริยมรรคมีองค์ ๘) มีกัลยาณธรรม(ธรรมอันดีงาม) ได้เป็นโอบปาติกะ(พระอนาคามี) เพราะโอรัมภาคียสังโยชน์ ๕(คือกิเลสหายาบที่ผูกมัดใจไว้กับทุกข์ ได้แก่ ๑. ลักกายทิฏฐิ=ความเห็นว่ามีกิเลสหายาบใหญ่เป็นตัวเรา ๒. วิจิกิจฉา=ความลังเลสงสัย ๓. สิลลพท-ปราคมาส=การถือศีลแบบลูปคล่าเล่น ๔. กามฉันทะ=ความพอใจในกาม ๕. พยาบาท=ความคิดแค้นผู้อื่น) หมดสิ้นไปแล้ว จะปรินิพพาน(ไม่เกิดกิเลสอีก)ในภพนี้ ไม่กลับมาสู่โลกนี้อีกเป็นธรรมดา

(จากพระไตรปิฎกเล่ม ๑๓ “ขุททกนิกาย” ข้อ ๔๑๓)

.....

จะเห็นได้ว่า.....ถึงจะต้องยากลำบากในอาชีพการงาน แต่จะไม่ยอมให้ผิดพลาด หากคนเรามีจิตใจเป็นบุญนิยมแท้จริงแล้ว ย่อมจะถือศีลได้ บริสุทธิ์บริบูรณ์จนเกิดมรรคผลแก่ตน แม้จะเป็นเพียงชาวบ้านเดินดินคนหนึ่งเท่านั้นก็ตาม โดยมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข แก้วกัลยาณธรรม ไม่โลภหลงในลาภ-ยศ-ทรัพย์สินเงินทอง ทำมาหากินอยู่ได้อย่างมีอุดมการณ์มั่นคง

ช่างเหลือเชื่อจริงๆ ที่จะมีคนตีมีศีลได้ถึงเพียงนี้ ยิ่งท่ามกลางสังคมเศรษฐกิจแบบทุนนิยมในยุคปัจจุบัน คนทั้งหลายคงยากจะเชื่อถือได้ แต่.....ก็ยังมี “คนกล้าจริง” ที่กำลังยืนหยัดพิสูจน์ให้เห็นความจริงอยู่ มีตัวตนบุคคลจริงที่กล้าท้าทายให้มาพิสูจน์ตามอุดมการณ์ค้าขายแบบบุญนิยม ที่มีขั้นตอนดังนี้

๑. ขายราคาต่ำกว่าท้องตลาด
๒. ขายราคาเท่าทุน
๓. ขายราคาต่ำกว่าทุน
๔. แจกฟรี

ไม่ว่าจะเป็นชีวิตความเป็นอยู่ หรือการทำมาค้าขายก็ตามที่ ลักษณะของหลักการบุญนิยมล้วนท้าทายให้“นักรบบุญนิยม”ทั้งหลาย ได้ลงสนามรบ

ต่อสู้.....พิสูจน์ความจริงให้ประจักษ์แจ้งว่า “ทำได้จริง” ไม่ใช่อุดมการณ์ลอยลมที่เป็นไปไม่ได้ ยังมีคนที่ไม่กลัวจน ไม่กลัวเจ็บ ไม่กลัวจอด กล้าหาญที่จะเสียสละ กล้าเสียเปรียบ กล้าขาดทุน แจกจ่ายให้แก่ผู้อื่นได้จริงๆ สามารถทำให้เป็นจริงได้กว้างไกล ได้กว้างขวางสู่สังคมโลก ทำให้เป็น“ลักษณะบุญนิยมที่สมบูรณ์” ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน ๑๑ ประการ คือ

๑. ทวนกระแส(คนละทิศกันกับ“ทุนนิยม”)
๒. ต้องเข้าเขตโลกุตระ(เหนือโลกโลภี)
๓. ทำได้ยาก(ยกเว้นผู้มีบารมีจริง) แม้ยากก็ต้องทำ
๔. เป็นไปได้(ไม่ใช่ฝันเฟื่อง)
๕. เป็นสังฆธรรม(ของจริงของแท้สำหรับมนุษย์และสังคม)
๖. “กำไร”ของชาวบุญนิยม หรือที่เรียกว่า “รายได้” เรียกว่า“ผลประโยชน์”สำหรับตน ก็คือ “สิ่งที่ให้ออกไป-คุณค่าที่ได้สละจริง เพื่อผู้อื่นเพื่อมวลมนุษย์และสัตว์โลกทั้งหลาย” จึงเรียกว่า“บุญ”
๗. สร้าง“คน”ให้ประสบผลสำเร็จเป็นหลัก
๘. ต้องศึกษา ฝึกฝนกันจน“จิตเกิด-จิตเป็น” เรียกว่า‘บรรลุมรรค’ตามลำดับ จึงชื่อว่า‘เป็นผลสำเร็จจริง’

๙. ความร่ำรวย อุดมสมบูรณ์ ไม่อยู่ที่ส่วนบุคคล แต่อยู่ที่ส่วนรวมหรือส่วนกลาง

๑๐. เชิญชวนให้มาคู่ได้ หรือพิสูจน์ได้ คู่เดียวก็พิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์

๑๑. จุดสัมบูรณ์คือ อิสรเสรีภาพ-ภราดรภาพ-สันติภาพ-สมรรถภาพ-บูรณภาพ.

ความสมบูรณ์มั่นคงของบุญนิยมย่อมเจริญรุ่งเรือง ครอบงำได้ยังมี“มนุษย์บุญนิยม”อยู่ ครอบงำนั้นย่อมมีผู้กล้าเสียสละ กล้าถือศีลปฏิบัติธรรมเพื่อประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน อันก่อให้เกิดสังคมได้สุขเย็นแน่แท้ แม้ว่าโลกนี้เกือบทั้งโลก จะถูกกลืนกินยึดครองเอาไว้ ด้วย“บุชชนทุนนิยม”ก็ตามที่.

๓

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวาทม์ ชูโต

ต้นเหตุวิกฤติครั้งใหญ่ในปี ๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๕๑)

คือ “ความละโมภ” (greed)

ของ “นายทุนโจร” (robber baron) หรือ “นายทุนสามัญ”

บนถนนวอลล์สตรีท

ยึดวอลล์สตรีท (Occupy Wall Street)

สหรัฐอเมริกา ภายใต้การนำของประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน ได้เริ่มผลักดันระบบ “ทุนนิยมคาวบอย” (cowboy capitalism) หรือลัทธิ “อนุรักษนิยมใหม่” (neo conservatism) ตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) เพื่อไล่ล่าน้ำมัน แร่ธาตุและทรัพยากรอื่น ๆ ที่สหรัฐฯ เริ่มจะขาดแคลนเพราะการบริโภคอย่างฟุ่มเฟือยและใช้อย่างฟุ่มเฟือยเพื่อชนชั้นสูงของโลกทั้งสองครั้ง นอกจากนั้นยังแพร่กระจายลัทธิเสรีเพื่อสกัดกั้นระบบคอมมิวนิสต์ของรัสเซียด้วย การกระทำดังกล่าวมีกลุ่มนายทุนซึกโยอยู่เบื้องหลัง และนายทุนดังกล่าวยังลงขันเป็นเงินก้อนโตเพื่อสนับสนุนการครอบงำทางปัญญาทั้งในสหรัฐฯ และในระดับโลกด้วย

ในเรื่องนี้ นายเรแกนประกาศก้องว่าลัทธิเสรีจะนำมาซึ่งความมั่งคั่งในระดับโลก และความมั่งคั่งดังกล่าวจะ “หยาดหยด” (trickle down)

จากคนรวยลงไปสู่คนจน ทุนนิยมเสรีได้รับการยอมรับและชื่นชมจากนักการเมืองและนายทุน “ระดับชาติ” ของหลายประเทศ รวมทั้งนักเศรษฐศาสตร์ที่ถูก “ครอบงำทางปัญญา” จากมหาวิทยาลัยอเมริกัน เพราะมันเป็นโอกาสที่ดีเยี่ยมที่จะใช้ระบบ “มือใครยาวสาวได้สาวเอา” หรือ “ระบบของป่า” ตักตวงความร่ำรวยอย่างไร้คุณธรรมให้ตนเอง ใครที่ออกมาคัดค้านหรือติติงจะถูกประณามว่า “ขัดความเจริญ” หรือเป็น “คอมมิวนิสต์” ส่วนผู้นำที่ยอมให้สหรัฐฯ เข้าไปตักตวงทรัพยากรและผลประโยชน์จะถูกยกย่องในระดับสากล ในเวลาเดียวกันช่องว่างของรายได้ในประเทศนั้น ๆ จะขยายตัวขึ้นเรื่อย ๆ ดังที่เรียกกันว่า “รวยกระจุก จนกระจาย”

อย่างไรก็ตามเมื่อเวลาผ่านไป จำนวนผู้ที่คัดค้านและแสดงข้อมูลยืนยันผลอันเลวร้ายของ

“ลัทธิเสรี” มีมากขึ้นเรื่อย ๆ ในจำนวนนี้เป็นนักเศรษฐศาสตร์อเมริกันที่ได้รับรางวัลโนเบลถึงสองคน คือ โจเซฟ อี. สติกลิตซ์ และพอล ครุกแมน นอกจากนี้ยังมีศาสตราจารย์ฟรานซิส ฟูกูยามา ของมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ ฮอบกินส์ อดีตผู้ร่วมงานของโรนัลด์ เรแกน ด้วย เขากล่าวว่า... สิ่งบอกเหตุแรกที่ชี้ชัดถึงความบกพร่องของการค้าเสรี คือวิกฤติ “ต้มยำกุ้ง” ที่เกิดจากการเปิดเสรีทางการเงินของประเทศไทย (เชื่อฝรั่งว่าเปิดเสรีแล้วจะเป็นศูนย์กลางทางการเงินของภูมิภาค) และลามไปสู่อินโดนีเซียและเกาหลี สิ่งบอกเหตุประการที่สองคือ การขาดดุลบัญชีกระแส รายวัน และดุลการค้าจำนวนมหาศาลของสหรัฐฯ อันเกิดจาก “บริโภคนิยม” ในเรื่องนี้ บิลเกตต์ เศรษฐีอันดับต้น ๆ ของโลกก็ยังกล่าวว่า “ตลาด” ตอบสนองแต่ความต้องการ ไม่ได้ตอบสนอง “ความจำเป็น” และนั่นคือความบกพร่องของตลาดเสรี เขาแนะนำว่าควรหันไปใช้ “ระบบทุนนิยมที่สร้างสรรค์” (creative capitalism) ซึ่งยอมให้มีการไขว่คว้าหาผลประโยชน์ให้ตนเองได้ แต่ต้องเอาใจใส่ และห่วงใยผู้อื่นด้วย (ในเศรษฐศาสตร์แบบ “บุญนิยม” ในสมัยพระเจ้าอโศกของอินเดียเมื่อกว่า ๒,๐๐๐ ปีมาแล้ว คนร่ำรวยจะตั้งโรงงานให้ความช่วยเหลือคนจน แต่สังคมพุทธศาสนาของประเทศไทยในปัจจุบันกลับเห็นว่า การพัฒนาแบบบริโภคนิยมและเห็นแก่ตัวของสหรัฐฯ คือความทันสมัย ??)

ผู้ที่ออกมาสรุปความเลวร้ายของทุนนิยมเสรีในระดับโลกอย่างชัดเจนคือ เฟรเดริก เมเยอร์ และเจอโรม ไบน์ อดีตผู้อำนวยการใหญ่องค์การยูเนสโก และอดีตผู้อำนวยการฝ่ายวิเคราะห์และประเมินขององค์การดังกล่าว เขาเปิดเผยในหนังสือที่เขาเขียนร่วมกันชื่อ “The World Ahead : Our Future in the Making, ๒๐๐๑” ว่า “ระหว่างปี ๑๙๘๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) ซึ่งเป็นปีที่โรนัลด์ เรแกน เริ่มผลักดันลัทธิทุนเสรีจนถึงปี ๑๙๙๗ (พ.ศ.๒๕๔๐) ซึ่งเป็นปีที่ประเทศไทยเผชิญ

หน้ากับวิกฤติทางเศรษฐกิจอย่างหนัก มีเพียงประมาณ ๑๕ ประเทศอุตสาหกรรมเท่านั้นที่เจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ส่วนอีกกว่า ๑๐๐ ประเทศต้องประสบกับภาวะชะงักงัน ถดถอย หรือล่มสลาย (เม็กซิโก รัสเซีย อัฟริกาใต้ อาร์เจนตินา ไทย อินโดนีเซีย เกาหลี นิวซีแลนด์ ฯลฯ) ประชากรโลกกว่า ๑,๖๐๐ ล้านคนมีรายได้ต่ำลง และเกิดการขยายตัวของความแตกต่างของรายได้ระหว่างคน “มี” และ “ไม่มี” อย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์” ผู้ที่ชี้ชัดอีกคนได้แก่ ศาสตราจารย์ทางกฎหมายของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ชื่อ “เอมิ ชัว” ซึ่งเดินทางไปหาสาเหตุของวิกฤติในประเทศต่าง ๆ เธอสรุปว่า “แต่เดิมมีคณกลุ่มเล็ก ๆ คุมเศรษฐกิจในแต่ละประเทศอยู่แล้ว แต่ประเทศเหล่านั้นยังคงสภาพปกติอยู่ได้เพราะ “เลือด” ส่วนใหญ่ยัง “ไหลเวียน” อยู่ภายในประเทศ แต่เมื่อเปิดเสรี “เลือด” ถูกดูดออกไปโดยบริษัทข้ามชาติจำนวนมาก (ส่วนใหญ่ของตะวันตก) เหมือนสมัยล่าอาณานิคม”

เมื่อปี ๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๕๑) องค์การสหประชาชาติเปิดเผยว่า ร้อยละ ๑.๐ ของประชากรผู้ใหญ่ที่รวยที่สุดของโลกครอบครองทรัพย์สินร้อยละ ๔๐ ของโลก ในขณะที่คนร้อยละ ๕.๐ ครอบครองทรัพย์สินร้อยละ ๗๐ และคนร้อยละ ๑๐.๐ ควบคุมความมั่งคั่งถึงร้อยละ ๘๕ ในเวลาเดียวกัน คนครึ่งโลกมีทรัพย์สินเพียงร้อยละ ๑.๐ ของทั้งหมดเท่านั้น

สำหรับชาวอเมริกัน วิกฤติทางเศรษฐกิจในปี ๒๕๕๑ สร้างความเจ็บปวดให้อย่างแสนสาหัส ความยากจน ความชะงักงันของรายได้ การใช้เงินและอิทธิพลซึ่งนักการเมืองของนายทุนความร่ำรวยสุดขีดของคนกลุ่มน้อยสร้างความไม่พอใจให้คนส่วนใหญ่ ศาสตราจารย์โลอิก แลคควอนด์ ของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียของสหรัฐฯ เปิดเผยว่า ความมั่งคั่งที่เพิ่มขึ้นระหว่างปี ๑๙๗๙-๑๙๙๙ (พ.ศ.๒๕๒๒-๒๕๔๒) ร้อยละ ๙๕.๐ ตกอยู่กับคนเพียงร้อยละ ๕.๐ ของประเทศ ใน

ระยะเดียวกัน รายได้ของคนร้อยละ ๑.๐ เพิ่มขึ้นถึง ๒๗๕.๐ เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่รายได้ของคนกลุ่มล่างสุดของสังคมเพิ่มขึ้นเพียง ๑๘.๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น นิตยสาร “ฟอร์บส์” รายงานว่าในปี ๒๐๑๑ (พ.ศ.๒๕๕๔) สหรัฐฯ มีเศรษฐี พันล้านถึง ๑,๒๑๐ คน และพวกเขาครอบครองความมั่งคั่งรวมกัน ๔.๕ ล้านล้านดอลลาร์ ซึ่งเท่ากับจีดีพีของเยอรมนีในปีเดียวกัน ปัญหาที่คนกลุ่มนี้ต้องเผชิญคือต้องคิดอย่างหนักว่าจะเอาเงินไปฝากไว้ที่ใดจึงจะเสียภาษีน้อยที่สุด หรือไม่เสียเลย

ความอับอายอันเกิดจากการไม่สามารถหาเงินทำได้ ไม่สามารถจ่ายหนี้สิน และไม่สามารถเก็บบ้านที่เคยให้ความอบอุ่นไว้ได้ จุดประกายให้พวกเขาตื่นตัวทางการเมือง ชาวอเมริกันนับล้าน ๆ ตระหนักดีว่าพวกเขาไม่ใช่ต้นเหตุของวิกฤติ พวกเขาคือร้อยละ ๙๙.๐ ที่ได้รับผลจากการที่มหาเศรษฐีกลุ่มเล็ก ๆ พยายามอย่างหนักที่จะสร้างความร่ำรวยให้ตนเองยิ่งขึ้น

ฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ลา “หลังหัก” ก็คือ การที่รัฐบาลเอาภาษีของประชาชนไป “อุ้ม” กิจการของคนรวยที่ฉ้อฉล แถมผู้บริหารของกิจการที่ได้รับเงินช่วยเหลือยังได้รับโบนัสตามปกติ และยังจ่ายเงินค่าเครื่องบินไอพ่นหรูที่จองไว้ด้วย

ก่อนการประชุมเมื่อ ๑๗ กันยายน ๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๕๑) ผู้คนกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งประกอบด้วย นักกิจกรรม ศิลปิน นักเขียน นักศึกษา นักวิชาการ ฯลฯ ได้ปรึกษาหารือกันบนชั้น ๔ ของอาคารเลขที่ ๑๖ บนถนนบีเวอร์ ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับวอลล์สตรีท คนกลุ่มนี้มีทั้งชาวนิวยอร์ก ชาวอียิปต์ ชาวสเปน ชาวญี่ปุ่น และชาวกรีกบางคนมีส่วนร่วมใน “การลุกฮือ” ที่เรียกว่า “Arap spring” และอีกบางคนได้เข้าร่วมการประท้วงรัฐบาลในยุโรป ต่อมาหนังสือพิมพ์คานาดาซึ่งต่อต้านระบบทุนนิยมได้รายงาน ว่า คนกลุ่มนี้คือผู้จุดประกายให้เกิดขบวนการ “ยึดวอลล์สตรีท” (Occupy Wall Street-OWS) แรงบันดาลใจจากการขับไล่รัฐบาลในตะวันออกกลาง และการประท้วงรัฐบาลใน

กรุงแมดริดของสเปนได้ขยายวงกว้างและก่อให้เกิด “การประชุมใหญ่” (General Assembly) ซึ่งนำไปสู่การที่ผู้ประท้วง ๒-๓ พันคน เริ่มชุมนุมบริเวณที่ตั้งของภาคการเงินในกรุงนิวยอร์ก แล้วก็ตั้งเต็นท์ปักหลังพักค้างในสวนสาธารณะชื่อ “ซัคโคตี” ซึ่งอยู่ห่างจากวอลล์สตรีทเพียงเล็กน้อย การตั้งเต็นท์พักค้างเป็นเดือน ๆ ในที่สาธารณะเป็น “สัญลักษณ์” ของคนยากจนและไร้บ้านซึ่งไม่มีไฟฟ้า น้ำร้อน และห้องสุขา สาธารณะสำคัญของขบวนการ “ยึดวอลล์สตรีท” มีดังนี้ :

- ผู้ร่วมขบวนการประกอบด้วยผู้คนที่หลากหลายทั้งเพศ วัย อาชีพ ศาสนา เชื้อชาติ และความเชื่อทางการเมือง พวกเขาประกาศตนว่าเป็นชาวอเมริกันร้อยละ ๙๙.๐ ของประเทศ และร่วมกันใช้ “ประชาธิปไตยทางตรง” (direct democracy) อันเป็นรากฐานของระบอบประชาธิปไตยที่แท้จริง

- พวกเขาเห็นพ้องกันว่า ต้นเหตุของวิกฤติครั้งใหญ่ในปี ๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๕๑) คือ “ความละโมภ” (greed) ของ “นายทุนโจร” (robber baron) หรือ “นายทุนสามัญ” บนถนนวอลล์สตรีทซึ่งใช้อิทธิพลทางการเงินครอบงำการเมืองอเมริกัน โดยการบริจจาคและล็อบบี้ให้นักการเมืองและเจ้าหน้าที่รัฐอื่น ๆ เอื้อประโยชน์และปกป้องกลุ่มทุนที่พวกเขาเรียกว่า “กลุ่ม ๑.๐ เปอร์เซ็นต์”

- การตั้งเต็นท์พักค้างเริ่มในกรุงนิวยอร์กแล้วขยายไปสู่การตั้งเต็นท์ตามท้องถนนและที่สาธารณะของชาวอเมริกันหลายแสนคนในบอสตัน ชิคาโก ลอสแอนเจลิส แอตแลนตา ซานดิเอโก และกว่า ๑๓๐ เมืองในสหรัฐฯ แล้วแพร่กระจายไปทั่วโลกอีกกว่า ๑,๕๐๐ เมือง ทั้งในสเปน อังกฤษ (๒ ล้านคนในลอนดอน) อัฟริกาใต้ ซิลิ อาร์เจนตินา อิสราเอล (ประท้วงบริษัท ๖ กลุ่มที่ครอบงำเศรษฐกิจ) และอื่น ๆ ภายในไม่กี่สัปดาห์ สิ่งที่พวกเขาต้องการคือ “โลกที่ทำงานเพื่อคนร้อยละ ๙๙.๐๐”

- การประท้วงในสหรัฐฯ ได้รับการสนับสนุนใน

เรื่องอาหารและสิ่งของที่จำเป็นจากชาวอเมริกันนับล้าน ๆ และอีกนับ ๑๐ ล้านคนเห็นด้วยกับข้อเรียกร้องของขบวนการ การสำรวจของนิตยสาร “ไทม์” พบว่า ร้อยละ ๕๔ ของชาวอเมริกันมีทัศนคติต่อขบวนการ และร้อยละ ๘๖ เห็นด้วยว่า นายทุนวอลล์สตรีทและนักล็อบบี้มีอิทธิพลมากเกินไป ในขณะที่เดียวกัน คนร้อยละ ๘๐ คิดว่าคนรวยควรจ่ายภาษีเพิ่มขึ้น และร้อยละ ๗๙ เชื่อว่าช่องว่างระหว่างคนรวยและส่วนที่เหลือของสังคมมีมากเกินไป

● พวกเขาตั้งคณะทำงานจากอาสาสมัครเพื่อจัดการในเรื่องอาหาร การกำจัดขยะ การชักรีด การจัดสถานที่ประชุม การแลกเปลี่ยน และการรับบริจาค และยังจัดสถานที่สำหรับการสวดและการทำสมาธิด้วย ศูนย์กลางของการเคลื่อนไหวคือ “การประชุมใหญ่” (General Assembly) ซึ่งตัดสินใจด้วยการใช้ “ฉันทามติ” (consensus) การสื่อสารในการชุมนุมใช้การตะโกนและใช้เครื่องขยายเสียงแบบมือถือ

● การชุมนุมเป็นไปโดยสงบและปราศจากอาวุธ พวกเขาพร้อมกันเสี่ยงกับการปฏิบัติงานของตำรวจ เสี่ยงกับการถูกจับ การถูกฟันด้วยสเปรย์พริกไทย รวมทั้งเผชิญกับฝนและหิมะ แม้การประชุมจะเป็นไปโดยสงบ แต่ก็มีผู้หญิงมือเปล่าถูกตำรวจฟันสเปรย์พริกไทยใส่ที่แขนอัดตัน และผู้ประท้วงที่ไอค์แลนด์ถูกตำรวจปฏิบัติอย่างรุนแรงที่น่าดีใจก็คืออดีตนาวิกโยธินกลุ่มหนึ่งได้เข้าร่วมขบวนการและรับสมัครอดีตตำรวจ ทหาร แล้วตั้งเป็นกองกำลังปกป้องผู้ชุมนุมจากการกระทำรุนแรงของตำรวจ อดีตนาวิกโยธินคนหนึ่งซึ่งเคยผ่านสงครามในอิรักสองครั้ง ตะโกนใส่ตำรวจที่รายล้อมว่า “สิ่งที่คุณทำมันไม่มีเกียรติเลย” การชุมนุมได้รับการสนับสนุนจากภาคแรงงานด้วย

● สื่อมวลชนกระแสหลักซึ่งทั้งหมดเป็นของนายทุนข้ามชาติเยาะเย้ยว่า “ขบวนการ” ไม่ได้เสนอสิ่งที่ต้องการเป็นข้อ ๆ ข้อเท็จจริงก็คือ “ขบวนการวอลล์สตรีท” ต้องการการ

เปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างอันจะนำไปสู่โลกที่อำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชน พวกเขาไม่ต้องการเพียงแก้ไขปัญหาระยะสั้น และพวกเขาทำทนายให้บรรดาผู้ที่สนับสนุนนโยบายและโครงสร้างที่ก่อวิกฤติให้ออกมาชี้ว่า นโยบายและโครงสร้างดังกล่าวทำประโยชน์ให้คนร้อยละ ๙๙.๐ อย่างไร ระบบที่ตอบสนองคนร้อยละ ๑.๐ ไม่เป็นที่ยอมรับอีกต่อไป

พวกเขาเห็นว่า สื่อกระแสหลักของนายทุนรายงานปัญหาทางสังคมแล้วโทษพ่อแม่ ครู และการละเลยศาสนาว่าเป็นต้นเหตุ ทั้ง ๆ ที่โดยข้อเท็จจริงแล้ว ความเสื่อมโทรมและความแตกแยกทางสังคมเป็นผลมาจากความไม่เท่าเทียมตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน อนึ่ง ทั้ง ๆ ที่เกิดวิกฤติทรัพย์สินของเหล่าเศรษฐีพันล้านกลับสูงเป็นประวัติการณ์

สำหรับความเห็นของบุคคลต่าง ๆ เกี่ยวกับข้อเรียกร้องของ “ขบวนการวอลล์สตรีท” นั้นมีหลากหลาย แต่ก็นิยมเอียงไปในทางเดียวกัน ณ ที่นี้ขอยกตัวอย่างให้เห็นพอสังเขป ได้แก่ :

● **พอล ครุกแมน** ศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน ผู้ได้รับรางวัลโนเบลในปี ๒๕๕๑ : ในขณะที่โจเซฟ อี. สติกลิตซ์ เรียกวิกฤติครั้งนี้ว่า “The Great Depression ๒๐๐๘” พอลฯ กลับเรียกว่า “ยุคมืด” (Dark Age) เพราะเป็นยุคที่มีการคอร์รัปชันอย่าง “เถื่อนดิบ” (raw corruption) ของคนรวยและนักการเมือง พอลฯ กล่าวว่า องค์ประกอบของยุคมืดคือ การลดกฎระเบียบที่ควบคุมความโลภและพฤติกรรมของนายทุนที่วางไว้เมื่อทศวรรษ ๑๙๓๐ (พ.ศ.๒๔๗๓) ประกอบกับการลดภาษีให้คนรวย และการลดความช่วยเหลือคนชั้นกลางและคนจน ตลอดจนการขยายกิจการของรัฐให้นายทุนซึ่งต้องการกำไรสูง ๆ ในขณะเดียวกันก็ใช้การโฆษณาชวนเชื่อ (propaganda) ให้ประชาชนหันเหความสนใจจากการเมืองไปสู่การคลังไคล้ในกีฬาและบันเทิง (ศาสตราจารย์โนม

ซอมสกี้ เรียกว่า “Media Control” หรือการควบคุมโดยสื่อมวลชน ซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นของนายทุน) ยกซ์ข้ามชาติและนักการเมืองได้ครอบงำประชาชนให้เป็น “ผู้ชม” มากกว่าเป็น “เจ้าของอำนาจอธิปไตย” โดยให้ทำหน้าที่แค่ไปเลือกตั้งเท่านั้น

เมื่อคนรวยยิ่งรวยขึ้น อำนาจและอิทธิพลต่อนักการเมืองก็ยิ่งสูงขึ้น และเงินก็ยิ่งมีบทบาทในการหลอมนโยบายและกฎระเบียบให้เป็นการลอบแทงข้างหลังมากขึ้น ในปัจจุบัน พลังที่เลวร้ายที่สุดต่อสังคมและประชาชนในหลายสิบประเทศทั่วโลกคือ “เงิน” ซึ่งสามารถคุมบังเหียนนักการเมืองได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด

ในบางประเทศ “ทุนสามานย์” ยังใช้เงินซื้อคนระดับล่างของสังคมไว้เป็นพวกและ “เลี้ยงม” ให้ต่อสู้กับชนชั้นกลางซึ่งเป็น “แก่น” ของระบบประชาธิปไตยอย่างไร้ความอายด้วย

● **ลอว์เรนส์ เวลช์เลอร์** ผู้อำนวยการ Institute for Humanities ของมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก : ในปี ๑๙๘๙ (พ.ศ.๒๕๓๒) ระบบทุนนิยมมีชัยชนะเหนือระบบคอมมิวนิสต์ และในปี ๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๕๑) วิถีทุนนิยมได้แสดงให้เห็นว่าระบบประชาธิปไตยก็ตกอยู่ภายใต้ “อำนาจทรราช” ของระบบตลาดเสรี (free trade) หรืออนุรักษนิยมใหม่ (neo conservatism)

● **เอเลียต สปีตเซอร์** อดีตอัยการและผู้ว่าการนครนิวยอร์ก : เราต้องฟื้นฟู “ทุนทางปัญญา” ของเรา การเอาการศึกษาออกนอกระบบตามลัทธิ “ตลาด” ทำให้ค่าเล่าเรียนสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ผลคือการสมัครเข้าเรียนลดลง และการทดแทนด้วยโครงการ “เงินกู้เพื่อการศึกษา” ก็ทำให้เกิดหนี้สินก้อนโตที่ต้องชำระตั้งแต่วันแรกที่จบการศึกษา และนั่นบีบให้ผู้สำเร็จการศึกษาต้องเลือกงานที่ให้ค่าตอบแทนสูง ๆ และเพิกเฉยต่องานที่สร้างสรรค์สังคม เช่น อาชีพครู ระบบตลาดทำให้ความสามารถของสหรัฐฯ ในการแข่งขันในระดับโลกลดลง (มหาวิทยาลัยในยุโรปส่วนใหญ่

อุดหนุนโดยรัฐฯ ในออสเตรเลียมีมหาวิทยาลัยของเอกชนเพียงแห่งเดียว คนต่างชาติชอบไปเรียนเพราะ “จ่ายครบจบแน่”)

เอเลียตสรุปว่า การศึกษาเป็น “สินค้าทางสังคม” ที่ตลาดหรือ “มือที่มองไม่เห็น” ให้คุณค่าต่ำกว่าความเป็นจริง

● **กิลเลียน เทต** บรรณาธิการบริหารของหนังสือพิมพ์ “ไฟแนนเชียลไทม์” ผู้ได้รับรางวัลสื่อมวลชนประจำปี ๒๐๐๗-๒๐๐๙ (พ.ศ.๒๕๕๐-๒๕๕๒) : มันเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางว่าสื่อมวลชนและนักการเมืองต้องทำหน้าที่ให้ดีขึ้นในการควบคุมการทำงานของภาคการเงิน พวกเขาไม่อาจปล่อยให้ธนาคารตกอยู่ในมือนายธนาคารอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดอีกต่อไป แม้แต่ระบบทุนนิยมเสรีก็ควรมีการถกเถียง ทบทวน มีผู้ลุกขึ้นท้าทายความเชื่อที่ว่าตลาดเสรีเป็นสิ่งดีงามเป็นจำนวนมาก

● **จอห์น แคลซิดี** ผู้เขียนหนังสือชื่อ “ตลาดล้มเหลวอย่างไร” (How Markets fail ?) ซึ่งได้รับรางวัลหนังสือแห่งปี และเป็นนักเขียนประจำ น.ส.พ.นิวยอร์กเกอร์และฟอร์จูน : ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ จนถึงปี ๑๙๘๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) ซึ่งประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน เริ่มผลักดัน “ทุนนิยมเสรี” ผู้ที่อยู่ในภาคการเงินมีรายได้พอ ๆ กับผู้ที่อยู่ในภาคอื่น แต่พอถึงปี ๒๐๐๖ (พ.ศ.๒๕๔๙) รายได้ในภาคการเงินสูงกว่าในภาคอื่นโดยเฉลี่ย ๖๐ เปอร์เซ็นต์ ในปี ๒๐๐๙ (พ.ศ.๒๕๕๒) ขณะที่คนส่วนใหญ่ไม่ได้รับการขึ้นเงินเดือน หรือต้องตกงาน พนักงานของยักษ์ด้านการเงินชื่อ “โกลด์แมน แซคส์” กว่า ๑,๐๐๐ คนได้รับโบนัสอย่างน้อยคนละ ๑ ล้านดอลลาร์ วอลล์สตรีทกลายเป็นแหล่งดึงดูดคนหนุ่มสาวที่จบการศึกษาใหม่ ๆ แทนการเริ่มประกอบกิจการของตนเอง หรือเข้าร่วมงานกับองค์กร “พีซคอร์ป” หรือองค์กร “นาซา”

เขาตั้งคำถามว่า ทำไมภาคการเงินควรจะเป็นอุตสาหกรรมที่จ่ายค่าตอบแทนสูงสุดในเมื่อมันเป็นเพียงอุตสาหกรรมหนึ่งเหมือนกับการ

บำบัดน้ำเสีย ??

● **รุกราม ราชัน** ศาสตราจารย์ด้านการเงินของมหาวิทยาลัยชิคาโก อดีตหัวหน้านักเศรษฐศาสตร์ของไอเอ็มเอฟ : ความแตกต่างของรายได้ที่ขยายตัวต้องถูกนำมาเกลี้ย ในปี ๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๕๑) จอห์น พอลสัน ผู้จัดการเฮดจ์ฟันด์มีรายได้กว่า ๓,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ หรือหลายหมื่นเท่าของครอบครัวอเมริกันโดยเฉลี่ย ข้อสำคัญคือ รายได้ของคนชั้นกลางชะงักงันมาเป็นเวลานานแล้ว และความมั่นคงในงานก็ลดลงด้วย นักการเมืองรู้ดีว่าการจะให้คนชั้นกลางจับจ่ายใช้สอย และเปลี่ยนรถยนต์ทุก ๒-๓ ปี คือการให้พวกเขาเข้าถึง “เครดิต” และนั่นนำไปสู่วิกฤติในปี ๒๐๐๘

● **โรเบิร์ต เอ็ม.บัคลีย์** อดีตนักเศรษฐศาสตร์ประจำธนาคารโลก : การลุกฮือครั้งใหญ่ของประชาชนในยุโรปเมื่อปี ๑๘๔๕ (พ.ศ.๒๓๙๑) เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ คือการรวมศูนย์ความมั่งคั่งในมือคนกลุ่มน้อย อันเกิดจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม การขาดการช่วยเหลือเพื่อแผ้วให้คนส่วนใหญ่ในสังคมโดยเฉพาะคนชั้นแรงงาน และความตกต่ำทางเศรษฐกิจที่ซ้ำเติมให้สถานการณ์เลวร้ายยิ่งขึ้น นั่นเป็นโอกาสทองของ “คาร์ล มาร์กซ์” สำหรับการประกาศ “แถลงการณ์” (manifesto) และการปฏิวัติของคอมมิวนิสต์ (ปัจจุบันยุโรปส่วนใหญ่จึงใช้ระบบสังคมนิยมประชาธิปไตย (social democracy) หรือ “รัฐสวัสดิการ” เพื่อเฉลี่ยความสวาระหว่างคนในสังคม)

● **บาร์บารา และ จอห์น เอรนโรซ์** นักเขียนชื่อดัง และสามีซึ่งเป็นศาสตราจารย์ทางจิตวิทยาของ State University of New York : เป้าหมายของขบวนการ “ยึดวอลล์สตรีท” คือคนร้อยละ ๑.๐ ของประเทศ อันได้แก่นายธนาคาร ผู้จัดการกองทุนและซีอีโอของยักษ์ข้ามชาติซึ่งถูกเรียกว่า “พวกรวยสุดขีด” คนพวกนี้ใช้ชีวิตอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย เดินทางโดยเครื่องบินไอพ่นส่วนตัว จ่ายเงินซื้อคฤหาสน์ขนาด ๕๐,๐๐๐

ตารางฟุต กินช็อกโกแลตที่โรยด้วยผงทองคำ ๒๕,๐๐๐ ดอลลาร์เป็นของหวาน ฯลฯ วิกฤติในปี ๒๐๐๘ เปิดเผยให้เห็นว่าพวกเขาคือกลุ่มคนที่ไร้ยางอาย ละโมบ หลงตัวเอง และต่อต้านสังคม

● **พอล โวล์กเกอร์** อดีตประธานธนาคารกลางสหรัฐฯ ระหว่างปี ๑๙๗๙-๑๙๘๗ (พ.ศ.๒๕๒๒-๒๕๓๐) และประธานคณะกรรมการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประธานาธิบดีบารัก โอบามา : “เงิน” ไม่ใช่สิ่งใหม่ในวงการเมือง แต่จำนวนเงินได้เพิ่มพูนขึ้นหลายเท่าเมื่อเทียบกับอดีต มันไม่ได้ปรากฏตัวขึ้นเฉพาะระหว่างการเลือกตั้ง แต่มันหลังโหลไปมาทุกวัน ทุกเดือน เพื่อสร้างอิทธิพลต่อกฎหมาย กฎระเบียบ และเจ้าหน้าที่รัฐ ผลก็คือความซับซ้อนและมีดมั่ว

การมีส่วนร่วมของประชาชนชาวอเมริกันในทุกระดับขององค์กร คือส่วนหนึ่งของประชาธิปไตย แต่เมื่อการมีส่วนร่วมซบเซาไปด้วย “เงิน” (การบริจจาคาร์ลิบบีและอื่น ๆ เป็นพัน ๆ ล้านดอลลาร์) ชาวอเมริกันที่ถูกคุกคามก็มีเหตุผลที่จะ “ยึดวอลล์สตรีท”

อนึ่ง เจมส์ เค.แกลเบรท ของมหาวิทยาลัยเท็กซัส ผู้ได้ปริญญาจากทั้งฮาร์วาร์ด เยล และเคมบริดจ์ และเคยเป็นกรรมการบริหารของคณะกรรมการร่วมทางเศรษฐกิจของรัฐบาล กล่าวไว้ในหนังสือของเขาชื่อ “The Predator State” เมื่อปี ๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๕๑) ว่า “ลัทธิเสรีถูกบังคับใช้ในลาตินอเมริกา ยุโรปตะวันออก แอฟริกาและบางส่วนของเอเชีย (แหล่งทรัพยากรและแรงงานราคาถูก) ด้วยคำมั่นสัญญาว่า “มหัศจรรย์ของตลาดเสรี” จะนำมาซึ่งความมั่งคั่ง แต่ผลทางเศรษฐกิจตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) กลับติดลบ ประเทศที่ถูกครอบงำโดย “ตลาดเสรี” เช่น อาร์เจนตินา (และประเทศไทย) ต่างเผชิญกับวิกฤติและความล้มเหลว ในขณะที่ประเทศที่เดินบนเส้นทางของตนเอง (ตามภูมิสังคมของตน) เช่นจีนกลับเติบโตและมั่งคั่ง การปฏิวัติต่อต้าน “ตลาดเสรี” (แต่ไม่เป็นธรรม) จึงเกิดขึ้นทั้งใน

อเมริกาใต้ อัฟริกาและเอเชีย โอเอ็มเอฟถูกปฏิเสธอย่างสิ้นเชิง จนมีงบประมาณไม่เพียงพอ และต้องลดจำนวนพนักงาน

ท้ายที่สุด การนำเอาผลการสอบสวนเบื้องต้นของปรากฏการณ์ที่ พอล ครุกแมน เรียกว่า “ยุคมืด” มาเสนอ น่าจะทำให้เข้าใจในต้นเหตุของวิกฤติอันนำไปสู่ “การยิวคอลลัสตริท” ได้ดียิ่งขึ้น เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๐๐๙ (พ.ศ.๒๕๕๒) หลังการเกิดวิกฤติประมาณหนึ่งปี รัฐสภาอเมริกันและประธานาธิบดีบารัค โอบามา ได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งเพื่อสอบสวนสาเหตุของ “เศรษฐกิจตกต่ำ ๒๐๐๘” กรรมการ ๑๐ คนประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิภาคเอกชนด้านอสังหาริมทรัพย์ เศรษฐกิจ การเงิน การธนาคาร การคุ้มครองผู้บริโภคและกฎระเบียบทางธุรกิจ กรรมการ ๖ คน ถูกเสนอชื่อโดยพรรคเดโมแครต และ ๔ คน โดยพรรครีพับลิกัน คณะกรรมการมีผู้ร่วมงานอีก ๘๓ คน ในการนี้คณะกรรมการได้ตรวจสอบเอกสารเป็นล้าน ๆ แผ่น สอบปากคำผู้เกี่ยวข้องกว่า ๗๐๐ คน จัดรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในกรุงวอชิงตัน นิวยอร์กและอื่น ๆ ที่ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากวิกฤติดังกล่าว รวมทั้งสอบสวนโดยเฉพาะเจาะจงสถาบันการเงินที่มีปัญหา เช่น เอไอจี แบร์เสเติร์น ชิตี้กรุ๊ป มูดี แพนนีเม โกลด์ แมน แซคส์ เลห์แมนบราเธอร์ เมอร์ริลลินซ์ ฯลฯ ในที่สุดคณะกรรมการได้เสนอรายงานพอสรุปได้ดังนี้ :

๑. วิกฤติที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ เพราะมันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดย “การกระทำ” และ “ไม่กระทำ” ของคน

๒. ก่อนเกิดวิกฤติมีสัญญาณเตือนเกิดขึ้นมากมาย แต่ได้รับการเพิกเฉยจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะธนาคารกลางซึ่งมีอำนาจและหน้าที่ที่จะปกป้องและแก้ไข

๓. เกิดความล้มเหลวในการประเมินความน่าเชื่อถือของสถาบันที่ทำหน้าที่ประเมิน ๓ แห่ง สถาบันทั้งสามซึ่งได้รับค่าบริการจากบริษัทต่าง ๆ

ได้ประเมินความน่าเชื่อถือของลูกค้านับหมื่น ๆ รายเกินความเป็นจริงไปมาก แถมไม่ระแคะระคายสัญญาณเตือนต่าง ๆ เลยแม้แต่น้อยจน “ปราสาททราย” ยุบสวบลงในเวลาชั่วข้ามคืน

๔. ทุกฝ่ายตั้งแต่ซีอีโอจนถึงนักลงทุน และเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลต่างเชื่อการประเมินความน่าเชื่อถือของบริษัทประเมิน เช่น มูดี และเอส & พี อย่างมีดบอด และวิ่งเข้าสู่หายนะโดยพร้อมเพรียงกัน

๕. ระหว่างปี ๑๙๙๙-๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๔๒-๒๕๕๑) เฉพาะภาคการเงินได้ใช้เงินถึง ๒.๗ พันล้านดอลลาร์ ในการลอบบี้نگการเมืองให้ลดการควบคุมธุรกรรมของภาคการเงิน และยังบริจาคเงินอีกกว่าหนึ่งพันล้านดอลลาร์ให้นักการเมือง และพรรคการเมืองเพื่อใช้ในการรณรงค์ทางการเมือง

หมายเหตุ : ในยุคล่าอาณานิคม นายทุนตะวันตก “ส่งส่วย” ให้กษัตริย์เพื่อขอทหารไปคุ้มครองในการล่าผลประโยชน์ทั่วโลก ในปัจจุบันนายทุนก็ยังส่งส่วยให้กษัตริย์รุ่นใหม่ (ประธานาธิบดี/นายกฯ) เพื่อคุ้มครองการล่าเหมือนเดิม แต่การล่าผลประโยชน์ก็ทำกับคนในประเทศของตนด้วย

๖. การลดกฎระเบียบตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมา อันเกิดจากความหลงใหลใน “ลัทธิตลาดเสรี” การตรวจสอบและควบคุมตนเองของสถาบันการเงินและบริษัทข้ามชาติ และการบังคับใช้กฎหมายที่ล้มเหลวต่างช่วยกันผลักดันภาคการเงินและเศรษฐกิจโดยรวมไปสู่หายนะ

๗. เกิดความล้มเหลวในเรื่องการบริหารความเสี่ยงและธรรมาภิบาลของภาคธุรกิจ (corporate governance) โดยเฉพาะในสถาบันการเงินขนาดใหญ่ซึ่งต่างมุ่งทำกำไรระยะสั้นอย่างปราศจากกฎเกณฑ์และความระมัดระวัง อันพึงมี รวมทั้งไม่ยึดติดต่อความมั่นคงขององค์กรในระยะยาว สิ่งเหล่านี้นำไปสู่การให้กู้หนี้ยืมสินอย่างขนานใหญ่ อย่างขาดความโปร่งใสในหมู่

ชาวอเมริกัน และระหว่างสถาบันการเงินด้วยตนเอง

๘. เกิดความล้มเหลวอย่างเป็นระบบในเรื่องจริยธรรมและความรับผิดชอบ การละเมิดและการฝ่าฝืนกฎระเบียบเกิดขึ้นตั้งแต่ระดับล่างสุดจนถึงห้องคณะกรรมการบริหาร และนั่นทำลายความน่าเชื่อถือของนักลงทุน นักธุรกิจและสาธารณชนที่มีต่อภาคการเงินอย่างย่อยยับ ข้อสำคัญก็คือการประกอบอาชญากรรมยังดำเนินต่อไปทั้ง ๆ ที่ผลของอาชญากรรมเริ่มส่งสัญญาณให้เห็นแล้วก็ตาม

๙. รัฐบาลไม่มีความพร้อมในการเผชิญกับวิกฤติ และยังจัดการกับวิกฤติอย่างไม่ชัดเจนและลัทธิฉ้อฉลทำให้เกิดความสับสนและตื่นตระหนกอย่างรุนแรง

ในที่สุดคณะกรรมสรุปว่า รายงานข้างต้นซึ่งครอบคลุม “ยุคมืด” ทั้งหมดไม่ควรถือว่าเป็นที่สุดของการศึกษา การสอบสวนยังควรดำเนินการต่อไปเพื่อการเรียนรู้ และการหามาตรการป้องกันมิให้เกิดวิกฤติขึ้นอีกในอนาคต

สำหรับประเทศไทย ตลอด ๑๐ ปีที่ผ่านมา “ทุนสามานย์” ได้กัดกินประเทศและทำลายประชาชนด้วยการคอร์รัปชันอย่างหนัก และใช้โครงการ “ประชานิยม” มอมเมาประชาชนกลุ่มใหญ่ให้พึ่งตนเองไม่ได้ กลายเป็น “ผู้ไร้อธิปไตย” ถูกซื้อได้ด้วย “เงิน” และการ “พาเที่ยว” และยอมเป็น “หุ่น” ให้ “ทุนสามานย์” ใช้ในการกัดกร่อนประเทศ และทำร้ายประชาชนโดยทั่วไปอย่างน่าสมเพช ข้อสำคัญคือ ปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นท่ามกลางการเพิกเฉยของ “พลังเงียบ” (พลังง่อย) ซึ่งไม่ใยดีใน “กลียุค” ของชาติแถม “นักวิชาการลวง” กลุ่มหนึ่งของมหาวิทยาลัยเก่าแก่แห่งหนึ่งยังออกมาแสดง “มิจฉานิติ” อย่างน่าอนาถด้วย ประเทศไทยจะตกอยู่ใน “วิกฤติที่สุดในโลก” และถดถอยลงเรื่อย ๆ ตราบที่ประชาชนไม่ทำหน้าที่ของประชาชนตามระบบประชาธิปไตย เช่นเดียวกับประชาชนอเมริกันดังกล่าวข้างต้น !!

๒

อ้างอิง

๑. Financial Crisis Inquiry Commission, “Financial Crisis Inquiry Report”, Public Affairs (a member of the perseus Book group), New York, ๒๐๑๑

๒. James K.Galbraith, “The Predator State”, Free Press, New York, ๒๐๐๘, เจมส์จบการศึกษาจากฮาร์วาร์ด เยลและเคมบริดจ์ เขาเคยทำงานระดับสูงหลายตำแหน่งทั้งในวงการบริหารและวงการศึกษา เขาเคยเป็นผู้อำนวยการบริหารของกรมการร่วมทางเศรษฐกิจของรัฐสภา ปัจจุบันเขาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโครงการวิจัยเรื่องความไม่เท่าเทียมของมหาวิทยาลัยเท็กซัส เมืองออสติน สหรัฐฯ หนังสือเล่มนี้เล่าถึงการปล้นสะดมและเบียดเบียนชาวอเมริกันและชาวโลกของระบบทุนนิยมเสรี หรือทุนนิยมคาวบอย

๓. Janet Byrne, “The Occupy Handbook” Back Bay Book, New York, ๒๐๑๒, แจเน็ตเป็นบรรณาธิการของหนังสือที่มีผู้ร่วมเขียนที่เป็นที่รู้จักกันดีกว่า ๕๐ คน รวมทั้ง ดร.พอล ครูกแมน, ดร.โจเอล บาคาน, ดร.เจฟรี แซคส์ บาร์บารา เออร์ทน์ ไรซ์ และศาสตราจารย์โรเบิร์ต เออร์ทน์ ไรซ์

๔. Paul Krugman, “End This Depression Now”, W.W. Norton & Company, Inc., New York, ๒๐๑๒, พอลเป็นศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยพรินสตัน เขาได้รับรางวัลโนเบลในปี พ.ศ.๒๕๕๑ และเป็นนักเขียนปากกล้าที่วิพากษ์วิจารณ์อย่างตรงไปตรงมาประจำหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์.

๕. Sarah Van Gelder, “They Changes Everything : Occupy Wall Street and the ๙๙ % Movement”, Berrett & Kochler publishers, Inc., San Francisco, USA, ๒๐๑๑, ซาราห์เป็นบรรณาธิการของหนังสือที่ร่วมเขียนโดยนักวิชาการที่มีชื่อเสียง ๑๖ คน รวมทั้ง ดร.เดวิด ซี.คอร์เทิน ราล์ฟ เนเดอร์ และ นาโอมิ โคลน์ (ผู้เขียนหนังสือชื่อ No Logo และ The shock Doctrine อันโด่งดัง)

- แก่เจ็บตายไม่เว้นใคร
รอทำไมให้ชักช้า
กิเลสทุกข์สู่ตระอา
“บวช” เกิดหนาма “ทำบุญ”

บวชทำบุญ

(อโยธยราชชาตก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ เขตวันมหาวิหาร ทรงปรารภถึงการออกมหาภิเนษกรรมณ์(การเสด็จออกบวชของพระพุทธเจ้า)

“มิใช่แต่ในชาตินี้เท่านั้น แม้ในชาติก่อนๆ ตถาคต(คำแทนชื่อที่ตรัสถึงพระองค์เอง) ก็เคยออกมหาภิเนษกรรมณ์มาแล้ว”

แล้วทรงนำอดีตชาตก(เรื่องราวของพระพุทธเจ้าที่มีมาในอดีตชาตินั้น มาตรัสเล่า

ในอดีตกาลนานโพ้น มีหญิงหมั้นคนหนึ่ง ได้อยู่ร่วมสามีเดียวกันกับหญิงอีกคนหนึ่งที่สามารถมีบุตร หญิงหมั้นนั้นคับแค้นใจยิ่งนัก

ทั้งริษยาทั้งโกรธแค้นชิงชังหญิงที่มีบุตร นางจึงตั้งจิตอย่างแรงกล้า ปรารถนาในทางที่ผิดเอาไว้ว่า “ชาติหน้าฉันใด ขอให้เราได้พากินเนื้อลูกของนางหญิงที่มีลูกนั้นเกิด”

- □ -

ถึงยุคสมัยของ**พระเจ้าพรหมทัต** เสวยราชสมบัติ อยู่ในกรุงพาราณสี หญิงหมั้นนั้นได้เกิดเป็น**ยักษิณี**(นางยักษ์หมายถึงคนที่ใจดำอำมหิต) ส่วนหญิงที่มีบุตรนั้นได้เกิดเป็น**พระอัครมเหสีของพระเจ้าพรหมทัต**

เมื่อพระอัครมเหสีทรงพระครรภ์แก่แล้ว ได้ประสูติ**พระราชโอรสองค์แรก** นางยักษ์ได้ฉวย

โอกาสสำแดงฤทธิ์เดช บุกเข้าลักพาตัวเอาพระโอรสน้อยไป แล้วฆ่ากินเสีย

วันคืนล่วงเลยไป จนกระทั่งพระอัศวินเหล็กทรงพระครรภ์แก่อีกครั้ง แล้วประสูติ**พระโอรสองค์ที่สอง** ท่ามกลางการอารักขาอย่างแน่นหนา แต่นางยักษ์ก็ยังคงสามารถชิงตัวพระโอรสเอาไปได้ แล้วก็เคี้ยวกินเป็นอาหารอีก สะใจที่พยายามผูกใจเจ็บคิดแก้แค้นไว้

เหตุการณ์คราวนี้ พระเจ้าพรหมทัตทรงมีพระราชโองการ ให้มหาชนมาประชุมกัน แล้วตรัสถาม

“ท่านทั้งหลายมีนางยักษ์ตนหนึ่งฤทธิ์เดชมากกล้าบังอาจรุกรานเรา จับเอาพระโอรสองค์น้อยที่เพิ่งลืมตาดูโลก ไปเคี้ยวกินถึงสองครั้งแล้วพวกท่านมีวิธีการใดบ้าง ที่จะช่วยป้องกันภัยครั้งต่อไปได้”

มีผู้เสนอความคิดเห็นมากมาย แต่มีผู้หนึ่งเสนอว่า

“ขอเดชะ **โดยปกติแล้วนางยักษ์ทั้งหลาย ไม่ว่าจะมิฤทธิ์เดชเก่งกาจปานใดก็หวาดกลัวต่อกรงเหล็ก** หากพระองค์สร้างกรงเหล็กใหญ่เอาไว้ นางยักษ์ย่อมกลัวที่จะมาที่นี่ พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงสดับแล้วพอพระทัยวิธีนี้ จึงรับสั่งให้ก่อสร้างพระตำหนักใหม่ ล้วนเป็นเหล็กทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็เส้า ประตู ผนัง กำแพง ฯลฯ ทั้งหมดสร้างเสร็จในเวลา ๙ เดือนเท่านั้น เป็น**พระตำหนักเหล็ก**ที่มั่นคงแข็งแรงยิ่งนัก

ครั้นถึงเวลาที่พระอัศวินเหล็กทรงพระครรภ์แก่เป็นครั้งที่สาม พระราชาทรงให้พระนางไปประทับที่พระตำหนักเหล็กนั้น พระนางได้ประสูติ**พระโอรสองค์ที่สาม** คราวนี้ปรากฏว่า ไม่มีวีแววของนางยักษ์มาให้เห็นตัวเลย คงเพราะเกรงกลัวพระตำหนักเหล็กนั้นจริง ๆ

ก็เป็นจริงตามนั้น นางยักษ์พลาดกลัวกรงเหล็กอย่างยิ่ง ไม่กล้าไปฆ่ากินพระโอรสองค์นี้ จึงบังเกิดอาการเคียดแค้นจัด เจ็บปวดหัวใจรุนแรงกระทั่งตรอมตรมจนอกแตกตายในที่สุด

ส่วนพระโอรสองค์น้อย พระราชากับพระอัศวินเหล็กทรงพระราชทานนามให้ว่า **อโยธมะ** (เรือนเหล็ก) ทรงเจริญเติบโตอยู่แต่ในพระตำหนักเหล็กเท่านั้น ทั้งชีวิตความเป็นอยู่ ทั้งการศึกษา ศิลปวิทยาทุกอย่าง ล้วนอยู่ภายในพระตำหนักเหล็กทั้งสิ้น

ครั้นอโยธมกุมารมีพระชันษาได้ ๑๖ ปี เป็นเจ้าชายรูปงาม งามอาจแก่ล้า ลมบูรณ์ด้วยพละนามัย พระราชาทรงมีพระราชโองการว่า

“เราจะมอบราชสมบัติแก่โอรสของเรา ท่านทั้งหลายจงช่วยกันจัดการตกแต่งพระนครให้สวยงาม”

พอถึงวันนั้น เหล่าอำมาตย์พากันเชิญอโยธมกุมารเสด็จออกจากพระตำหนักเหล็ก ประทับบนหลังช้างมงคล ประทับฉัตร (การแสดงความเคารพเวียนขวาโดยรอบ) เลียบพระนคร

นับเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่อโยธมกุมารได้ทอดพระเนตรสิ่งต่างๆนอกพระตำหนักเหล็ก เช่น อุทยาน (สวน) ป่าไม้ สระบัว ปราสาทราชวังอันน่ารื่นรมย์ ทำให้ทรงบังเกิดความสงสัยทันทีว่า

“เรามีความผิดอะไรหนอ พระราชบิดาจึงให้เราอยู่แต่ในตำหนักเหล็ก ไม่ให้เราได้เห็นพระนครอันงดงามปานนี้”

จึงตรัสถามพวกอำมาตย์ แล้วทรงได้รับคำตอบ

“ขอเดชะ พระองค์หามีโทษผิดอันใดไม่ แต่เพราะมีนางยักษ์ตนหนึ่งมาฆ่ากินพระเชษฐา (พี่ชาย) ทั้งสองของพระองค์ พระราชบิดาจึงโปรดให้พระองค์ทรงปลอดภัยในพระตำหนักเหล็ก ทรงรอดพระชนม์ชีพมาได้ ก็เพราะพระตำหนักเหล็กโดยแท้ พระเจ้าข้า”

ทรงสดับอย่างนั้นแล้ว ทรงเกิดลี้ใจ (สำนึก) ดีจากการสลัดใจในสิ่งที่ไม่ดี) ขึ้นมาในพระทัยว่า

“เราต้องอยู่ในครุฑของพระมารดาถึง ๑๐ เดือน ราวกับอยู่ในโลหกุมภินรก (นรกที่มีกระทะทองแดงเป็นที่ทรมาน) และคุณนรก (นรกที่เต็มไปด้วยอุจจาระ) คลอดออกมาแล้วยังต้องอยู่ใน

เรือนจำเหล็กอีก ๑๖ ปี ไม่มีโอกาสได้ดูโลกภายนอกเลย แม้เราจะพันเง้อมมือนางยักษ์ได้ ก็ไม่ใช่จะพ้นความแก่ความตายไปได้ **ฉะนั้นจะมีประโยชน์อะไรที่จะได้ราชสมบัติ เพราะถ้าเราครองราชย์แล้ว ก็จะต้องออกบวชได้ยาก** ฉะนั้นเราจะขอให้พระราชบิดาทรงอนุญาตการบวชแก่เรา เราจะออกบวชในวันนี้ทีเดียว”

ทรงดำริอย่างนี้แล้ว ได้เสด็จไปถวายบังคมพระเจ้าพรหมทัต กราบทูลความรู้สึกลงของพระองค์เอง

“ขอเดชะ พระราชบิดาผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความต้องการในราชสมบัติ ข้าพระพุทธเจ้าปรารถนาจะบวช โปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระพุทธเจ้าบวชเถิด”

พระราชาทรงตกพระทัย เหตุใดพระโอรสทูลเช่นนั้น จึงตรัสถาม

“ลูกรัก เจ้าไม่ต้องการราชสมบัติ แต่ปรารถนาออกบวช นั่นเพราะเหตุใดกัน”

“เพราะข้าพระพุทธเจ้าอยู่ในพระกรรมมารดา ๑๐ เดือน ต้องทรมานเหมือนอยู่ในคุกนรก พอประสูติแล้ว ก็ต้องอยู่ในพระตำหนักเหล็ก ๑๖ ปีเหมือนโดนกักขังอยู่ในเรือนจำเหล็ก ไม่ได้เห็นโลกภายนอก แม้พันภัยจากนางยักษ์ แต่ก็ไม่พ้นความแก่ความตายไปได้ ชั้นชื่อว่าความแก่ความตายนั้น ใครๆก็ไม่อาจชนะ ไม่อาจลวงได้ **ข้าพระพุทธเจ้าจึงเกิดความเบื่อหน่ายระอาในภพ(โลกโลภีย) ปรารถนาออกบวช(เว้นออกจากกิเลสชั่วทั้งปวง) ทำบุญ(ชำระกิเลส) ประพฤติธรรมไปตลอดชีวิต** โปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ได้บวชเถิด

แล้วยังมีอีก เพราะเหตุดังต่อไปนี้ จึงทำให้ข้าพระพุทธเจ้าคิดว่า จะบวชประพฤติธรรม ก็คือ

๑. แม้ได้เป็นพระราชอา แวดล้อมด้วยพลช้าง พลม้า พลรถ พลเดินเท้า มีกำลังไพร่พลสามารถรอดพ้นจากเง้อมมือของศัตรูได้ แต่ก็ไม่อาจรอดพ้นจากเง้อมมือของความตายได้

๒. พระราชาผู้เก่งกาจกล้าหาญ สามารถ

หักค่าย ทำลายนครของข้าศึกให้ย่อยยับ กำจัดมหาชนได้ด้วยพลช้าง พลม้า พลรถ พลเดินเท้า แต่ก็ไม่สามารถสู้รบกับความตายได้เลย

๓. พระราชาทั้งหลายทรงรู้ความผิดชัดแจ้งแล้ว ย่อมลงโทษคนที่กระทำความผิด ลงโทษคนที่ประทุษร้ายต่อราชบัลลังก์ ลงโทษคนที่เบียดเบียนประชาชน แต่ก็ไม่สามารถลงโทษความตายได้เลย

๔. อย่างไรก็ตาม คนที่กระทำความผิด คนที่ประทุษร้ายต่อราชบัลลังก์ คนที่เบียดเบียนประชาชน ก็ยังสามารถทำให้พระราชาทรงพระกรุณาได้ แต่ไม่อาจทำให้ความตายกรุณาได้ ความตายไม่อาลัยโยติเลย ว่า คนนี้เป็นกษัตริย์ที่มีเดชาานุภาพ คนนี้เป็นพราหมณ์ คนนี้มั่งคั่ง คนนี้มีพละกำลัง

๕. คนที่มีกำลังร่างกาย หรือมีกำลังไพร่พลก็ตาม หากสู้รบกับความแก่และความตายแล้ว ครอบงำไว้ก็หนีไม่พ้นความแก่และความตายได้เลย เพราะชีวิตของสรรพสัตว์ในโลกนี้ ล้วนถูกความแก่และความตายเบียดเบียนทั้งสิ้น

๖. ทั้งเป็นเด็ก ทั้งหนุ่มสาว ทั้งคนแก่ ย่อมต้องตาย มีสิริระแตกทำลายไป เหมือนกับผลไม้สุกงอมแล้ว ย่อมต้องหลุดร่วงหล่นไปจากต้น

๗. แพทย์ที่มีชื่อเสียงเหล่านี้คือ แพทย์ธรรม-มนตรี แพทย์เวตตรุณ แพทย์โภชะ มีฝีมือกำจัดพิษร้ายของพญางูพิษได้ แต่ในที่สุดแพทย์เหล่านั้นทั้งหมด ก็ได้ตายไปแล้วทุกคน

๘. นายขมังธนูผู้ฝึกฝนอย่างดีแล้ว สามารถยิงลูกศรได้ไกล ยิงได้แม่นยำไม่พลาดเป้า แต่ไม่อาจยิงต้านความตายไว้ได้เลย

๙. นักมายากลเมื่อกระทำการเล่นกลอยู่นั้น ย่อมลวงสายตาประชาชนให้หลงเชื่อได้ แต่ไม่อาจลวงความตายให้หลงเชื่อได้เลย

๑๐. เมื่อยักษ์(คนใจดำอำมหิต)โกธธเคืองปีศาจ(คนเลวทราม)โกธธเคือง เปรต(คนชั่วโลก)โกธธเคือง มนุษย์ทั้งหลายก็ยังคงเช่นไหว้อ่อนวอนร้องขอเมตตาจากยักษ์-ปีศาจ-เปรต

เหล่านั้นได้ แต่ไม่อาจเช่นไหว้อ่อนวอน ร้องขอ เมตตาจากความตายได้เลย

๑๑. แม้ข้างสารตมัน มีมันแตกไหลเยิ้ม บุค เข้าย่ายีนคร เช่นฆ่าชาวเมืองได้ แต่ก็ไม่สามารถ ย้ายความตายได้เลย

๑๒. ราชสีห์ก็ตาม เสือก็ตาม ใช้อำนาจกดขี่ เคี้ยวกินสัตว์อื่นที่ดิ้นรนเอาชีวิตรอด แต่ไม่อาจจะ ใช้อำนาจกดขี่เคี้ยวกินความตายได้เลย

๑๓. อสรพิษร้ายโกรธแค้นขึ้นมา ขบกัดผู้ใด เข้าแล้ว หมอกก็ยังเยียวยาถอนพิษให้แก่ผู้นั้นได้ แต่อับจนปัญหาจะถอนพิษของผู้ถูกความตาย ประทุษร้ายได้

๑๔. ดวงจันทร์โคจรไป เป็นราชาในหมู่ดวง ดาวยามราตรี แต่้วยไม่เป็นเช่นนั้น เพราะวัยล่วง เลยกีย่อมร่วงโรย บัดนี้ความสุขในกามคุณของคนแก่เสื่อมเสียแล้ว ความสุขจะมีจากไหน

๑๕. สรรพทั้งหลาย มหาปฐพี ภูเขา ป่าไม้ ทั้งหมดย่อมเสื่อมสิ้นไป ร่างกายนี้เช่นเดียวกัน ตั้งอยู่ไม่นานก็ต้องเสื่อมสิ้นไป เพราะร่างกายนี้ พอถึงเวลากำหนด ย่อมต้องตายแตกทำลายไป ทุกคน ไม่ละเว้นใครเอาไว้เลย

ด้วยเหตุเหล่านี้นี้เอง ข้าพระพุทธเจ้าจึงคิดว่า จะออกบวชเพื่อทำบุญประพฤดิธรรม เพราะ ธรรมะย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม ธรรมะที่ บุคคลประพฤติดีแล้ว ย่อมนำมาความสุขมาให้ นี้ เป็นผลบุญ(ผลของการชำระกิเลส)ในธรรมะที่ ประพฤติดีแล้ว ดังนั้นปกติของผู้ประพฤติธรรม ย่อมไม่ไปสู่ทุกคติ(ทางไปชั่ว)

ธรรมะ(คุณความดี)กับอธรรม(ความชั่วร้าย) ทั้งสองอย่างนี้มีผลแตกต่างกัน คือ อธรรมย่อมนำไปสู่นรก(ความเร่าร้อนใจ) ส่วนธรรมะย่อมนำไปถึงสุคติ(ทางไปดี)

ขอเดชะพระชนก(พ่อ)มหาราชเจ้า บัดนี้ราช- สมบัติของพระราชบิดา จงเป็นของพระราชบิดา ผู้เดียวเถิด ข้าพระพุทธเจ้าไม่มีความปรารถนา ราชสมบัตินี้ เพราะความแก่ ความเจ็บ ความตาย กำลังรุกรานข้าพระพุทธเจ้าอยู่ แม้ขณะที่กราบทูล

สนทนากับพระราชบิดาในเวลานี้ก็ตาม ดังนั้น จึงขอถวายบังคมลา ขอให้พระราชบิดาทรง พระเจริญ ทรงอยู่เป็นสุขเถิด”

จากนั้นเสด็จไปถวายบังคมลาพระราชมารดา แล้วสละกามทั้งหลาย ทรงผนวช(เว้นออกจาก กิเลสชั่วทั้งปวง)เป็น**บรรพชิต** ดุจดั่งพญาช้างข้าม มั่น(อาการที่ข้างตมันซึมซาบไปทั่วตัว) สลัดหลุด จากห่วงเหล็กโลดแล่นไป

ฝ่ายพระราชานันทรงบังเกิดความสลด ลังเวชเช่นกันว่า

“ราชสมบัติไม่มีประโยชน์อะไรแก่เราเลย แม้แต่ลูกรักของเราก็ยังไม่ต้องการ”

ดังนั้นทรงตัดสินใจพระทัยอย่างฉับพลัน ทรง สละราชสมบัติ เสด็จไปพร้อมกับบิโฆมบรรพชิต ทันที

ขณะที่พระเจ้าพรหมทัตกำลังเสด็จออกไปนั้น ทั้งพระอัครมเหสี หม่อมอำมาตย์ราชบริพาร พราหมณ์ คฤหบดี ตลอดจนชาวพระนครทั้งสิ้น ต่างพากัน สละเคหสถานของตน ออกตามเสด็จพระเจ้า พรหมทัตไป **ก่อให้เกิดเป็นมหาสมาคมใหญ่** มีบริษัท (หมู่คณะ)ติดตามยาวไกล ประมาณ ๑๒ โยชน์ (๑๙๒ กม.)เลยทีเดียว

บิโฆมบรรพชิตจึงได้พามวลมหาบริษัทนั้น มุ่งไปประพฤดิธรรมอยู่ที่หิมวันตประเทศ(หิมพานต์ ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย) อบรมสั่งสอนให้ บริษัทไม่ไปส่อบาย(ความฉิบหาย) ส่วนตนเองนั้น ได้เป็นผู้มี**พรหมโลก**(โลกของผู้มีใจประเสริฐสูงสุด บริสุทธิ์จากกามแล้ว) เป็นที่ไปในเบื้องหน้า.

๐๐๐๐

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้จบแล้ว ตรัสว่า **“พระราชบิดามารดาในครั้งนั้น ได้มาเป็น มหาราชสกุลในบัดนี้ มวลมหาบริษัทในครั้งนั้น ได้มาเป็นพุทธบริษัทในบัดนี้ ส่วนบิโฆมบรรพชิต ได้มาเป็นเราผู้อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าบัดนี้ แล”**

๐

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๒๖๑
อรรถกถาแปลเล่ม ๖๑ หน้า ๒๗๓)

(ตอนที่ ๕)

ลมที่หัวใจเกิดขึ้นจาก เมื่อ‘ตับ’อ่อนแอมาก จะส่งผลให้
การย่อยอาหารไม่สมดุล ทำให้เกิดแก๊สดันไปที่หัวใจ
หรือเกิดจากการยกของหนักจนลำไส้บวม

๑.๒ สมุฏฐานวาโยธาตุพิกัด

เป็นที่ตั้งแห่ง จกาลวาโย (ธาตุลม ๖)
ซึ่งจะวิปริตเป็น **ชาติ จลนะ ภินนะ (เกิดขึ้น
อย่างไร ตั้งอยู่เพราะอะไร สลายไปด้วยอะไร)**
ก็อาศัย...

● **หทัยวาตะ** หมายถึง **ลมที่หัวใจ**เกิดขึ้น
จากเมื่อ‘ตับ’อ่อนแอมาก จะส่งผลให้**การย่อย
อาหารไม่สมดุล** ทำให้เกิดแก๊สดันไปที่หัวใจ หรือ
เกิดจากการยกของหนัก จนลำไส้บวม เกิดแก๊ส
ในลำไส้ ทำให้เกิดมี**เถาดาน ท้องผูก** เพราะมี
มูกเมือกหนาพอกหนาขึ้นเรื่อยๆ ใน‘ลำไส้’ และ
เกิดจากกล้ามเนื้อของลำไส้เกร็งบ่อย ๆ ทำให้
การหมุนเวียนเลือดบริเวณนี้ทำงานช้า จึงเกิด
แก๊สจำนวนมาก ก็จะส่งผลไปที่‘หัวใจ’ เช่นกัน

หรือคนที่**ใช้ความคิดมาก ๆ แล้วยอนตึก
มากๆ** ก็จะทำให้มูกเมือกมันหนาเต็มลำไส้ ก็
กลายเป็น**กษัย เถาดาน ท้องผูก** นานเข้าจะมี
แก๊สเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก แสดงว่า **อุจจาระ ดับ
ม้าม ไต** เริ่มอ่อนแอมากขึ้น จนทำให้เป็น
กรดไหลย้อน หมายถึงมีแก๊สมากขึ้นในระบบ
ทางเดินอาหาร เพราะเมื่อมูกเมือกมันหนาขึ้น

อาหารที่กินเข้าไปทั้ง **โปรตีน คาร์โบไฮเดรต
ไขมัน** ส่วนใหญ่จะเป็นอาหารขยะที่ซื้อตามร้าน
สะดวกซื้อซึ่งไม่ค่อยมีกากใย จึงทำให้เกาะติด
กับมูกเมือกมันในลำไส้ได้ง่าย นานวันเข้าก็จะเนา
ทำให้ปากเหม็นตลอดเวลา เกิดแก๊สเพิ่มขึ้น
แถมบวกกับ‘ลมนอกลำไส้’ คือ**หายใจสั้น** เกิด
ความเร่งรีบในการทำงาน หรือใจเร่งรีบ กังวล
เพื่อให้งานได้เสร็จตามเวลา ต้องทำงานแข่ง
กับเวลาตลอด

หรือบางคน**มีอาชีพอยู่กับน้ำบ่อยๆ นัก
กีฬาว่ายน้ำ ชาวประมง หรือคนที่อาศัย อยู่ติด
กับแม่น้ำ ลำคลอง ทะเล** จะส่งผลให้เกิด‘ลม’
จนกลายเป็นแก๊สในลำไส้ได้ง่าย ๆ จะสังเกตเห็นว่า
ภูมิปัญญาของคนที่อาศัยอยู่บริเวณนั้น
จะมีการใช้ชีวิตที่**สมดุล** โดยปรับเรื่อง‘อาหาร’
ซึ่งจะมี**รสเผ็ด ขม หรือฝาด** อย่างพอดี เช่น
มี**แกงเหลือง แกงส้ม แกงกะทือ** อาหารพวกนี้
จะมี **รสเปรี้ยว จากน้ำมะขาม เผ็ดจากพริก
ขมฝาดจากขมิ้น** อาหารเหล่านี้ จะทำให้คนที่
อาศัยอยู่บริเวณนั้น **สบายกาย และสบายใจ**

สรุปจะเห็นได้ว่า

ฤดูฝน

ส่งผลให้ม้ามอ่อนแอ ทำให้เกิด **ลมทั้งในและนอกลำไส้**
ปวดหลัง ปวดเอวได้ง่าย

ฤดูร้อน

ส่งผลให้เกิด **หลอดเลือดขยาย** ส่งผลให้มีอาการ**ปวดหัวง่าย**
นอนหลับยาก ส่งผลให้**ท่อน้ำดีในตับ** และ**ถุงน้ำดี**ปิดง่าย

ฤดูหนาว

ส่งผลให้ไต **กระเพาะปัสสาวะอ่อนแอ** **หลอดเลือดหดตัว**
ทำให้**ระบบหมุนเวียนเลือดไหลเวียนช้า** ทำให้เกิด**เสมหะ**
เพิ่มขึ้น

รส เฝื่อน บม ผาด

ถ้ากินเกิน ก็เกิด **ลมในลำไส้** ทำให้**ปวดกระบอกตา**

ความเร่งรีบ กังวล

ทำให้เกิด**ลมนอกลำไส้** **แน่นท้องน้อย** **มีนขมับ** **เวียนหัว**

อาบน้ำสระผมนอนเลยบ่อย ๆ

ทำให้เกิด**ลมนอกลำไส้** ทำให้**กล้ามเนื้ออ่อนแรง** **เมื่อยขา**

กินอาหารหวาน ๆ

ทำให้เกิด**ลมนอกลำไส้** และ**ลมในลำไส้**

● **สัตตกษวาตะ** หมายถึง **ลมมีพิษ** เกิดจาก ร่างกายมีเลือดเสียตกค้างในระบบหมุนเวียนเลือดเป็นจำนวนมากจนทำให้เชื้อแบคทีเรียลงมากินเลือดเสีย โดยผ่านรูขุมขนตำแหน่งที่มีเลือดเสียหมุนเวียนผ่าน และจะมีอาการ**ปวดตึงตามเส้นอิทา** และ**บึงคลา** บ่งบอกถึงมีเลือดเสียเพิ่มขึ้นในกระแสเลือด ยิ่งมีอาการ**เมื่อยเนื้อ เมื่อยตัว** ตึงหลัง**มากเท่าไรหรือสะบักจม** หมายถึงนอนเกินเที่ยงคืนหรือมีเม็ดเลือดเสียตกค้างในระบบเลือด และร่างกายขับทิ้งได้น้อย ทำให้เลือดกลายเป็นกรดมากขึ้น กลายเป็นพิษในระบบหมุนเวียนเลือดทำให้เกิดอาการตึงตามบริเวณต่าง ๆ หรือ**หัวตัว**

● **สุมนาวาตะ** หมายถึง **ลมในเส้น** ที่เกิดจาก **ถุงน้ำดีหรือท่อน้ำดี** ปิดบ่อยๆเพราะ**หายใจสั้นๆ** ทำให้ร่างกาย มีความสามารถ**ย่อยไขมัน** ได้ลดลง จึงทำให้เส้นเอ็นต่างๆ **ได้รับไขมันที่ถูกเปลี่ยนเป็นฮอริโมน** หรือน้ำหล่อเลี้ยงไขข้อลดลง สาเหตุอาจเกิดจาก**ท่อน้ำดีปิดบ่อยๆ** เพราะ**หายใจสั้น** หรือเพราะ**ภาวะเร่งรีบ** หรือ**นอนตึกเกินห้าทุ่ม** จะส่งผลต่อลำไส้เล็กตอนต้น

ทำให้**เมื่อย** เมื่อเป็นบ่อยๆ เข้า จะตึงที่**สลักเพชร** **ขาด้านนอก** อาจจะมีอาการ**ไมเกรน** จนถึงขั้น **เริ่มกินอาหารรสจัดขึ้นเรื่อยๆ** จึงส่งผลให้**เส้นสายเส้นเอ็นในร่างกายเริ่มตึงขึ้นเรื่อยๆ** **นอนไม่ค่อยหลับ** หรือ**หลับแล้วก็ตื่นฉีกกลางดึกถี่ขึ้นเรื่อยๆ** ทำให้**ไขมันพอก** ‘ตับ’ได้ และส่งผลให้**ไขมันในเส้นเลือดสูง**

๑.๓ สมุฏฐานอาโปธาตุพิกัต

เป็นที่ตั้งแห่ง **ทวาทคอาโป (ธาตุน้ำ ๑๒)**

ซึ่งจะวิปริตเป็นชาติ จลนะ ภินนะ (เกิดขึ้นอย่างไร ตั้งอยู่เพราะอะไร สลายไปด้วยอะไร) ก็อาศัย...

● **คอเสมหะ** หมายถึง **เสมหะในลำคอ** ที่เกิดขึ้นจากร่างกายมีจำนวนเซลล์เม็ดเลือดเสียจำนวนมาก ทำให้**เลือดเป็นกรด** ร่างกายจึง**ต้องสร้างภูมิกำป้องกัน** ‘ระบบทางเดินอาหาร’ และ‘ระบบทางเดินหายใจ’ จึงเกิด‘เสมหะที่คอ’ จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับจำนวนเม็ดเลือดที่ถูกทำลาย ถ้ามีเซลล์เม็ดเลือดเสียจำนวนมาก จะมีเชื้อแบคทีเรียลงมากินเม็ดเลือดเสียมาก จนทำให้**แสบคอ**จนถึง**เจ็บคอ**

เมื่อนอนติดกันวัน จะมีปัญหาจาก **เสลด** **เสมหะใสๆ** กลายเป็น **เสลดเสมหะเหนียวข้น** จากสีใสเปลี่ยนเป็นสีเหลืองข้น หมายความว่า **ยังมีเสลดเสมหะมาก** หมายถึง **จำนวนออกซิเจนในร่างกาย ก็ลดลงด้วย** เพราะมี **มูก** **หุ้มที่'ถุงลมในปอด'** มี **มูกเต็ม'ลำไส้เล็ก'** และ **'ลำไส้ใหญ่'** มูกจะเริ่มที่ลำไส้เล็กเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้เกิดอาการ เป็น **หวัด ไอ เจ็บคอ** ลูกถามไปถึง เป็น **ภูมิแพ้ ปอดบวม โรค** **เกี่ยวกับทางเดินหายใจ**

สาเหตุเกิดโรค

๑. อาหารต่างๆ ที่มีรสจัด ผักผลไม้ที่มีเค็ม จากยาฆ่าแมลง และปุ๋ยเคมี

๒. อากาศ **ความชื้น ความร้อน ความเย็น ความแห้ง** ที่มีมากเกินไป ร่างกายปรับสมดุลไม่ทัน

๓. อิริยาบถ **การทำงาน ทำอยู่ทำเดียว นาน ๆ ลืมเปลี่ยนท่า** เช่น **นั่งนานเกิน** ควรลุกขึ้นไปห้องน้ำบ้าง หรือ **ขาวนา** ก้มดำนาทั้งวัน หรือ **ทำงานอยู่กับสารเคมี** เช่น **ช่างทำผม ช่างสี**

๔. **อดน้ำ ดื่มน้ำน้อยไปในแต่ละวัน** เพราะความเร่งรีบ จึงไม่ยอมดื่มน้ำ หรือต้องเดินทางบ่อย ๆ

- **อดนอน พักผ่อนน้อย นอนติด ตื่น กลางดึก**(ลุกฉีระหว่าง ๓ ท่า ถึงตี ๓) **อดอาหาร ไม่กินอาหารเช้า** ซึ่งเป็น **มือที่สำคัญที่สุด** (๗ โมงเช้าถึง ๙ โมงเช้า)

๕. **อันฉี่ ชีคร่าวๆ อดขี้ อดฉี่** เพราะ **ความรีบเร่ง หรือเดินทางบ่อย ๆ** จึงกลั้นไว้ก่อน ทำให้พิษถูกดูดซึมเข้าไปในกระแสโลหิตอีกครั้ง

๖. **เครียด กังวล น้อยใจ ตกใจ เร่งรีบ ไม่พอใจ นิินทา** ส่งผลทำให้เม็ดเลือดแดงเป็นจำนวนมากที่สุด และทำให้ **เสมหะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วที่สุด** รองมาจากการ **พักผ่อน การนอน**

๗. **ทำงานเกินกำลัง ยกของหนักเกินไป ทำให้ลำไส้บวม** หรือ **ทำงานเกี่ยวกับเอกสาร บัญชี ข้อมูลต่างๆ** ใช้ **ความคิดมากเกินไป** บางครั้งทำให้ **กรวยไตอักเสบ**

๘. **โทษเกินกำลัง** ทำให้ **สามารถ ทำร้ายตัวเอง และทำร้ายผู้อื่นได้** **ส่งผลให้เม็ดเลือดแดงแตกได้เป็นจำนวนมาก**

● **อุระเสมหะ (เสมหะในทรวงอก ที่ขั้วปอด)** แสดงว่า **มีจำนวนเซลล์เม็ดเลือดเสีย เป็นจำนวนมากอยู่ใน 'ลำไส้เล็ก' และ 'ลำไส้ใหญ่'** ส่งผลให้ **ไตอ่อนแอ** เมื่อ **ไตอ่อนแอ** จะทำให้ **การขับถ่ายอ่อนแอตาม** ส่งผลไปถึง **ปอด และขั้วปอด** ทำให้มี **มูกเมือกมันเพิ่มขึ้น** ถ้าหากมี **เซลล์เม็ดเลือดเสียเป็นจำนวนมากขึ้น**เรื่อยๆ ก็จะทำให้ **เสลดเสมหะที่'ขั้วปอด'** และ **ใน'ปอด'เหนียวข้นขึ้นเรื่อยๆ** จะสังเกตุจาก **เสลดเสมหะที่ขับออกมาจากร่างกาย** จนเปลี่ยนสีจากใส เป็น **เขียวและจะเหนียวข้น**เรื่อยๆ กลายเป็น **มูกแห้งเกาะติดที่ปอด** และ **ขั้วปอด** ทำให้เกิด **การแพ้อากาศได้ง่าย** และ **ส่งผลให้ร่างกายเป็นภูมิแพ้เพิ่มขึ้น** ถ้ายังไม่เอา **มูกเมือกออกจากปอด**

● **คุดเสมหะ (เสมหะที่ทวารหนัก)** จะเกิดขึ้นเพราะ **จำนวนเม็ดเลือดที่แตกเป็นจำนวนมาก** ในกระแสเลือด แล้วถูกขับมาใน **กระเพาะอาหาร ลำไส้เล็ก** มาถึง **ลำไส้ใหญ่** จนทำให้ **'ลำไส้ใหญ่'มีความเป็นด่างมากเกินไป** เพราะร่างกายจำเป็นต้องดูดซึมอาหารจากลำไส้ตลอดเวลา ยิ่งร่างกายเสียสมดุลจากสาเหตุก่อโรคที่กล่าวมาแล้วมากเท่าไร ร่างกายก็ยิ่งต้องการน้ำมาก **เพื่อไปทำการขับของเสียในระบบเลือดที่ตายทิ้งมากเท่านั้น** ถ้าเรา **ดื่มน้ำน้อย** ยิ่งจะทำให้เรา **ท้องอืดง่าย ทำให้ท้องผูกง่าย และมีมูกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ** จะทำให้ระบบขับถ่ายยังคงถ่ายลำบากอยู่ **๓ ต่อฉบับหน้า**

● นายหนุติ

ค่าของรัฐบาลอยู่ที่ผลของงาน และไม่กังวลคนวิจารณ์

ยังไง ๆ เท่าที่ดูการบริหารงานของรัฐบาลไทยในยุคนายกรัฐมนตรีน พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ก็ดีกว่ารัฐบาลชุดเก่าที่ผ่านมามากหลายชุด ชาวบ้านและเพื่อน ๆ ที่รู้จักก็ยังมีกระแสชื่นชมมากกว่ารัฐบาลชุดก่อน คลสช.รัฐประหาร เพราะรัฐบาลยุคนี้ทำเพื่อประเทศชาติและราชบัลลังก์ชัดเจนกว่า

อาจจะมียังไงที่ยังไม่แน่ใจ ก็ยังให้เวลารัฐบาลชุดนี้พิสูจน์ตัวเอง

ก็มองว่ารัฐบาลยุคนายกฯ ชื่อ พล.อ.ประยุทธ์ ยังเป็นที่นิยมของมวลมหาประชาชนโดยมาก จึงไม่ยากให้กังวลต่อเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของสื่อต่าง ๆ รวมไปถึงประชาชนบางส่วน ทุกอย่างอยู่ที่ผลงาน ก็เชื่อว่าถ้าทำเพื่อส่วนรวมจริง รัฐบาลก็มีสื่ออยู่ในมือมากมาย โดยเฉพาะสื่อของทหารทั้งทางโทรทัศน์และวิทยุ ก็สามารถเผยแพร่ความจริงให้ประชาชนได้รู้เป็นประเด็น ๆ ไป ใครที่วิพากษ์วิจารณ์ผิด ๆ ก็ไม่ได้รับการยอมรับนับถือไปเอง แต่ถ้าได้ผลงานที่ดี แม้มือสื่อเชียร์มากก็เชียร์ไม่ขึ้นแน่นอน ดังเช่นรัฐบาลชุดที่แล้ว แม้จะคุมสื่อของรัฐได้มาก แต่ปรากฏว่าสื่อเชียร์ ประชาชนยังออกมาต่อต้านเรื่อย ๆ จนถึงหลายล้านคนอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

การที่ พล.อ.ประยุทธ์และคณะในรัฐบาลไม่กังวลต่อเสียงวิพากษ์วิจารณ์ หรือเสียงติฉินนินทาจนเกินไปจะเป็นความสง่างามประการหนึ่ง ยิ่งทำผลงานจนเป็นที่ประจักษ์ของประชาชนส่วนใหญ่ ก็ยังเป็นความสง่างามที่เสียงต่อต้านรัฐบาลกลายเป็นเสียงนกเสียงกา ไร้น้ำหนักมากขึ้นเรื่อย ๆ เดียวนี้ประชาชนฉลาดกว่าเดิมมาก เขารู้จักหาข้อมูล ข้อเท็จจริงมากกว่ายุคก่อน ซึ่งยุคนี้มีเครื่องมือในการหาความจริงง่ายกว่าแต่ก่อนมาก เช่น ข้อมูลทางเฟซบุ๊ก หรืออินเทอร์เน็ต ฯลฯ อย่างตำรวจ หลังการชุมนุมของมวลมหาประชาชน ก็ถือว่าภาพพจน์ยังไม่ค่อยดีเพราะไปรับใช้นักการเมืองแล้ว ๆ ดูไม่เป็นกลาง ไล่จับ หรือหาทางเข่นฆ่าประชาชนฝ่ายต่อต้านรัฐบาลอย่างเห็นได้ชัด

แต่พอ คลสช.เข้ามาทำงาน ตำรวจก็มีการปรับตัว จับคนผิดได้มากกว่าแต่ก่อน โดยเฉพาะคนหมิ่นสถาบันฯ คนที่ใช้อาวุธกับผู้ชุมนุมโดยสงบ ทำให้ภาพพจน์ตำรวจดูดีขึ้นเยอะ

ยังสามารถจับคนชั่ว อภิบาลคนดีได้มากขึ้น ไม่ทำร้ายคนดีหรือจับแพะ และทำคดีอย่างโปร่งใส พิสูจน์หรือตรวจสอบได้ ความน่าเชื่อถือก็จะได้รับจากประชาชนมากขึ้น

นี่ถ้ารัฐบาลทำเรื่องพลังงานให้กระจ่าง สามารถพิสูจน์ได้ว่า มันมีความจริงอย่างไร ให้ประชาชนเห็น ไม่มีนอกในจริง ๆ รับรองว่า จะได้รับความเชื่อถือจากประชาชนอย่างท่วมท้น

ในฐานะที่เป็นชาวพุทธ รู้สึกชื่นชมนโยบายของมหาเถรสมาคมและรัฐบาลที่พยายามส่งเสริมหมู่บ้านต่าง ๆ ให้เป็นหมู่บ้านศีล ๕ ดีกว่าส่งเสริมไสยศาสตร์ต่าง ๆ หรือเลขเด็ดให้ประชาชนลุ่มหลง

อย่าลืมนว่าการแก้ปัญหาชาติด้วยการใช้ศีลธรรมหรือความดีนำหน้า ย่อมเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน

ข้อสำคัญ ความดีนั้นย่อมคงทนต่อการพิสูจน์

ฉะนั้นถ้ารัฐบาลมั่นใจว่าทำดีเพื่อส่วนรวมจริงก็ไม่ต้องห่วงคำวิพากษ์วิจารณ์ในแง่ลบ แต่พึงเอาประโยชน์จากที่ถูวิพากษ์วิจารณ์มาตักเตือนคนในฝ่ายรัฐบาลตัวเอง ที่อิงอำนาจหรือผลประโยชน์ส่วนตัวอย่างผิด ๆ เพื่อมิให้รัฐบาลขาดความน่าเชื่อถือ ไม่เอาแบบบางกลุ่มที่ถูกตักเตือนว่าใช้ชีวิตทรูหรา ฟุ่มเฟือยเกินไป ก็กลับออกมาต่อต้านแทนที่จะใช้คำตักเตือนนั้นมาตักเตือนกันเองถ้ามีคนเช่นนั้นจริง และขอขอบคุณผู้ที่คอยตักเตือน

เพราะผู้บริสุทธิ์ใจ ไม่มุ่งผลประโยชน์ส่วนตัวจริง ย่อมทำงานอย่างโปร่งใส พร้อมให้ตรวจสอบได้ตลอดเวลา

๒

● ต่อจากฉบับที่ ๒๙๑

กิจกรรมทางเศรษฐกิจซึ่งเกี่ยวกับการผลิต การจำหน่ายจ่ายแจก และการบริโภคที่ “มีประสิทธิภาพผลมีประโยชน์ และทำให้มีความสุข(อย่างยั่งยืน)” นั้น จะเกิดขึ้นจากการลดความต้องการส่วนที่เกิน...

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

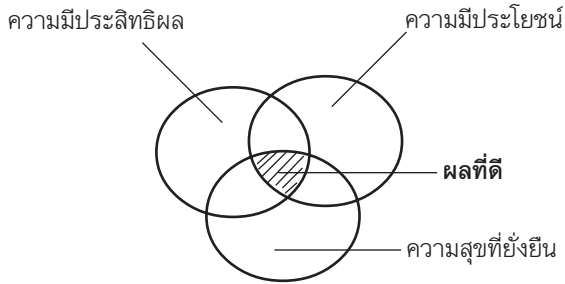
เนื่องจากกิจกรรมพื้นฐานสำคัญของทุกชีวิตในโลกล้วนสัมพันธ์กับ “การผลิตและการบริโภค” ทางใดทางหนึ่งเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอด ขณะที่กิจกรรมทางเศรษฐกิจซึ่งเกี่ยวกับการผลิต การจำหน่ายจ่ายแจก และการบริโภค ในทางที่ “มีประสิทธิภาพผลมีประโยชน์และทำให้มีความสุข(อย่างยั่งยืน)” นั้น จะเกิดขึ้นจากการลดความต้องการส่วนที่เกินจากความพอดีพอเพียงขั้นพื้นฐานของชีวิต จึงเรียกหลักการนี้ว่า “เศรษฐกิจพอเพียง”

ทั้งนี้เพราะ**ความมีประสิทธิภาพ**ที่เกิดจากการใช้ทรัพยากรของโลกอย่างประหยัดแต่สามารถบรรลุเป้าหมายของผลที่ต้องการสูงสุด **ความมีประโยชน์**ซึ่งเกิดจากการมองเป้าหมายของผลที่

ต้องการนั้น ด้วยวิสัยทัศน์ที่กว้างขวางครอบคลุมถึงประโยชน์สุขทั้งต่อตัวเองและผู้อื่นซึ่งสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันแบบ Win Win ตลอดจน**ความสุขที่ยั่งยืน**อันเกิดจากการมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล โดยมี**เป้าหมายแสวงหาประโยชน์สุขส่วนตัวระยะสั้น**แบบมักง่ายด้วยการผลักปัญหาออกไปข้างหน้าหรือออกไปข้าง ๆ ให้คนอื่นแบกรับแทน จนเกิดเป็น**ผลกระทบภายนอก (externality)** ที่อยู่นอกกรอบการมองด้วยสายตาอันคับแคบนั้น ซึ่งสร้างผลกระทบกลับมาทำลายประโยชน์สุขที่มากยิ่งขึ้นกว่าโดยรวมในระยะยาวให้กับตัวของเราเอง องค์ประกอบทั้ง ๓ ด้านของ “ผลที่ดี” นี้ จะเกิดขึ้นพร้อมกันได้ภายใต้เงื่อนไขการลดความต้องการส่วนที่เกินจากความพอดีพอเพียงขั้นพื้นฐาน

ของชีวิต หรือลดความอยากได้ อยากมี อยากเป็นต่าง ๆ ให้น้อยลง ควบคู่กับการเพิ่มสติปัญญาที่จะแสวงหาล้างตบสนองความต้องการอย่างเหมาะสมและเที่ยงตรงในเหตุในผลยิ่ง ๆ ขึ้น

จากสมการ

$$\text{ปัญหา (P)} = \frac{\text{ความต้องการ (D)}}{\text{ล้างตบสนองความต้องการ (S)}}$$

หรือ $P = D/S$

ถ้าเรามีความต้องการอยากได้ อยากมี อยากเป็นในสิ่งต่าง ๆ มาก (D ↑) โดยเฉพาะอย่างยิ่งอยากได้**ลาภ** (อำนาจทางเศรษฐกิจ) **ยศ** (อำนาจทางการเมือง) **สรรเสริญ** (อำนาจทางสังคม) แต่สามารถล้างตบสนองความต้องการเหล่านี้ได้น้อย (S ↓) ภาวะความรู้สึกเป็นทุกข์หรือเป็นปัญหาบีบคั้นให้เกิดความไม่สบายใจ เครียด กินไม่ได้นอนไม่หลับ ฯลฯ ก็จะทำให้เพิ่มสูง (P ↑) การลดปัญหาความบีบคั้นเป็นทุกข์ดังกล่าวจึงกระทำได้ ๒ วิธีทางคือ ด้วยการล้างตบสนองความต้องการให้มากขึ้น (**เพิ่มค่า S ในสมการ**) ทางหนึ่ง และลดความต้องการส่วนที่เกินจากความจำเป็นพื้นฐานของชีวิตให้น้อยลง (**ลดค่า D ในสมการ**) อีกทางหนึ่ง

ศาสนาแห่งพลเมืองหรือธรรมแห่งความเป็นพลเมือง (Civic Religion) อันเป็นรากฐาน

ในโครงสร้างส่วนลึกซึ่งช่วยเสริมสร้างระเบียบแบบแผนและการอบรมกล่อมเกลาทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการกำหนด **“แบบชีวิต”** (form of life)^(๑๐) ของผู้คนในระบบสังคมการเมืองหนึ่ง ๆ จึงมิได้ ๔ ลักษณะ กล่าวคือ

๑. ธรรมแห่งความเป็นพลเมืองแบบไสยศาสตร์ (D ↑, S ↓) ซึ่งอบรมกล่อมเกลาให้ผู้คนในสังคมมีความโลภ หรือความต้องการส่วนที่เกินจากความจำเป็นของชีวิตเพิ่มมากขึ้น แต่มีศักยภาพลดลงที่จะทำงานเพื่อแสวงหาล้างตบสนองความต้องการต่าง ๆ เพราะมัวแต่ใช้เวลาแรงงาน เงินทอง สติปัญญา อันเป็นต้นทุนของชีวิตที่มีอยู่หมกมุ่นกับการอ้อนวอนขอ ร้องเดินขอกราบไหว้บูชาขอ เพื่อให้สิ่งที่ตนเชื่อว่ามี **“อำนาจพิเศษ”** นั้น ๆ ช่วยดลบันดาลให้ได้ในสิ่งที่ตนปรารถนาแบบง่าย ๆ โดยไม่ต้องทำงานหนักอะไร เช่น ขอให้ถูกหวยรางวัลที่ ๑ ขอให้ได้เลื่อนตำแหน่งหน้าที่การงานสูงขึ้น ขอให้ได้อยู่ในตำแหน่งอำนาจนาน ๆ ฯลฯ แทนที่จะใช้ศักยภาพที่มีนั้นทุ่มเทกับการขวนขวายหาความรู้เพื่อให้เกิดสติปัญญาเพิ่มขึ้นแล้วลงมือกระทำ **“เหตุ”** ในทางที่จะนำไปสู่ **“ผล”** ตามที่ต้องการให้ถูกต้องเที่ยงตรงในเหตุในผล

๒. ธรรมแห่งความเป็นพลเมืองแบบทุนนิยม (D ↑, S ↑) ซึ่งอบรมกล่อมเกลาให้ผู้คนในสังคมมีความอยากได้ อยากมี อยากเป็นประการต่าง ๆ แล้วแข่งขันกันพัฒนาศักยภาพของตนเองเพื่อแย่งชิงล้างตบสนองความต้องการที่มีจำกัดมาให้กับตัวเองมาก ๆ อาทิ แข่งขันกันแย่งชิงทรัพยากรและความมั่งคั่ง ซึ่งนำไปสู่ความเจริญทางด้านวัตถุธรรมภายใต้ลัทธิเศรษฐกิจแบบทุนนิยม-บริโภคนิยม แต่ก็ทำให้ผู้คนในสังคมอยู่กันอย่างเห็นแก่ตัว ด้วยวิถีการแข่งขันทันทีอาศัยความโลภของมนุษย์เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาความเจริญทางวัตถุ เป็นต้น

๓. **ธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองแบบฤาษีไซไฟร์ (D ↓, S ↓)** ซึ่งอบรมกล่อมเกล่าให้ผู้คนมีความโลภลดน้อยลง พอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ แล้วไม่ชวนชวายทำงานที่เป็นประโยชน์สร้างสรรค์ต่อสังคมส่วนรวม อันทำให้ศักยภาพในการสร้างสรรค์สิ่งตอบสนองความต้องการของผู้คนลดลง เพราะหมดความกระตือรือร้นที่จะไฝหาคำความรู้ใหม่ ๆ เพื่อยกระดับตนเองสู่ความเจริญงอกงามยิ่ง ๆ ขึ้น (เหมือนฤาษีไซไฟร์ที่มีชีวิตอยู่อย่างมักน้อยสันโดษตามป่าเขา มีชีวิตที่สุขสงบ ไม่เบียดเบียนใคร แต่ตามโลกตามสังคมสมัยใหม่ไม่ทัน ทำให้ไม่สามารถสร้างประโยชน์สุขให้แก่สังคมได้มากนัก)

๔. **ธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองแบบเศรษฐกิจพอเพียง (D ↓, S ↑)** ซึ่งอบรมกล่อมเกล่าให้ผู้คนในสังคมมีความโลภหรือความต้องการส่วนที่เกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานของชีวิตลดลง ขณะเดียวกันก็มีความกระตือรือร้นที่จะชวนชวายแสวงหาคำความรู้ใหม่ ๆ เพื่อให้เกิดสติปัญญารู้เท่าทันความจริงตามความเป็นจริงในสรรพสิ่งทั้งหลายอย่างเที่ยงตรงในเหตุในผล ซึ่งจะนำไปสู่วิถีการดำเนินชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และมีความสุขที่ยั่งยืนยิ่ง ๆ ขึ้น

ถ้าไม่ชวนชวายที่จะยกระดับศักยภาพและสติปัญญาให้คิดได้อย่างเที่ยงตรงในเหตุในผล (S ↑) เราจะสามารถกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างมี **“ประสิทธิผล”** โดยการใช้ทรัพยากรประหยัดสุดแต่สามารถบรรลุเป้าหมายของผลสูงสุดได้อย่างไร และถ้าไม่ลดความต้องการส่วนที่เกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานให้ลดลง (D ↓) โดยมีความต้องการใน **ลาภ** (อำนาจทางเศรษฐกิจ) **ยศ** (อำนาจทางการเมือง) **สรรเสริญ** (อำนาจทางสังคม) อย่างมากมายเพื่อมาตอบสนอง **“ตัวตนที่เกิดจากความกลัว”** (ดังที่ได้กล่าวมาในตอนก่อน) เราจะสามารถปลดปล่อยตัวเองให้ออกจากรอบความคิดแคบ ๆ ของความกลัว เพื่อสร้าง

ประโยชน์สุขให้กับตนเองและผู้อื่นโดยรวมให้ได้มากที่สุดแบบ Win Win ตลอดจนก่อให้เกิดความสุขที่ยั่งยืนในระยะยาวได้อย่างไร จึงเรียกธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองภายใต้เงื่อนไขประการที่ ๔ นี้ (D ↓, S ↑) ได้ว่าเป็น **“เศรษฐกิจพอเพียง”**

เศรษฐกิจพอเพียงกับแบบแผนใหม่ทางสังคม

สมการ $P = D/S$ ตามที่กล่าวมาข้างต้น สามารถจะใช้เป็นกรอบวิเคราะห์ในการอธิบายระเบียบแบบแผนของชีวิตมนุษย์และสังคม ทั้งในระดับจุลภาค (micro) ที่เป็นปัจเจกบุคคล และระดับมหภาค (macro) ที่เป็นระบบสังคมการเมืองของมนุษย์โดยรวม

ในระดับปัจเจกบุคคล **ทฤษฎีจิตวิเคราะห์** (Psychoanalysis) ซึ่งถือได้ว่าเป็นองค์ความรู้ที่มีลักษณะเป็นศาสตร์สมัยใหม่แขนงหนึ่ง ได้ชี้ให้เห็นอิทธิพลของสิ่งที่แฝงอยู่ในจิตส่วนลึกระดับ **จิตใต้สำนึก** (subconscious) และ **จิตไร้สำนึก** (unconscious) ซึ่งมีต่อการกำหนดพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้คนในสังคม

ฟรอยด์ (Sigmund Freud : ๑๘๕๙-๑๙๓๙) บิดาของทฤษฎีจิตวิเคราะห์ได้เสนอทฤษฎีที่อธิบายโครงสร้างของจิตส่วนลึกในตัวมนุษย์แต่ละคนว่าประกอบด้วย ๓ ส่วน ได้แก่ โครงสร้างส่วนที่เป็นสัญชาตญาณดิบของความอยากได้ อยากมี อยากเป็นต่าง ๆ ซึ่งฟรอยด์เรียกว่า **“อิด”** (Id) โครงสร้างของจิตส่วนนี้จะทำงานตาม **หลักความพึงพอใจ** (Pleasure Principle) กล่าวคือต้องการสิ่งที่จะมาตอบสนองต่อ **“อิด”** ทุกอย่างในทันที อันเป็นไปไม่ได้ภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดของโลกแห่งความเป็นจริงทางสังคม ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องอาศัยโครงสร้างของจิตส่วนที่สองซึ่งฟรอยด์

เรียกว่า **“ซูปเปอร์อีโก้”** (Superego) คอยห้ามปรามและควบคุมความต้องการตามสัญชาตญาณดิบของ **“อิด”** ปฏิสัมพันธ์ในเชิงขัดแย้งระหว่างอิดกับซูปเปอร์อีโก้จะก่อให้เกิดพื้นที่ของ **“ตัวตน”** ซึ่ง فروยด์ เรียกว่า **“อีโก้”** (Ego) ในโครงสร้างส่วนที่สามของจิต อันเป็นพื้นที่ซึ่งเต็มไปด้วยภาวะความขัดแย้งตึงเครียด (เหมือนความตึงเครียดในสนามรบ) ระหว่างความต้องการอยากได้ อยากมี อยากเป็นต่าง ๆ นานาของ **“อิด”** กับมโนสำนึกของ **“ซูปเปอร์อีโก้”** ที่คอยห้ามปรามไม่ให้กระทำอะไรตามใจปรารถนานั้น ๆ

กิเลสตัณหาหรือความต้องการตามสัญชาตญาณดิบของ **“อิด”** เป็นธรรมชาติที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิด ดังเห็นได้จากพฤติกรรมของเด็กทารกที่เกิดมาใหม่ ๆ ซึ่งเมื่อหิวหรือต้องการอะไรขึ้นมาก็จะเรียกร้องสิ่งตอบสนอง ความต้องการดังกล่าวทันทีด้วยการตะเบ็งเสียงร้องไห้ ส่วนมโนสำนึกของ **“ซูปเปอร์อีโก้”** เป็นสิ่งที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้และการอบรมกล่อมเกลாதงสังคมตั้งแต่เป็นเด็กทารก โดยพ่อแม่และผู้คนในสังคมนั้นจะคอยสั่งสอนและห้ามปรามไม่ให้เด็กกระทำอะไรตามใจในสิ่งที่อาจเป็นอันตรายต่อตัวเด็กเอง หรือเป็นสิ่งที่สังคมนั้น ๆ เห็นว่า **“ไม่ดี”** จนค่อย ๆ สังคมกลายเป็นโครงสร้างแห่งมโนสำนึกที่ฝังอยู่ในจิตส่วนลึกของมนุษย์ โดยทำหน้าที่คล้ายกับโปรแกรมซอฟต์แวร์ที่ใส่ไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งจะเป็นตัวควบคุมให้ข้อมูลต่าง ๆ ที่ป้อนเข้ามามีการประมวลผลตามระเบียบแบบแผนของคำสั่งที่กำหนดดังกล่าว ซูปเปอร์อีโก้จึงมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับระเบียบแบบแผนและระบบศีลธรรมของสังคมหนึ่ง ๆ ซึ่งอาจไม่เหมือนกันในแต่ละวัฒนธรรม ภายใต้เงื่อนไขทางด้านภูมิโนเวคและภูมิสังคมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ถ้าให้ค่า D (ในสมการ $P = D/S$) คือความต้องการตามสัญชาตญาณดิบของอิด และค่า S คือประสิทธิภาพการทำงานของซูปเปอร์อีโก้ (ซึ่งอาจอุปมาได้อีกแบบหนึ่งเหมือนกับประสิทธิภาพการทำงานของตำรวจตระเวนชายแดนที่คอยเฝ้าด่านป้องกันไม่ให้ผู้ร้ายข้ามแดนเข้ามาก่ออาชญากรรมในประเทศของเรา) ถ้าความต้องการของอิดในสิ่งที่ขัดต่อศีลธรรมหรือระเบียบแบบแผนทางสังคม (ซึ่งเหมือนกับตัวผู้ร้าย) เล็ดลอดจากโครงสร้างส่วนลึกของจิตไร้สำนึก และจิตใต้สำนึกผ่านด่านตรวจของซูปเปอร์อีโก้ข้ามแดนสู่ **ระดับจิตสำนึก** (conscious) ภาวะความบีบคั้นตึงเครียดที่เป็น **“มโนกรรม”** ในพื้นที่ของจิตส่วนที่เป็นอีโก้ก็จะเพิ่มสูงขึ้น (เหมือนความตึงเครียดของพื้นที่ชายแดน ซึ่งเมื่อตำรวจรู้ตัวว่ามีคนร้ายข้ามแดนเข้ามาอันจำเป็นต้องต่อสู้และตามจับผู้ร้ายคนนั้นเพื่อส่งตัวกลับให้ได้) ยิ่งถ้าความต้องการที่ขัดต่อศีลธรรม หรือระเบียบแบบแผนทางสังคมดังกล่าวแผ่อิทธิพลครอบงำเหนือจิตสำนึกโดยที่ซูปเปอร์อีโก้ควบคุมไม่ได้ จนส่งผลให้แสดงออกมาเป็น **“กายกรรม”** ภายนอก เช่น ปล้นชิง ช่มชืดฆ่า ฯลฯ ก็เลยยิ่งกลายเป็นภาวะที่สร้างปัญหาความบีบคั้นให้กับชีวิตของคนผู้นั้นเพิ่มมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก ($P \uparrow$ เพราะ $D \uparrow$ แต่ $S \downarrow$)

อีโก้จึงอาศัย **“กลไกป้องกันตัวเอง”** (defence mechanism) แบบต่าง ๆ เพื่อช่วยควบคุมการทำงานของอิด (ค่า D ในสมการ) และซูปเปอร์อีโก้ (ค่า S ในสมการ) ให้อยู่ในสมดุลที่ไม่ทำให้จิตสำนึกเกิดภาวะความบีบคั้นตึงเครียดมากเกินไป จนกลายเป็นโรคจิตประสาท (ควบคุมค่า P ในสมการไม่ให้สูงเกินขีดอันตราย) เช่น ด้วยกลไกการ **“สลาย”** (Sublimation) ความต้องการตามสัญชาตญาณดิบของอิดให้เบาบางลดน้อยลง (ลดค่า D ในสมการ)

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

เฟสบุ๊กภาควิชากายวิภาคศาสตร์ จุฬาฯ

ศพสอนใจ!!

โรงพยาบาลศูนย์หรือจะเรียกอีกอย่างว่า เป็นมหาวิทยาลัยผลิตแพทย์ก็ว่าได้ กว่าจะผลิตแพทย์ออกมาดูแลรักษาคนไข้ใช้เวลาหลายปี นอกจากการเรียนการสอนในตำราแล้ว การศึกษาจากสรีระร่างกายเป็นสิ่งสำคัญทางการแพทย์ ผู้ที่เข้าใจในคุณค่าการศึกษาด้านกายวิภาคศาสตร์นี้จะอุทิศสรีระเป็นวิทยาทาน ซึ่งได้รับการให้เกียรติว่าเป็นอาจารย์ใหญ่ เพราะร่างชิ้นนั้นเป็นตำราเรียนช่วยคนที่ยังมีชีวิตอยู่ให้ได้รับประโยชน์มากมาย

ผู้ตั้งใจบริจาคร่างได้แสดงความจำนงไว้ เมื่อสิ้นลมแล้วทางโรงพยาบาลศูนย์จะส่งเจ้าหน้าที่มารับศพไปเป็นอาจารย์ใหญ่ เพื่อให้นักศึกษาวิชาแพทย์ได้เรียนรู้ถึงสรีระในทุกแง่มุม

เพียงผ่าศพตั้งเรียงกันหลายเตียง ออกแบบเป็นลูกกรงไว้รองรับศพและได้ลูกกรงเป็นอ่างมี

ระบบชะล้างอย่างดี เพื่อรองรับน้ำเลือดหรือสิ่งปนเปื้อนที่ไหลออกมา แต่จะวันจะมีร่างไร้จิตวิญญาณไร้ธาตุรู้นอนแน่นิ่งหลายศพ เพื่อให้นักศึกษาแพทย์ได้ผ่าศพในภาควิชาที่จะต้องได้ดูสัมผัสกับเนื้อหนังกระดูกกันจริง ๆ

หลายศพที่ต้องผ่าพิสูจน์ เพื่อให้รู้แน่ชัดว่าเสียชีวิตด้วยสาเหตุอะไรกันบ้าง บางศพต้องเอาמידบาดหนึ่งหัวถลกขึ้นมาปิดหน้าไว้แล้วจึงผ่าตัดกะโหลกออกเพื่อดูระบบของส่วนสมองว่ามีจุดบกพร่องอะไรบ้าง

บางศพถูกกรีดยาวตั้งแต่ใต้ลำคอลงไปถึงใต้สะดือ แล้วตัดกระดูกหน้าอกออกจากซี่โครงแล้วยกขึ้นไปค้ำไว้ที่หน้าศพ อวัยวะต่าง ๆ ปอด ตับ หัวใจ ม้าม มองเห็นได้ชัดทุกชิ้น ลำไส้ไหลทะลักล้นหน้าท้องซี่โครงที่มีเนื้อแดง ๆ ติดอยู่ หากว่าตัดไปปะไว้กับซี่โครงหมูที่มีเนื้อแดง ๆ คงยากที่

จะแยกได้ว่าชั้นไหนแน่ที่เป็นซีโครงคน

ปอดและตับของผู้ที่ป่วยเป็นมะเร็ง รูปร่างเป็นกะปุมกะป่าต่างไปจากปอดตับคนปกติ อดนึกย้อนไปถึงตับวัวควายไม่ได้ ตับวัวควายที่ไม่เป็นโรคตับจะออกมีสีสดและอ่อน แต่ตับวัวควายที่เป็นโรคจะออกสีซีดและแข็งไม่อ่อนนุ่ม

หลายศพต้องชำแหละเอาหนังที่ห่อหุ้มร่างกายออกหมด เพื่อจะศึกษากระบวนการเนื้อและเส้นเอ็น ภาพศพที่ไม่มีหนังนอนเหยียดยาว มองเห็นเนื้อเป็นริ้ว ๆ ไม่ต่างจากพวกเนื้อหมูวัวเท่าใดนัก ชั้นใต้ผิวหนังก็จะมีไขมันที่ออกสีเหลืองเกาะติดทั่วไป แต่เฉพาะตรงบริเวณหน้าท้องของศพนั้น จะมีชั้นไขมันอยู่กันเป็นแผ่นที่มีความหนากว่าชั้นไขมันใต้ผิวหนังทั่วไป หากเป็นศพที่ไม่อ้วน ชั้นไขมันจะหนาประมาณหนึ่งเซนติเมตร แต่ถ้าค่อนข้างอ้วนหรือคนที่อ้วนมาก ชั้นไขมันบริเวณหน้าท้องนั้นจะหนาประมาณหนึ่งนิ้วหรือหนากว่าสองนิ้วเป็นแผ่นสีเหลืองเต็มหน้าท้อง

เคยฟังผู้ที่หนักมากกว่าสองร้อยกิโล ให้สัมภาษณ์ว่าตรงหน้าท้องจะมีน้ำเหลืองไหลซึมออกมาทั้งวัน มันไม่ใช่เหงื่อ แต่เป็นเพราะความอ้วนไปทำให้รูขุมขนขยายตัว จึงทำให้น้ำเหลืองตรงหน้าท้องไหลซึมออกมาไม่หยุด

หลายคนเสียชีวิตไปเพราะพยาธิใบไม้ในตับ เพราะชอบกินปลาน้ำจืดแบบดิบ ๆ อีกหลายชีวิตเสียชีวิตเพราะตับแข็งเนื่องจากขึ้นชอบสุราเมรัย หลายคนเป็นมะเร็งปอด ถูกลมโป่งพอง เพราะสูบบุหรี่จัด หลายคนเสียชีวิตเพราะชอบกินพวกเนื้อติดไขมัน จนร่างกายขจัดไขมันส่วนเกินออกไม่หมด ทำให้เกิดโรคหัวใจ โรคความดันโลหิตสูง และอีกหลายลิบโรคที่ทำให้เสียชีวิตก่อนวัยอันควร

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์แสดงธรรมภาคค่ำทางสถานีโทรทัศน์บุญนิยมทีวีตอนหนึ่งว่า ทุกคนต่างก็ต้องการความสุขไม่ย่อภาคความทุกข์ อยากรจะหลีกเลี่ยงความทุกข์กันทั้งนั้น แล้วท่านก็ได้ยกพระไตรปิฎกขึ้นมาเสริมว่า มีหลุมถ่านเพลิงมีความลึก ไม่มีเปลว ไม่มีควัน มีบุรุษสองคนมาจับ

แขนทั้งสองข้างเพื่อจะโยนลงไปในหลุมถ่านเพลิงนั้น คนที่ถูกจับก็จะดิ้นรนต่อสู้ยื้ออยู่ เพื่อไม่ต้องการที่จะตกลงไปในหลุมถ่านเพลิงนั้น พ่อครูได้ขยายว่าบุรุษสองคนนั้นคือตัวกิเลสที่จะมาเผาคุ่มให้เราตกไปในความนึกอยากของรูปรสกลิ่นเสียงและสัมผัส ที่ล้วนเป็นบ่อเกิดสารพัดทุกข์

ผู้มีปัญญาเท่านั้นจึงจะสามารถรู้แนวทางมีวิธีให้ละ หน่าย คลายพ้นออกมาจากวังวนแห่งความเป็นทุกข์นั้น ๆ ได้

มนุษย์แม้รู้เต็มอกว่า ลักวันหนึ่งความทุกข์ที่ไม่ต้องการก็จะมาเยี่ยมเยียน เช่น รู้ว่าสูบบุหรี่ก็คือการเปิดประตูต้อนรับมะเร็ง แต่เขาก็สู้กับฤทธิ์กิเลสที่บงการชีวิตให้ต้องตกเป็นทาสนั้นไม่ได้ชีวิตจึงต้องเจ็บป่วยหรือถึงแก่ความตายก่อนเวลาอันควร

นำเสียดายชีวิตที่ยอมศิโรราบต่อกิเลส แม้แค่อบายมุขบุหรี่เหล่านี้...ก็เอาชนะไม่ได้ ๒

ขอสนับสนุนหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

เลี้ยงชีพด้วยการให้ แบ่งปัน เสียดสละ เป็นชีวิตที่มั่นคง มีคุณค่าและผาสุกที่สุดในโลก

● หมอเขียว ใจเพชร กล้าจน

ผงด่าน ฤทธิ์เย็น
ปัดออยประจุลบ จึงมีคุณสมบัติดูดซับพิษตกค้างจากร่างกาย
ช่วยขจัดกลิ่นเหม็นหึ่งใฝ่ที่ซึมแม้ลึกจากเดาอบ
คอมพิวเตอร์ เครื่องใช้ไฟฟ้าต่าง ๆ
ดูดซับกลิ่นไม่พึงประสงค์ ดูดซับความชื้น
ใช้เพื่ออะไร
- ทำน้ำค้าง โดยใส่ ผงด่าน 1 ช้อนชา + น้ำ 2 แก้ว
เชย้าทิ้งไว้ 5 นาที กรองเอาแต่น้ำแล้วหยด
น้ำมันเขียวฤทธิ์เย็น 2-3 หยด คั้นเพื่อช่วยดับพิษร้อน

ตอนพิเศษ! ช่วยขับแก้พิษในกระเพาะ แก้ก้อนใส่อำเจียน ลมในกระเพาะ แก้กัว
โดยใช้ผงด่าน+ดินสอพอง+น้ำสกัดฤทธิ์เย็นหรือน้ำบี๊สสภาวะผสมให้เป็นครีมหรือโคลน
และบริเวณหัวผิวหนังบริเวณที่ต้องการ รวมถึงบริเวณที่เป็นผดผื่น
- ใช้ล้างมัก โดยใส่ ผงด่าน 1 ช้อน + น้ำ 3 ลิตร แช่สักนาน 15-20 นาที จะช่วยดูดซับพิษจากสารเคมี

บ้านสุขภาพดีวิถีธรรม
สมุนไพรรักษาโรค เย็น ตะวันเดือน
61/31 ซอยนวนมินทร์ 42 ถนนนวนมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร 10240
โทร.081-777-2586,085-255-1828
e-mail: tawanduan9@gmail.com

● นายชิง วินเทอร์

บิกตูตันลูกชวานาจบดอกเตอร์
•สร้างเกษตรกรรุ่นใหม่
•เขื่อนภาคดักข้าวไทยรุ่ง

๑. กลัวไม่กลับมา บิกตูตันลูกชวานาจบดอกเตอร์
สร้างเกษตรกรรุ่นใหม่ (เดลินิวส์ ๗ ต.ค.๕๗)

๒. ต้องคัดเลือกคุณภาพที่
ต้นน้ำเท่านั้น 'ณรงค์' ปลุกครูฮีด
สู้ปฏิรูปการศึกษาล้างสบบประมาท
(ไทยโพสต์ ๗-๘ ต.ค.๕๗)

๓. เหตุเกิดในสถานที่
ราชการ ขโมยล้อรถ
นักข่าวลานจอดดอน-
เมือง(เดลินิวส์ ๗ ต.ค.๕๗)

ไม่ทุจริตแต่ส่วนต่างเยอะ
ส่งมอบโมคเทวดา15คค.

๔. ภาษาเทพไม่ใช่ภาษา
มนุษย์ กรณีซื้อโมคแพงสอบ
แล้ว ไม่ทุจริตแต่ส่วนต่าง
เยอะ (ไทยโพสต์ ๑๔ ต.ค.๕๗)

๕. นายกรมต.ตอบโต้นักวิชาการ ทำไมท่าน
ไม่สอนว่า การเมือง นักการเมือง ต้องทำตัวอย่างไร
ผู้เลือกประชาชนต้องเลือกอย่างไร การเป็นประ-
ชาชาานิยมที่สร้างปัญหาเป็นอย่างไร ท่านสอนอย่าง
นั้นกันบ้างหรือเปล่า ผมถามหนอย ผมไม่เคย
เห็นท่านพูดเรื่องเหล่านี้..." (ไทยโพสต์ ๒๗ ก.ย.๕๗)

๖. เป็นอย่างจ้ทุกที่ทุกเรื่อง
ช็อกสต็อกมันน่าฉ้อฉลอื้อ
'บีกแบ็ก' ใส่แกลบยัดไส้
(เดลินิวส์ ๑๐ ต.ค.๕๗)

จ้อเขียดมหาลัยดัง
สอนป.เอก
จนถ่ายไม่มีคุณภาพ

๗.การศึกษาเมืองไทย จ้อเขียด
มหาลัยดัง สอน ป.เอก จนถ่าย
ไม่มีคุณภาพ...(เดลินิวส์ ๑๐ ต.ค.๕๗)

๘. เศรษฐกิจต้องเป็นใหญ่
ตามเคย 'มหาลัยเล' เฉ่ง
โรงไฟฟ้ากระบี่ ละเลยวิถี
ประมงพื้นบ้าน (มติชน ๑๐ ต.ค.๕๗)

๙. แข่งกันบริโภคโลกยุคทุนนิยม ผุด
ชุปเปอร์ทาวเวอร์สูงที่สุดในอาเซียน
ที่กรุงเทพฯ (มติชน ๑๕ ต.ค.๕๗)

๑๐. แพนลอยลม นายกา
ติกลับ 'แอกชั่นแพลน' ดิง
ไม่ชัดเจน (ไทยโพสต์ ๑๕
ต.ค.๕๗)

๑๑. ภัยเงียบ ละครทีวีอิทธิพล
เงียบของสังคม (ไทยโพสต์ ๒๗-๒๘
ก.ย.๕๗)

๑๒. หลงโลก "ยอชท์" ของ
เล่นใหม่ เศรษฐีจีน (เดลินิวส์
๒๑ ก.ย. ๕๗)

๑๓. ผลพวงการบริหารมุ่ง
เศรษฐกิจ หนุมใหญ่เงินคลังใช้
มิดแทงตะ นักเรียนตายสี่
(เดลินิวส์ ๒๗ ก.ย.๕๗)

๑๔. กรรมของคนไทย 'อู่'
ยัดเวลาใช้หนี้ข้าว ๓๐ ปี
(เดลินิวส์ ๑๔ ก.ย.๕๗)

๑๕. อันตรายของพระ
ผู้ปฏิบัติหน้าที่ สมเด็จ
พระสังฆราชให้อิวาท เดือน
พระระวาง 'สตรี้-สตาจค์'
(มติชน ๒๑ ก.ย.๕๗) ๒

กติกามือเมือง

• ประคอง เคนฉัตร

• ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์

การพิสูจน์ความผิดจำเลย ในคดีอาญา

การค้นหาคำความจริงในคดีอาญาเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญในการที่จะพิสูจน์ว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้องของโจทก์หรือไม่ สำหรับในประเทศไทยนั้น นับตั้งแต่มีการปฏิรูประบบกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ก็ได้มีการนำระบบกล่าวหามาใช้ในกระบวนการค้นหาคำความจริงในคดีอาญาของศาลยุติธรรม แม้ต่อมาประเทศไทยจะได้มีการประกาศใช้ประมวลกฎหมาย รวมทั้งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ.๒๔๗๗ ตามอย่างประเทศที่ใช้ระบบซีวิลลอว์ ซึ่งต้องใช้ระบบไต่สวนในการค้นหาคำความจริง แต่กระบวนการค้นหาคำความจริงในคดีอาญาของศาลยุติธรรมยังคงยึดหลักการของระบบกล่าวหา โดยจำเลยได้รับการ

สันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ โจทก์มีหน้าที่ต้องนำสืบพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลย หากพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบนั้นไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะทำให้ศาลยุติธรรมเชื่อโดยปราศจากความสงสัยว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ศาลยุติธรรมก็ไม่สามารถลงโทษจำเลยในความผิดฐานนั้นได้ โดยการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีอาญาของระบบกล่าวหา นั้น ศาลยุติธรรมจะต้องวางตัวเป็นกลางโดยเคร่งครัด ปล่อยให้คู่ความซึ่งถือว่ามีฐานะที่เท่าเทียมกันต่อสู้กันในเชิงคดี ศาลยุติธรรมไม่มีหน้าที่ในการแสวงหาคำความจริง ซึ่งการใช้ระบบกล่าวหาเป็นหลักในการค้นหาคำความจริงในคดีอาญานั้น แม้จะเป็นที่เชื่อถือของสังคมว่าศาลยุติธรรมจะไม่เอนเอียงเข้าข้างคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่ก็ทำให้กระบวนการ

พิจารณาคติอาญาไม่มีความยืดหยุ่น การพิพากษายกฟ้องของศาลยุติธรรมในกรณีที่คุณความไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายมีมาก ทั้งยังเป็นการจำกัดดุลพินิจในการค้นหาความจริงในคดีอาญาของศาลยุติธรรม

ในการค้นหาความจริงในคดีอาญา ศาลยุติธรรมซึ่งใช้ระบบกล่าวหาโดยถือว่าคู่ความในคดีอาญามีฐานะที่เท่าเทียมกัน โดยโจทก์มีหน้าที่นำสืบพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยนั้น ทำให้ภาระหน้าที่ในการพิสูจน์ความผิดของจำเลยนั้นตกอยู่กับโจทก์ และพยานหลักฐานของโจทก์จะต้องทำให้ศาลยุติธรรมเชื่อโดยปราศจากความสงสัยว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง จำเลยได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ การที่ถือว่าคู่ความในคดีอาญามีความเท่าเทียมกัน เช่นเดียวกับคู่ความในคดีแพ่ง การนำพยานเข้าสืบและการถามพยานเป็นหน้าที่ของคู่ความศาลยุติธรรมจะวางตัวเป็นกลางโดยเคร่งครัด การยกฟ้องในทางเทคนิคมีมาก ซึ่งการยึดหลักการของระบบกล่าวหา นั้น ทำให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีอาญาในศาลยุติธรรม คู่ความมุ่งที่จะต่อสู้กันเพื่อให้ฝ่ายตนเป็นฝ่ายชนะคดี ซึ่งในทางปฏิบัติแล้ว ในคดีอาญานั้น คู่ความไม่มีทางที่จะมีฐานะที่เท่าเทียมกันเฉกเช่นในคดีแพ่งได้ ผลจากการใช้ระบบกล่าวหาเป็นหลักการที่สำคัญในการค้นหาความจริงในคดีอาญาดังกล่าว ทำให้การต่อสู้คดีอาญาเต็มไปด้วยเทคนิคที่มุ่งที่จะเอาชนะกัน ในทางคดี ศาลยุติธรรมไม่มีอำนาจในการแสวงหาความจริง ทั้งการแยกอำนาจการสอบสวนและการฟ้องร้องดังกล่าวยังทำให้กระบวนการค้นหาความจริงในคดีอาญาไม่สามารถเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ทำให้ข้อเท็จจริงในชั้นพิจารณาที่มาจากพิจารณาคดีโดยการนำพยานเข้าสืบของคุณความอาจเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดจากความสามารถและประสบการณ์ของทนายความซึ่งอาจมิใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ก็ได้ อีกทั้งการใช้ระบบกล่าวหาซึ่งศาลยุติธรรม

จะต้องวางตัวเป็นกลาง ยังเป็นการจำกัดการใช้ดุลพินิจในการค้นหาความจริงในคดีอาญาของศาลยุติธรรม ซึ่งเป็นการขัดกับเจตนารมณ์ของกระบวนการพิจารณาคดีอาญา คือการค้นหาความจริง ซึ่งอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ได้ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาผิดเพี้ยน ไม่ตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง และการที่โจทก์มีหน้าที่นำสืบพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลย และพยานหลักฐานนั้นจะต้องทำให้ศาลยุติธรรมเชื่อโดยปราศจากความสงสัยนั้น ยังเป็นการเปิดช่องให้มีการสมยอมกันในคดีอาญา หากโจทก์และจำเลยตกลงกันที่จะดำเนินคดีแบบสมยอมเพื่อให้ศาลพิพากษายกฟ้องคดีนั้น เช่น โจทก์อาจจะไม่สืบพยาน หรือแถลงไม่ติดใจสืบพยานในคดีที่จำเลยให้การปฏิเสธ ทำให้ศาลยุติธรรมต้องพิพากษายกฟ้องคดีนั้น แม้การดำเนินคดีแบบสมยอมดังกล่าวจะไม่ทำให้สิทธิในคดีอาญามาฟ้องระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๔) ก็ตาม แต่การที่จะพิสูจน์ว่าคดีใดคู่ความดำเนินคดีโดยสมยอมหรือไม่นั้นกระทำได้ยากในทางปฏิบัติ

สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรจัดให้มีองค์กรเฉพาะที่ให้ความรู้ทางด้านกฎหมายที่เป็นระบบแก่พนักงานสอบสวน และให้ความรู้แก่พนักงานสอบสวนในส่วนที่เกี่ยวกับจิตวิทยาเพื่อให้การพิจารณาพยานหลักฐานในการสั่งคดีเป็นไปโดยมีประสิทธิภาพ รวมทั้งเพิ่มเติมความรู้ทางด้านเทคนิคต่าง ๆ ในการรวบรวมพยานหลักฐาน และให้พนักงานสอบสวนเปลี่ยนทัศนคติและแนวทางปฏิบัติในการสอบสวนคดีอาญา โดยให้พนักงานสอบสวนนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ มาใช้ในทางปฏิบัติอย่างจริงจัง โดยจะต้องแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อที่จะพิสูจน์ความผิดและความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาด้วย มิใช่รวบรวมแต่พยานหลักฐานที่มุ่งจะให้ผู้ต้องหาได้รับโทษแต่เพียงอย่างเดียว

ให้รวมอำนาจการสอบสวนและอำนาจฟ้องร้องเข้าด้วยกัน โดยให้พนักงานอัยการเข้าไปควบคุมการสอบสวนตั้งแต่เริ่มการสอบสวน เพื่อให้พนักงานอัยการสัมผัสกับข้อเท็จจริงในคดีอย่างแท้จริง ทั้งยังเป็นการเข้าไปตรวจสอบการทำงานของพนักงานสอบสวนไปในตัว และหากพนักงานอัยการจะสอบสวนผู้ต้องหา ผู้เสียหายหรือพยานปากใด ๆ พนักงานอัยการก็จะสามารถสอบสวนได้ในทันที ไม่ต้องมาสั่งสอบสวนเพิ่มและสามารถสั่งเกิดอาภักปฏิกิริยาของบุคคลที่มาให้ปากคำในการสอบสวน อันจะเป็นข้อมูลประกอบการวินิจฉัยสั่งคดี

การสืบพยานในคดีอาญาที่ให้โจทก์มีหน้าที่นำสืบพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลย โดยให้การพิสูจน์ความผิดของจำเลยนั้น มิใช่หน้าที่ของโจทก์ แต่เป็นหน้าที่ของทั้งฝ่ายโจทก์จำเลยและศาลยุติธรรม โดยให้ศาลยุติธรรมสามารถที่จะแสวงหาพยาน ทั้งพยานฝ่ายสนับสนุนโจทก์และพยานฝ่ายสนับสนุนจำเลย มิใช่เป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องนำพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลย ก็ทำให้การยกฟ้องทางเทคนิคเนื่องจากโจทก์ไม่สืบพยานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยหมดไป

ในคดีอาญาที่จำเลยให้การรับสารภาพในคดีซึ่งกฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป หรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น การสืบพยานประกอบคำรับสารภาพดังกล่าวเป็นหน้าที่ของศาลยุติธรรมเพื่อเป็นการป้องกันการดำเนินคดีโดยมิชอบของคู่ความ เพื่อให้จำเลยไม่ต้องรับโทษหรือเปลี่ยนแปลงตัวผู้กระทำผิด อันเป็นการกระทำที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน

ควรส่งเสริมให้มีการนำข้อดีของระบบไต่สวนมาใช้ในกระบวนการค้นหาความจริงในคดีอาญามากยิ่งขึ้น โดยการปลูกฝังให้การศึกษาและทำความเข้าใจแก่นักกฎหมายไทย และให้มีการแก้ไขประมวลจริยธรรมตุลาการ ให้ศาล

ยุติธรรมสามารถที่จะเข้าไปมีบทบาทในการค้นหาความจริงในคดีอาญา เพื่อศาลยุติธรรมเข้ามามีส่วนร่วมในการค้นหาความจริงมากยิ่งขึ้น

ศาลยุติธรรมควรยึดถือหลักให้ศาลยุติธรรมสามารถใช้ดุลพินิจเข้ามามีบทบาทในการค้นหาความจริงก่อนการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานในคดีอาญา โดยให้ศาลยุติธรรมสามารถที่จะแสวงหาพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานวัตถุ หรือพยานผู้เชี่ยวชาญเพิ่มเติม ก่อนวินิจฉัยชี้ขาดคดี อันทำให้สามารถที่จะแสวงหาพยานหลักฐานได้ครบถ้วนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ทั้งที่เป็นโทษและเป็นประโยชน์แก่จำเลย และให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนมายังศาลยุติธรรมก่อน ที่จะเริ่มพิจารณาเป็นระยะเวลาพอสมควร เพื่อให้ศาลยุติธรรมได้ทราบข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในคดีนั้น ๆ ล่วงหน้าก่อนพิจารณา

๒

อย่าให้รกเกราะกรัง อย่าจมฝังอยู่ในรู จงรู้จัก “กรรม” กับ “กาล”

(โศลกธรรมปี ๒๕๔๑)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ทจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

งาน...ธรรม - ธรรม...หน้าที่

วัฒนธรรมสืบทอดประเพณี
หลากหลายก่อเกิดแต่ปางก่อน
หล่อหลอมจิตวิญญูณานิรันดร
ล้วนถ่ายทอดเชื่อมโยงตามผองพันธุ์
ด้วยหลักการจรโรงยึดมั่นนำมา
ยืนหยัดธรรมดำรงชีพเป็นหลักมั่น
บริสุทธิ์ด้วยศีลประจำวัน
ชีวิตนี้...รังสรรค์ลี้กมดี

เพราะสำนึกยังลึกในดวงจิต
สำนองฤทธิ์แน่นหนักแจจศักดิ์ศรี
มุ่งใจมั่นกอบกู้โลกพันโลก็ย
พร้อมยอมพลีชีวิตเป็นเดิมพัน

หาญสละโลกย์ชุงธรรมเดินนำทัพ
กิตติศัพท์ระบือรำลือลั่น
ยึดปรียัติปฏิบัติธรรมพรหมจรรย์
ถึงละเว้นขบฉันมังสะปวง

แต่บัดนั้นจนบัดนี้ด้วยชีวิต
พร้อมผองศิษย์พุทธองค์บรรลุล่วง
บำเพ็ญธรรมเกื้อกูลชนพันโลกสง
พิสูจน์ปวงธรรมทานเอื้ออาทร

พุทธแท้แท้ยืนยงหยัดลี้จะ
แจจธรรมะพิทักษ์โลกด้วยคำสอน
ปฏิบัติธรรมถึงธรรมนิรันดร
ดับโลกร้อนให้ร่มเย็นทุกชุมชน

ยี่สิบปี “เราคิดอะไร” ได้วาระ
ร่วมงานพระโพธิสัตว์สร้างกุศล
สร้างวัฒนธรรม “บุญนิยม” มิ่งมงคล
ไม่ใช่ “บุญ” ล่อสาธุชนขึ้นวิมาน.

ขอแสดงความยินดี อย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๑ “เราคิดอะไร”

สิ่งที่เราต้องการนั้น

มันไม่ใหญ่โตอัครฐานอะไรดอก

ง่าย ๆ ง่าย ๆ ขยัน ๆ รู้จักพอดี

มีความซื่อสัตย์ มีเมตตา

เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นเสมอ ๆ

ชีวิตเหมือนดอกหญ้า

แต่มันยิ่งใหญ่ เป็นมหาพลังเย็นโอบอุ้มโลก

(สารอโศก เม.ย.-พ.ค. ๔๒)

ปางแก้อุสมุนไพโร

โทร.02-375-8513 / 080-999-2304 / 081-932-0327 / 083-881-1724 / 083-881-1748

ติดต่อได้ตั้ง 8.30 - 17.30 น. วัน อังคาร ถึง วันอาทิตย์ หยุดทุกวันจันทร์

ขอแสดงความยินดี
ย่างเข้าสู่ปีที่ ๒๑ เราคิดอะไร

ชมรมสาธารณสุข วันฉัตร พัทลุง

๑๑/๑ ถ.ผดุงดอนยอ ต.คูหาสวรรค์ อ.เมือง จ.พัทลุง ๙๓๐๐๐

โทรศัพท์ ๐๗๔-๖๑๕๘๕๘

เปิดบริการ ๐๗.๐๐ น. - ๑๖.๐๐ น.

วันจันทร์ - ศุกร์

หยุดเสาร์ - อาทิตย์

(เฉพาะวันพระ เปิดขายทุกวัน)

ช่วงเข้าพรรษา หยุดวันอาทิตย์ ๑ วัน

วันหยุดพิเศษ...วันปีใหม่ วันตรุษจีน วันสงกรานต์

เทศกาลกินเจ เปิดขาย ๑๐ วันเต็ม

